

Вадим Зеланд

Напред в миналото

*Трета книга от поредицата
„Трансърфинг на реалността”*

ПРЕДГОВОР

Скъпи читателю!

Във всички времена хората смътно са се досещали за съществуването на определени сили, които управляват съдбата им. Благоговейният страх пред неизвестността винаги е бил стимул за всевъзможни фантазии и митове, започвайки от древните легенди и завършвайки с моделите, в които човек е само дребен детайл от някаква чудовищна структура.

Всеки от нас се вълнува от въпроса, доколко сме способни да управляваме съдбата си и как да го правим. Именно затова магията и неразкритите човешки психически възможности са предизвиквали и предизвикват жив интерес.

Настоящата книга безспорно ще задоволи любопитството ви, тъй като отговаря на този въпрос от неочаквана и необичайна гледна точка. Трансърфингът¹ отваря вълшебна врата към свят, където ви предстои да се сблъскате със странни неща. Ще разберете, че реалността е управляема. Че целта не се постига, а в повечето случаи се реализира сама.

Звучи ви невероятно, но само в рамките на обикновения светоглед. Всички ние сме натикани в калъпа на фалшивите ограничения и стереотипи. Настана време да се събудим от кошмара.

Въпреки че са фантастични, идеите за управление на реалността вече намериха своето практическо потвърждение. Дълго преди излизането на тази книга трансърфингът се ползваше с успех сред широк читателски кръг в Интернет.

Ето няколко отзива, които говорят сами за себе си.

„Колкото и да е странно, трансърфингът действително работи! Удивително е! Някои неща, които започнаха да стават с мен, не бих могъл да нарека другояче освен чудеса. Никога не бих помислил, че е възможно такова нещо!“

„Имам изумителни впечатления! Изпитвам някакъв детски възторг, че вече разбирам неща, за които преди само се досещах.“

„Видях около себе си щастие и то расте с всеки изминал ден! Странно е, че винаги е било близо до мен, а аз не съм го забелязвала.“

„Трябва да ви кажа, че точно такава книга ми е липсвала цял живот. Тя описва взаимоотношенията между душата и разума ми.“

„Отначало се появи чувството за изместване на реалността. Аз изчезнах - бях в енергийния поток, излъчван от... думите? От смисъла? Не мога да обясня. Сетне сякаш някакъв удар те изтласква на повърхността и известно време не съобразяваш нищо.“

„Всичките ми жизнени въпроси започнаха да се решават леко, всичко се подрежда и застава на мястото си. Много яко!“

„Не ми достигат думи да опиша състоянието, в което съм сега. Само приблизително мога да го опиша като тишина, покой, щастие...“

„Това действително работи. Всичко останало не е важно.“

¹ Тук и по-нататък в книгата са оставени английските термини, защото авторът влага свое специфично значение в тях и го обяснява достатъчно ясно в текста. *Бел. пр.*

Глава I ЕНЕРГИЯТА

За да се занимавате с трансърфинга, са необходими добро здраве и високо енергийно ниво. Тук ви предлагам прости и действени препоръки как да повишите жизнения си тонус и да издигнете енергетиката си на нужното ниво. За тази цел изобщо не е нужно да се измъчвате с тренировки, диети и други методи за насилие над себе си.

Не се борете за здравето си и не трупайте енергия. Пуснете ги в себе си.

ЕНЕРГЕТИКАТА

За да бъдат заниманията ви с трансърфинга ефикасни, трябва да притежавате добро здраве и достатъчно мощна енергетика. Да предположим, че смятате здравето си за добро. Но вероятно просто не знаете как се чувства истински здравият човек. Ако сутрин не ви се става, не ви се ходи на работа или на училище, ако следобед се вкисвате и ви се спи, ако вечер нямате други желаниа освен да се плъоснете пред телевизора, значи изобщо не сте здрав. В този случай енергията ви стига само да поддържате еднообразно съществуване.

Когато сте отхвърлили от себе си товара на излишните потенциали и сте се отървали от махалата, вие сте получили достатъчно допълнителна енергия, която преди сте изразходвали напрасно. Но тя никога не е излишна. По-на-татък в тази глава ще разберете как да повдигнете енергетиката си на още по-високо ниво.

Под енергетика ще разбираме способността да се усвоява и да се използва енергията. В човешкия организъм можем условно да я разделим на две форми: *физиологична* и *свободна*. Физиологичната се получава от усвояването на храната. Свободната е космическата енергия, която преминава през човешкото тяло. Двете заедно оформят нашата енергийна обвивка. Човешката енергия се изразходва за определени физически функции и се излъчва в околното пространство.

Космическата енергия се намира в околния свят в неограничено количество. Но човек може да усвоява минимална част от нея. Тя преминава през човешкото тяло в две посоки. Първият поток върви *отдолу нагоре* и е разположен на около 2,5 см покрай гръбнака на мъжете и на приблизително 5 см на жените. Вторият поток върви *отгоре надолу* и е разположен почти плътно до гръбнака. Количеството на човешката свободна енергия зависи от ширината на централните енергийни канали. Колкото по-широки са те, толкова по-висока е енергетиката.

Хората отдавна са открили централните енергийни потоци. Няма да задълбаваме в тях. Ако ви е интересно, прочетете съответната литература. Енергията циркулира в човешкото тяло по много сложен начин, но това не бива да ви безпокои. За нашите цели засега е достатъчно да се спрем на двата централни потока.

Когато нормалното протичане на енергията се нарушава, т.е. някъде се появяват „тапи“ или „пролуки“, тогава възникват различни болести. И обратно, ако вътрешен орган е заболял, енергийната картина се променя. Трудно е да се прокара точна граница къде нарушението в енергийната циркулация е предизвикано от физиологични причини, например задръстване на организма с отпадъци, и къде физиологичните нарушения са предизвикани от изменение в протичането на енергията. Иглотерапията, точковият масаж и Други подобни методи могат

да възстановят нормалното циркулиране на енергията и тогава болестите, предизвикани от нарушенията на циркулацията, ще изчезнат. Но ефектът ще е временен. За да бъде всичко в нормата, необходимо е да се грижим както за физическото, така и за финото си тяло.

Човешката енергетика е тясно свързана със състоянието на мускулите. Напрегнатите мускули затрудняват нормалното движение на невидимите потоци и смущават полевото излъчване на човека. Ако той се появи в непринудена компания вътрешно напрегнат, дори без да каже дума, ще промени общото настроение - във въздуха сякаш увисва напрежение. Околните така възприемат отрицателната енергия, без да си дават сметка. Напрежението създава нееднородност в общото поле и поражда равновесни сили. Равновесието се възстановява или чрез привеждане на енергията към общ знаменател, или чрез неутрализиране на възникналия потенциал от енергия с противоположния знак. Например компанията започва да се шегува с излишно скования човек.

Настроението и жизненият тонус са пряко свързани с енергетиката. Потиснатото състояние, стресът, вътрешната празнота, умората и апатията показват липса на енергия. Само физиологическата енергия не стига за поддържане на висок жизнен тонус. Човек може да е изморен физически, но да е доволен и бодър. И обратно, ситият и неизморен човек може да се чувства потиснат и вял.

Главна роля в активната жизнена позиция играе именно свободната енергия. Ако нищо не ти се иска, значи не ти достига свободна енергия. Когато тя не достига, можеш да се принудиш да изпълняваш рутинни функции, но да твориш и да изпълняваш активни действия ще ти бъде трудно. Зад всяко активно действие стои намерението. Ако няма свободна енергия, значи няма и намерение.

Физиологичната енергия се изразходва за самото изпълнение на действието. Ние се интересуваме главно от първия вид, който отива за оформяне на намерението. Точно това е енергията на намерението. Именно благодарение на нея у нас се появява решителност да имаме и да действваме.

СТРЕС И РЕЛАКСАЦИЯ

Потиснатото или напрегнато състояние предизвиква блокиране на централните потоци. Централните канали се стесняват и циркулирането се забавя или изобщо прекъсва. В подобно състояние намерението губи източника на енергия. В стресово състояние човек не е способен да действа ефективно, тъй като намерението е блокирано. Стресът може да въздейства на енергийните канали и по обратния начин. Те внезапно се разширяват и тогава човек извършва невероятни действия, на които в обикновено състояние не е способен. Такива примери са известни, но се случват рядко. В повечето случаи способностите и възможностите на човек в състояние на стрес рязко намаляват.

В продължение на един ден човек минава през множество стресови ситуации. Те варират по силата на въздействието си от съвсем слаби, за които обикновено веднага се забравя, до силни, които за дълго го изваждат от равновесие. Естествената реакция на организма срещу стреса е напрегането на едни или други мускулни групи. Напрежението дотолкова ни е станало навик, че просто не го забелязваме. Например сега, докато четете тези редове, вие напрегате отделни лицеви мускули. Но щом им обърнете внимание, те веднага се отпускат. След няколко минути ще забравите за лицето си и то отново ще застане в маска, отразяваща вашето емоционално състояние.

Според един погрешен стереотип можем да се отървем от стреса чрез релаксация. А всъщност когато се отпускате, вие се опитвате да се борите със следствието, без да премахвате причината. Причината за физическото напрежение е психическото. Състоянието на потиснатост, безпокойство, раздразнение, страх предизвиква спазматично напрегане на мускулите. Разбира се, съзнателното им отпускане ще даде временен ефект на облекчаване. Но психическото напрежение отново ще върне нещата. *За да се премахне психическото напрежение, е необходимо до голяма степен да се намали важността.* Вие сте в напрегнато

състояние само за сметка на излишното значение, което придавате на засягащите ви неща.

Стресът е следствие на важността.

Можем мигновено да се отървем от него — просто трябва да се откажем от важността. Да се поддържа тя е безполезно и вредно. Никога няма да промените ситуацията в положителна насока и да действате ефикасно с товара на важността. В стресово състояние е достатъчно да се събудите и да осъзнаете, че махалото ви е хванало на въдицата на важността. В какво се състои тя, лесно ще определим във всеки конкретен случай. Напомнете си: отхвърляйки важността, вие се освобождавате от махалата и можете да действате ефикасно. Трябва да си давате сметка, че повишеното значение *винаги* работи против вас.

Във всяка сложна ситуация е достатъчно да си спомните за важността и съзнателно да намалите значението. Единственото сложно нещо е навреме *да си спомните*. В състояние на стрес вие спите и не помните за никакъв трансърфинг. *За да се отървете от стреса, е необходимо да се събудите и да отхвърлите важността.*

Ако сте свикнали да обръщате внимание на състоянието на душевен комфорт, няма да ви е трудно навреме да си спомните. Всеки път, когато изпитвате дискомфорт, се попитайте - защо? Къде съм повишил значението? Колкото и „важно“ да е за вас, откажете се съзнателно от важността. Постъпвайте единствено в рамките на изчистеното намерение. Само в този случай ще действате ефикасно.

За да добиете имунитет срещу стреса, е необходимо да замените стария навик да се напрягате по всеки повод със състоянието на релаксация. Отпуснатото състояние не означава вялост или апатия. Това е състояние на хармонично съществуване в околния свят, *на равновесие*. То предполага липса на вътрешна и външна важност: аз не съм лош и не съм добър - светът не е лош и не е добър; аз не съм жалък и не съм значителен - светът не е жалък и не е значителен, и т.н.

Липсата или поне ниската важност е главното условие за постигането на релаксация. Във всички случаи на повишена важност е безполезно човек да се отпуска. Например едва ли ще успеете да се отпуснете, ако се страхувате от високото, а се намирате на покрива на висока сграда. *В случай че е невъзможно да отхвърлите важността, поне не хабете сили да се отпускате.* Така изразходвате енергия не само за да контролирате важната ситуация, но и за да се съдържате. Не е нужно - *отпуснете се и се вълнувайте колкото искате.*

За да се занимавате с трансърфинг, е необходимо да влизате в състояние на релаксация във всякаква обстановка, макар и за кратко време. Никакви словесни самовнушения няма да помогнат, защото мускулите се управляват не от думи, а от намерения. Повечето мускули можете да отпуснете съзнателно, стига да им обърнете внимание. Обикновено не им обръщаме внимание, докато не почувстваме болка или дискомфорт в тях. Ето защо е достатъчно с мислите си да преминем през цялото тяло и да отпуснем блокажите. Има обаче група мускули, които са отвикнали да се подчиняват на намерението. Това е следствие от съвременния заседнал начин на живот. Например много е трудно да се управляват съзнателно мускулите на гърба, затова с възрастта той започва да боли. Колкото и банално да звучи, редовната гимнастика - особено за мускулите на гърба - е абсолютно необходима.

И така, цялата процедура се състои в следното.

Без да бързате, но и енергично преминете с мислите си през цялото тяло и отпуснете блокажите. Представете си, че кожата ви е обвивка, която внезапно се нагрива отвътре. Фокусирайте вниманието си върху повърхността на тялото си. Представете си по желание, че кожата ви се нагрива или чувствате мравучкане или енергийно пощипване. Главното е да усещате, че имате кожа. А сега почувствайте, като че ли енергията прелива по цялата повърхност на тялото като проблясъците по сапунен мехур.

В този момент вие сте част от Вселената и сте в равновесие с нея.

Не е необходимо непременно да усещате нещо особено. Всеки човек чувства различно. Не е нужно изобщо да се стараете. Направете го сякаш между другото, но решително. Интегралното усещане на повърхността на вашето тяло с преливащата се по него енергия

представлява именно състояние на релаксация, равновесие и единение с околния свят. След няколко опита това ще става мигновено и скоро ще влизате в състояние на релаксация толкова лесно, все едно че скръствате ръце на гърдите си.

ЕНЕРГИЙНИТЕ ВАМПИРИ

Всички плуваме в океан от енергия. Но да я получим не е толкова просто, защото тя не се разпределя диференцирано спрямо нас. За да я получи съзнателно, човек трябва целенасочено да разшири енергийните си канали и осъзнато да пусне там енергийния поток. Например пиете вода осъзнато и преднамерено, но не можете със същото ясно усещане да пуснете в себе си енергията. Човек по принцип има възможност целенасочено „да се зареди“ от Космоса, но тази способност се намира в зачатъчно състояние.

Много по-лесно е да се получи чужда, вече усвоена енергия. Така правят т. нар. енергийни вампири. Тя се усвоява лесно, защото има определена честота. За да се получи, е достатъчно да се настроиш на тази честота. По същия начин радиоприемникът улавя не всички радиовълни, а само онези, на които е настроен. Вампирите се хранят с вече усвоена чужда енергия, като се настройват на честотата на излъчването ѝ.

Външно това се проявява по различен начин. Той мазно-мазно ви задава някакъв незначителен въпрос, нахално ви гледа в очите, старее се да ви докосне, да ви държи ръката, досажда ви с разговори, умее да се нагоди към характера и темперамента ви - изобщо промъква се в душата ви и се опитва да напипа слабото ви място. Това е вампир тип „мазник“. Той е добър психолог, общителен е, но не е обаятелен, а досадно нахален и това веднага се усеща. Наистина той познава тази своя черта и се мъчи да не изглежда такъв.

Другият тип вампири са манипулаторите. Те играят на чувството за вина. Подобен вампир подсъзнателно търси хора, потенциално разположени да се подложат на чуждо осъждане или да помолят за съвет в трудно положение. Човек и с най-малкото чувство за вина също подсъзнателно търси някой да го осъди и веднага да го помилва. Подкрепата и съветът са нужни на онези, които поставят убежденията си под съмнение и се предават на чуждия съд. И така, вампирът и донорът се намират един друг и всеки получава онова, от което се нуждае. Манипулаторът с лекота се настройва на честотата на своята жертва. Технологиата е елементарна: изисква се само уж случайно да докосне вълнуващия човека проблем и той веднага се разкрива и сам предлага енергията си.

Третият тип е най-грубият и агресивен вампир - „провокаторът“. Без особено да се замисля, той веднага предприема фронтална атака и се мъчи да изведе жертвата си от равновесие. Добре ви е известно как действат провокаторите. Те използват всички средства, започвайки със скрита подигравка и завършвайки с груб натиск. Главното е донорът да излезе извън себе си, а каква ще е реакцията му - грубост, раздразнение, негодуване, страх, неприязън, не е важно, всичко е от полза.

Човек става енергиен вампир несъзнателно. Също несъзнателно той се стреми да се възползва от чуждата енергия. Забелязва ситуациите, при които получава удовлетворение и прилив на сили, и се стреми да ги повтори. Докато донорът се чувства разбит. Ако след общуването си с някого усещате потиснатост, опустошеност, слабост или треперене, значи са се „възползвали“ от вас.

Лъвската част от свободна енергия на хората обаче за-грабват махалата. Как го правят - вече ви е известно. Махалата получават енергия по канала на важността. За разлика от вампира, който действа за кратко, махалото може да смуче енергия постоянно, докато човек транслира излъчването си на неговата честота. Мощността на това излъчване е пропорционална на важността.

Когато нещо ви тревожи или гнети, енергетиката ви е отслабена. Заобикалящите хора и животни го чувстват интуитивно, на енергийно ниво. Значи осъзнатостта и увереността ви са отслабнали. На улицата точно вас ще ви залае куче. Ще ви се лепне циганка и ще ви проси пари. Енергиен вампир може да получи от вас значителна доза енергия. Лесно ще бъдете въвлечени в проблемна ситуация.

Не бива във всеки човек да виждаме потенциален вампир. Ако бъдете нащрек, вече отваряте път към своето био-поле. За да се защитите от нежеланото въздействие, е необходимо да укрепвате енергийната си обвивка, да следите нивото на важността и да развивате в себе си осъзнатостта.

Тя ще ви позволи в нужния момент да си дадете сметка, че се опитват да ви въвлекат в играта или в капан. Ниското ниво на важността ще затрудни настройването на вашата честота. Особено внимание обърнете на характерните й признаци и на най-малкото чувство за вина. Като направи един-два неуспешни опита, манипулаторът ще ви остави на мира. А здравата енергийна обвивка ще ви послужи за сигурна защита срещу чуждото нахлуване.

ЗАЩИТНА ОБВИВКА

Всеки от нас е обгърнат от невидима енергийна обвивка. Обикновеният човек не я чувства, но може да си я представи. Усетете цялата повърхност на тялото си, сякаш се потапяте в гореща вана. Не казвам „опитайте се“. Просто го направете. Когато не се опитвате, а го правите, се получава веднага и не са ви необходими тренировки. Енергията се разпространява като бавна вълна от центъра на тялото ви, излиза на повърхността и се превръща в балон.

Представете си балон около себе си. Това е вашата енергия. Няма значение, че реално не я чувствате. С въображението си вие вече правите първата стъпка към управление на обвивката. С времето ще дойде и реалното усещане.

Хората с развити екстрасензорни способности виждат както обвивката, така и всички дефекти по нея. Всеки по рождение има екстрасензорни способности, но просто не ги използва и затова те са в спящо състояние. Можете да ги събудите или чрез дълги тренировки, или внезапно - това е само въпрос на силата на намерението ви. Разбира се, да се постигне подобно намерение е доста трудно. Но за целите ни ще бъде напълно достатъчно да се приведе енергетиката в здраво състояние. Слабата обвивка е беззащитна пред насилственото нахлуване.

Здрава енергетика може да се развие и да се поддържа, като изпълнявате специална гимнастика. Много просто е и не заема много време. Застанете изправени, както ви е удобно, без да се напрягате. Вдишайте и си представете, че енергийният поток излиза от земята, влиза в областта на перинеума, движи се покрай гръбнака (на посоченото по-горе разстояние), излиза от главата ви и отива в небето. Сега издишайте и си представете, че от небето се спуска енергиен поток, влиза в главата ви, движи се покрай гръбнака и влиза в земята. Не е задължително физически да усещате потоците. Напълно достатъчно е просто да си ги представите. С времето чувствителността ви ще бъде толкова тренирана, че ще се научите да ги усещате.

После си представете, че двата потока се движат един срещу друг, без да се пресичат, всеки по своя канал. Отначало го правете при вдишване и издишване, но по-нататък се постарайте да се откажете от свързването на потоците с дишането. Със силата на въображението си (намерението) можете да ускорявате потоците, да им придавате мощ. А сега си представете, че възходящият поток излиза и бликва над главата ви като фонтан. Аналогично низходящият поток излиза и също бликва под краката ви.

Вие имате два фонтана - отгоре и отдолу. Мислено съединете струите им така, че да се окажете вътре в енергийната сфера. После обърнете внимание на повърхността на тялото си. Почувствайте кожата си и продължете усещането към сферата - както балонът се разширява при надуване. Когато мислено надувате повърхността на кожата си, сферата на затворените енергийни фонтани се фиксира. Правете го без напрежение. Не е нужно с всички сили да се стараете, за да почувствате нещо.

Не се тревожете, че физически не усещате централните потоци. Толкова сте свикнали с тях, че сте престанали да ги чувствате, както и всеки друг здрав вътрешен орган. Когато от време на време, но редовно концентрирате вниманието си върху потоците, скоро ще имате и физическо усещане. Не толкова силно, както, да речем, осезанието, но достатъчно реално.

Точно това се нарича енергийна гимнастика. Като затваряте потоците в сфера, създавате около себе си защитна обвивка. Разтягайки повърхностната енергия в балон, задържате обвивката в стабилно състояние. Ползата от такава гимнастика е много голяма.

Първо, обвивката ви защитава от удари.

Второ, тренирайки енергетиката си, изчиствате фините канали. Тапите, които пречат на движението на енергията, изхвърчат, а дупките в обвивката, откъдето тя излиза, се затварят. Всичко това обаче не става веднага, а постепенно. Но не е нужно постоянно да се обръщате за помощ към рефлексотерапевт или екстрасенс. Самите вие ще възстановите нормалната циркулация на енергията.

Трябва обаче да отбележим, че енергийната обвивка не защитава от вампири и махала. Тези хрантутници смучат енергия чрез настройване на вашата честота. Когато махалото се опитва да улови жертва, тя излиза от равновесие. В този момент, за да го провалите, трябва да се събудите и да отхвърлите важността. Мускулите ви се отпускат, енергетиката влиза в равновесие и махалото пропада. Защото, ако самите вие не се люлеете, то не може да вземе енергия от вас. Осъзнатостта е необходима, за да контролирате моментите, когато се отклонявате от равновесието.

ПОВИШЕНА ЕНЕРГЕТИКА

Повишаването на енергетиката не означава натрупването ѝ. Може да ви се стори странно, защото сме свикнали с фрази като „не ми достига енергия“ или „изпълнен съм с енергия“. Можем да натрупваме само физиологична енергия във вид на калории. За тази цел е достатъчно добре да се храним и редовно да си почиваме.

Човек няма откъде да натрупа свободна енергия.

Тя влиза в тялото ни от Космоса. Ако каналите са достатъчно широки, енергия има, ако са тесни - няма. Ето защо високата енергетика означава преди всичко широки канали.

Във всяка точка винаги има свободна енергия в неограничено количество - вземай, колкото можеш да носиш. Необходимо е да се научите да я пускате в себе си и да се усещате част от Вселената. Това не трябва да бъде обаче кратковременен акт. Необходимо е постоянно да се стремите към енергийно единство с околния свят.

На човек му се струва, че ако натрупа много енергия, ще стане силен и ще постигне успех. Но подобно натрупване служи само за подготовка към въздействие върху света със силата на вътрешното намерение. Както вече ви е известно, опитите да се промени или победи света чрез силови методи са неблагоприятна и неефективна работа, изискваща голям разход на енергия. Човек, който взаимодейства със света чрез силата на вътрешното си намерение, твърде много си въобразява за себе си. А всъщност той е просто една капка в океана.

Външното намерение не променя света и не се бори с него. То просто избира от света каквото му трябва. В „магазин на пространството на варианти“ на външното намерение не му е необходимо нито да се пазари за стоките, нито да ги отнема от продавачите. За работа с външното намерение не е нужно да се натрупва енергия. Тя и без това е в изобилие навсякъде - ние буквално се къпем в нея. Да я натрупваш е все едно да плуваш в езерото с пълна с вода уста за резерв. *Не се старайте да натрупвате енергия, а ѝ позволете свободно да преминава през вас като два насрецини потока.* Понякога можете да ги свързвате в два противоположни фонтана. Това е всичко.

Не се стремете да се превърнете в кълбо от енергия, а си представете, че сте капка в океана. Признайте и усетете, че сте едно цяло с Вселената, че сте част от нея -тогава цялата енергия ще бъде на ваше разположение. Не я концентрирайте в себе си, а се слейте с енергията на Вселената. Разширете енергийната си сфера и я разтворете в околното пространство, като не забравяте, че сте отделна частица. И тогава, само като помръднете кутрето на външното намерение, ще направите това, което никога не ще бъде възможно със силата на вътрешното намерение.

Говоря за постигането на вашата цел, а не за вътрешното намерение да цапнете някого

по мутрата. Непосредствените потребности наистина могат да се задоволят само със силата на вътрешното намерение.

Ще имате достатъчно свободна енергия, ако енергийните ви канали не са стеснени. А това става по две причини: замърсяването на организма и непрекъснатото въздействие на стреса. В задръстенния организъм енергията не се движи свободно. В стресово състояние каналите се стесняват още повече. Кратковременните изблици на енергиен подем обикновено се сменят от дълги периоди на спад. В такива периоди човек не живее пълноценен живот, а влачи сиво съществуване.

С времето енергийните канали още повече атрофират, което е свързано с факта, че с възрастта човек престава да се развива, влиза в коловоза на ежедневието и работата с каналите практически прекъсва. Каналите се тренират, когато се налага намерението да се използва максимално. Като се бори за жизненоважни цели, човек стимулира намерението, а следователно и каналите си. Щом върхът е покорен, летвата на намерението постепенно спада. Идва времето, когато вечерта ти се иска единствено да се плюснеш в креслото пред телевизора. Енергийните канали са тесни, няма енергия на намерението, животът не е радост, а тегоба.

За щастие всичко може лесно да се поправи. Не е необходимо да карате намерението си да покорява нови върхове. *Енергийните канали се тренират с енергийна гимнастика.* Но ще е по-добре, ако усещането на централните потоци и на финото тяло е винаги с вас. Това състояние има редица предимства. Вие сте в хармония и равновесие с околния свят, чувствителни сте към промените и успешно се движите по течението. Включени сте към информационното поле - неограничения източник за творчество. Получавате достъп до космическата енергия. Транслирате хармонично излъчване, което създава около вас оазис на благополучие и успех. Но главното е, че действате на границата на единството между душата и разума, т.е. близко до външното намерение. Така вашата способност да управлявате външното намерение се развива, а желанията започват да се изпълняват все по-бързо и лесно.

Ще бъде достатъчно от време на време през деня да включвате фонтаните на енергийните потоци и да се опитвате мислено да ги засилите, но без да се напрягате. Ако усещате известна тежест в главата, значи възходящият поток е по-силен от низходящия. В този случай трябва да фокусирате вниманието си върху низходящия поток и да го засилите малко. Потоците трябва да са в равновесие, така че централната точка да бъде приблизително в средата на тялото. От тази точка мислено насочвайте излъчване към цялата енергийна сфера, като усещането на финото тяло явно се засилва. И така, трябва да получите комплексно усещане за възходящия и низходящия поток заедно с усещането за своето енергийно тяло.

Ако концентрирате вниманието си върху низходящия поток, енергийният център ще се премести надолу. И обратно, съсредоточите ли се върху възходящия поток, енергията ще се натрупва в горната част на тялото. Физическият център на тежестта ще се премества също както и енергийния.

Това свойство може да се използва в спорта. Ако се изисква устойчивост на краката - например в ски-спорта, трябва да се засили низходящият поток. А ако е необходимо да скачате, засилете възходящия поток. Майсторите на източните бойни изкуства добре познават тези свойства на енергийните потоци. Някои от тях дори не могат да бъдат помръднати от мястото им - така са концентрирани върху низходящия поток. А ако са концентрирани върху възходящия поток, могат да изпълняват невъобразими скокове.

Когато правите физически упражнения, обръщайте внимание на централните потоци. Не се старайте твърде – с усърдие нищо няма да постигнете. Просто от време на време хвърляйте вътрешен поглед върху областта пред гръбнака и си представяйте как възходящият поток се движи нагоре, а низходящият - надолу. Ако редовно движите мислено централните потоци, постепенно ще развиете навика да ги усещате. Може да ви се стори, че някои движения не се съгласуват с визуализацията на потоците. Не бързайте, с времето ще се научите да свързвате с лекота всички движения с усещането за потоците.

Ако се занимавате със силови упражнения, можете осезателно да повишите енергетиката си, концентрирайки вниманието си върху централните потоци. Когато движението е с налягане на силите, вниманието е върху мускулите. Когато движението е възвратно, при което мускулите се разслабват, вниманието се прехвърля върху централните потоци. Трябва да задържите за секунда-две момента на разслабване и да почувствате движението на потоците.

Да вземем например повдигането на лоста. В началото на повдигането дъхът се задържа, вниманието е съсредоточено върху усилието. После при слизането надолу се издишва, мускулите се разслабват и вниманието се прехвърля върху централните потоци. Представете си как при разслабването енергийните потоци се движат едновременно и в двете посоки. Необходимо е да опънете ръце докрай и да повисите секунда-две. Тогава ясно ще почувствате енергийните потоци - те сякаш се освобождават и започват бавно да се движат. В момента на разслабването не бива да ги ускорявате, пуснете ги и им дайте възможност да се движат свободно.

По този начин вече стимулирате засилването им. Редуването на налягане с релаксация ги стимулира още повече, ако вниманието е насочено правилно. В стадия на налягане те спират и се свиват като пружини. При разслабването пружините се отпускат и силата на потоците нараства. След налягането натрупаната енергия се освобождава и буквално със сила се изтласква през централните канали.

Повишаването на енергетиката не само ще подобри жизнения ви тонус, но и ще ви направи по-влиятелна фигура. Излъчването ви ще е осезателно. Това ще ви е от полза, когато трябва да повлияете върху някого или да го убедите в нещо. Известни са силови методи на енергийно въздействие върху хората, но те са в разрез с принципа на трансърфинга, според който вие нямате право да променяте нищо, а само да избирате. Не бива да се борим с околния свят и да прилагаме натиск върху него. Това е твърде слабо ефективен начин за постигане на целите ни. Както знаете, на силовия натиск светът обикновено отговаря със същото.

Колкото по-висока е енергетиката ви, толкова по-добре хората се отнасят към вас, защото подсъзнателно чувстват енергията и дори в определен момент я консумират. Но обикновените хора не се подхранват целенасочено с чужда енергия като махалата. Те сякаш се къпят в чуждата енергетика, ако енергията ви е в излишък и прелива през вашите „фонтани“.

Като предоставяте излишъка на енергията си на хората, вие получавате тяхното разположение. Те толкова са свикнали да дават енергия на махалата, че винаги ги радва източник, който захранва тях самите. Подобни източници са т.нар. магнетични или харизматични личности. За тях казват: те притежават необяснимо обаяние. И това не е чудно. Кое предизвиква по-голяма симпатия у вас: локвата със застояла вода или чистият извор? Не се тревожете, ако околните използват вашата енергия. Неголемият излишък, който им давате, ще бъде от полза за вас.

Да предположим, че ви предстои важна среща. Откажете се от важноста и включете централните си потоци. Нека те да бликат като фонтани. Ще са ви необходими много по-малко умни приказки и убедителни доводи. Просто включете фонтаните си. Привличайки и пропускайки през себе си свободна енергия, вие правите дар на околните. На подсъзнателно ниво те ще го почувстват и без да си дават сметка, ще започнат да ви симпатизират. Тайната на вашето обаяние ще остане загадка за тях.

ЕНЕРГИЯТА НА НАМЕРЕНИЕТО

Както вече казахме, енергията влиза в човешкото тяло като централни потоци, формира се от мислите и на изхода е с параметри, съответстващи на тези мисли. Модулирана-та енергия се наслажда върху съответния сектор в пространството на варианти и това довежда до материална реализация на варианта. Модулация се получава само ако душата и разумът са единни. В противен случай мислената енергия прилича на смущенията в радиоприемника.

Със силата на вътрешното си намерение вие можете да изпълнявате елементарни действия в материалния свят. Но материално реализиране на потенциалната възможност в пространството на варианти става само със силата на външното намерение. То възниква, когато душата и разумът са единни в стремежите си. *Неговата сила е пропорционална на енергийното ниво.* Външното намерение представлява абсолютна решителност, съчетана с висок енергиен потенциал.

Енергетиката се повишава с трениране на централните потоци и изчистването на организма. Но в транссърфинга има още един чудесен метод, който ще ви помогне да разширите каналите си - *визуализацията на процеса.*

За повишаването на енергията на намерението е нужно самото намерение. Можете да си дадете следното напътствие: моите канали се разширяват и енергията на намерението ми нараства. Като играете гимнастика, визуализирайте този процес. Спомнете си, че същността на визуализирането се състои в констатирането на факта: днес е по-добре от вчера, а утре ще е по-добре от днес. Така самото намерение ще се поддържа и ще повишава енергетиката ви.

Не забравяйте, че намерението ви да повишите биополето си трябва да бъде изчищено от потенциалите на желанието и важността. Старанието и усърдието да се засилят енергийните потоци ще дадат обратен ефект - ще запушат каналите. Всяко старание и усърдие създава излишен потенциал, защото придавате излишно важно значение на целта. *Намерението не е усърдие, а съсредоточеност.*

Има значение само съсредоточаването върху процеса. Ако изпълнявате упражненията, като напъргате всичките си сили, но разумът ви мечтае за нещо друго, напразно хабите сили и време. Разхлабете хватката на усърдието и просто се съсредоточете върху действието.

НАМЕРЕНИЕТО

Представете си новороден човек, когото са поставили в общество, където хората стареят много бавно и живеят, да речем, до 300 години. Как мислите, той колко години ще живее? Искам да кажа, че човек от самото му раждане го приучават към стандартен сценарий: с възрастта здравето се влошава, тялото старее и в края на краищата умира. Безспорно за това си има и физиологични причини.

Ако обаче разгледаме процеса от позицията на транссърфинга, това не е нищо друго освен индуциран преход. Можем дори да кажем - най-дългият индуциран преход. Той не се развива бързо, но пък твърде сигурно. Сценарият на стареенето е толкова обичаен и очевиден, че никому и наум няма да му дойде да се усъмни в него. Опитите да се промени сценарият са се свеждали само до изобретяването на всевъзможни еликсири. Но дори постиженията на съвременната фармакология и генетика не носят осезателни резултати.

Оттук и извода, че физиологичните фактори са само малка част в процеса на стареенето. Каква част съставлява индуцираният преход е трудно да преценим. Но не е и толкова важно. Главното е да осъзнаем как става това.

От най-ранно детство вие сте абсолютно сигурни, че процесът на стареенето е неизбежен. През целия си живот намирате множество потвърждения както от чуждия, така и от собствения си опит. Всеки юбилей е съпроводен с театрални пожелания за добро здраве и дълъг живот. Но всички отлично разбират, че те нищо не струват и нямат ни най-малко влияние върху сценария. Напротив, пожеланията, преведени на езика на фактите, означават, че здравето ви вече съвсем не е същото, пък и годинките си вървят. Това са леки колебания или дори по-скоро кокетирание на деструктивното махало.

Рано или късно забелязвате, че преди десетина години сте имали много повече сили и енергия. Искате да споделите с някого тези мисли. Веднага си намирате събеседници и те с охота се включват в разговора. А в светските разговори темата за болестите има същата популярност като времето. Участвайки в подобни разговори, вие излъчвате енергия на честотата на деструктивното махало, т.е. приемате играта му.

И махалото ще ви подбутне, ще ви изпрати неразположение или болест. Вие сте разтревожен и си мислите: „Аз май се разболявам.“ Това е вашият отговор на честотата на

неговите колебания, то получава енергия и отново ви под-бутва - боли ви още по-силно. Отивате на лекар, той потвърждава заболяването ви, процесът се развива. Махалото получава енергия и се разлюлява все по-силно. Когато кризата настъпва, то вече си е взело своето и ви оставя на мира. Тогава вие оздравявате, ако индуцираният преход не е захвърлил „жертвата си“ на жизнената линия, където сте инвалид.

Ще зададете резонния въпрос: какво излиза - да не ходим по лекари, да не вземаме лекарства и изобщо да занемарим болестите си? Не, отказът от лечение на вече развиваща се болест не е излизане от играта, а безотговорна немарливост. Става дума да не позволявате да бъдете въвлечен в играта.

Ако попитате колегата си: „Защо те нямаше на работа?“, той непременно ще ви отговори: „Боледувах“. Обърнете внимание - не *лекувах се*, а *боледувах*. На въпроса: „Как си?“, отговорът е: „Боледувам“. Разбира се, отговор като „Лекувах се (лекувам се)“ ще бъде неестествен. Така е, защото хората толкова са свикнали да играят играта под название Болест, че излекуването не се смята за цел, а за атрибут, странично явление на играта.

Играта с деструктивното махало започва, когато приемете с охота симптомите на болестта или, с други думи, се хващате за края на спиралата на индуцирания преход. Можете да неутрализирате първия тласък на махалото, като не приемете насериозно симптомите, отхвърлите ги спокойно и забравите за тях. Не успеете ли, вземете елементарни профилактични мерки. Ако въпреки всичко се разболеете, не играйте на играта Болест, а играйте на Лечение.

Да играеш на Болест, значи пасивно да страдаш, да участваш в разговори за разни болести, да охкаш, да се жалваш, да изискваш от околните съчувствие и грижи, да смяташ лошото самочувствие за свой задължителен атрибут, непрекъснато да се занимаваш с бележките си, на драго сърце да търсиш и да ползваш информация, свързана с различни недъзи.

Да играеш на Лечение, значи да действаш активно, да се интересуваш от методи за изцеление, да се стремиш към здравословен начин на живот, да се отнасяш към болестта с хумор, да акцентираш вниманието си върху подобряването на самочувствието.

Виждате ли - това са съвсем различни игри. В играта Болест вие участвате в ролята на пасивна жертва, излъчвайки на честотата на деструктивното махало. Така ви засмуква водовъртежът на индуцирания преход. А в играта Лечение се проявявате в качеството си на творец, на активен създател и господар, сами командвате съдбата си и точно затова преминавате върху здравословни жизнени линии.

Когато се опитате да играете на Лечение, попитайте се дали сте достатъчно искрен. Защото човек може и да мами себе си, често се случва. Например разумът ви признава, че трябва да водите здравословен начин на живот, да се откажете от вредните навици, да правите физически упражнения, да консумирате здравословна храна и т.н. Но всъщност старите навици са заседнали дълбоко, стараете се да изпълнявате правилата на здравословния начин на живот само защото „така трябва“, ала на практика много ви мързи.

Това не е чиста игра, тя се нарича „Аз съм болен, а мен ме лекуват“. На енергийно ниво по нищо не се различава от играта на Болест. В този случай се стараете да играете на Лечение не по убеждение, а по принуда. Намерението не е чисто и не е искрено, затова и резултатът ще бъде относителен.

Прекрасна илюстрация за нечиста игра са опитите на представителките на прекрасния пол да отслабнат. Измъчват се с диети, прилагайки насилие над себе си („Аз съм болен, а мен ме лекуват“). Мразят теглото и фигурата си, а вие знаете, че това е отличен начин да излъчваш енергия на честотата на жизнената линия, където фигурата и теглото са точно такива. Не им харесват диетите, искат да ядат онова, с което са свикнали. Ако и вие играете сега тази игра, зарежете това безсмислено насилие над себе си. В най-добрия случай то ще даде само незначителни временни резултати. Когато се насилвате, подсъзнанието ви се страхува, съпротивлява се и в края на краищата взема надмощие - в крайна сметка ще зарежете диетата и ще надебелеете още повече.

Изводът е: ако искате да сте здрави и красиви, променете начина си на живот. Това означава да захвърлите старите навици и да си създадете нови, но не по необходимост, а по убеждение. Необходимо е да имате намерение и то да е чисто. Няма да успеете да излъчвате енергия на здравословните жизнени линии, следователно и да преминете върху тях, ако живеете по старому. Нещата не са толкова трудни, колкото ви се струва. Да се променят навиците е въпрос само на намерение и на време. Пък и не е нужно чак толкова време. Изборът е ваш.

МАХАЛАТА НА БОЛЕСТИТЕ

Всеки от нас поне веднъж в живота си е боледувал. Болестта създава маса неприятности, тревоги, негативни мисли и емоции, излъчващи се в пространството. Тази енергия е благодатна почва за развитие на махалата, свързани с болестите. Те винаги усвояват отрицателната енергия.

Породените от болестите махала са едни от най-могъщите. Това преди всичко са самите болести и епидемиите. Тяхна противоположност са всевъзможните махала на медицината. Представяте ли си колко мощни са тези структури! Клиники, санаториуми, институти, фабрики, аптеки, наука, образование...

Декларираната цел на махалата на медицината е борбата с болестите. А всъщност тя поражда ред негативни явления, присъщи на деструктивните махала, защото главната им цел е да задържат и да привлекат привърженици. Например официалната медицина се отнася враждебно към всички нетрадиционни (т.е. непринадлежащи към нея) методи за лечение. От своя страна привържениците на нетрадиционните методи не пропускат при случай да хвърлят камък в градината на ортодоксите.

Намирацията се под влияние на махалата на болестите или на медицината човек не може да си върне самочувствието от младостта — от времето, когато въпросите, свързани със здравето, едва ли са го вълнували. То не е имало значение за вас и просто не сте му обръщали внимание, защото не ви е безпокояло. Съответно енергийното ви излъчване не е включвало честотите на махалата на болестите.

С възрастта постепенно в една или друга степен попадате под влиянието на махалата. Излъчвайки енергия на техните честоти, им давате енергия, попадате под тяхна зависимост и се прехвърляте върху жизнени линии с болести. Ето защо, за да си върнете здравето, е необходимо преди всичко да се освободите от връзките си с тях. Това означава да не пускате в себе си информация от махалата и да не участвате в игрите им, т.е. да прилагате метода на провалянето им. Ако имате сериозни заболявания, трябва да играете играта Лечение и да се грижите за тялото си - тогава методът ще е неутрализиран. Ще разгледаме няколко примера за поведението на махалата на болестите.

Рекламите на медикаменти всеки ден ви показват щастливи хора, които са използвали някакво лекарство и са се сдобили със здраве. И не само здраве - те са постигнали пълен успех във всички области. Съблазнителна примамка. Действа безотказно, защото както вече обсъждахме, повечето хора живеят в полусъзнателно състояние. В мозъка ви се вгражда програмата: „Върви в аптеката, вземай лекарството и ще получиш награда — всичките ти работи ще са наред." Но и това не е толкова страшно. В подобна реклама се крие друга, по-дълбока, скрита програма.

Я се замислете: по правило в рекламата показват напълно нормални, привлекателни и дори преуспяващи хора. (А вие да не сте по-лоши?) Всички са болни от нещо, макар че бързо оздравяват, като вземат лекарствата. (И вие сте същият!) И в съзнанието, и в подсъзнанието ни се втъпява фактът, че сме предразположени към заболявания, вече сме болни или скоро ще се разболеем. И мнозина приемат тези условия на играта. Точно това е не декларираното, а истинското лице на деструктивното махало. Неговата задача не е да излекува човека от болестите, а да го направи свой привърженик, т.е. да му внуши, че е болен и трябва да взема лекарства.

Още един любопитен метод за привличане на привърженици - прогнозите за

неблагоприятни климатични условия. За основа служи информацията за магнитни бури, колебания в атмосферното налягане и т.н. (Забележете - тези явления ги има в една или друга степен практически всекидневно.) Върху тези данни се прави прогноза на кого с какви заболявания днес или утре ще му е зле. Забавно е да послушате как махалото чак се дави, изброявайки болестите и неизбежните им последици. Но после става страшно. Представяте ли си каква разрушителна програма се втъпява в съзнанието на и без това болните хора?

Като чуеш подобно нещо, можеш да си помислиш, че е най-добре да не излизаш изобщо от къщи. Разбира се, неблагоприятните фактори влияят на самочувствието, но защо да се настройваме предварително? А мнозина, особено възрастните хора, се вслушват в излиянията на махалото и предварително си съставят програма за неразположенията и кризите, сякаш са осъдени. Подобни прогнози представляват образец на наглия и циничен стремеж на махалото да подчини хората на своето влияние.

Ето и най-класическия сюжет - разговорите за здравето с познати и близки. Обикновено се говори не на тема укрепване на здравето, а на тема болести и тяхното лечение. Един с упоение описва как се занимава с бележките си, втори с готовност пъшка в отговор - да, старост-нерадост. Участниците в подобни разговори активно излъчват енергия на честотата на махалата на болестите. Тя е също толкова заразна, както и болестотворните микроби. Избягвайте такива компании, иначе самите вие няма да забележите как ще преминете на честотата на болестното излъчване.

Много е просто да се идентифицира махалото на болестите - *то ви увелича с информация за болести и тяхното лечение*. Ако решите да пренебрегнете тази информация, т.е. пуснете я покрай ушите си и не я вземете насериозно, махалото ще се обезкуражи и ще ви остави на мира — то е провалено. Посрещнете ли я със здрав смях и подигравки, то ужасено ще избяга от вас - това е неутрализиране.

Като се разделите с махалата на болестите, вие ще получите пълна свобода, но тя не може да трае дълго. Така е устроен човек - необходимо му е да бъде привърженик на някакви махала. Затова рано или късно рискувате отново да попаднете под тяхно влияние. За да не се случи това, е необходимо да излезете от висящото състояние и да се прикрепите към махалата на оздравяването. Станете привърженици на здравословния начин на живот и ще разберете колко по-радостно и увлекателно е това в сравнение с унилата тягостна борба с болестите.

И така, виждате, че има два абсолютно противоположни начина на живот - лекуване на болестите и грижа за здравето. Очевидно е, че по отношение на болестите първият спада към вътрешното намерение, а вторият - към външното. Вие самите избирате своя начин на живот.

РЕЗЮМЕ

Физиологичната енергия се изразходва за същинското изпълнение на действието.

Намерението се формира за сметка на свободната енергия.

Свободната енергия преминава през тялото като два противоположни потока.

В стресово състояние енергията на намерението се блокира.

За да се отървете от стреса, е необходимо да се събудите и да отхвърлите важността.

Ако е невъзможно да отхвърлите важността, не би трябвало да хабите сили и за релаксация.

Като изпълнявате енергийната гимнастика, вие заздравявате защитната си обвивка.

Не натрупвайте енергия, а ѝ позволете свободно да преминава през вас.

Високата енергетика - това са широки енергийни канали.

Енергийните канали се тренират с енергийна гимнастика.

Изчистването на организма значително разширява енергийните канали.

Вътрешно намерение - да боледуваши и да се лекуваши.

Външно намерение - да водиши здравословен начин на живот.

*В никакъв случай не приемайте игрите на деструктивните махала на болестите.
Изпълнявайки упражненията, обръщайте внимание на централните потоци.
Намерението не е усърдие, а съсредоточеност.*

Глава II ФРЕЙЛИНГ

Фрейлингът е чаровна технология на човешките отношения. Искате ли да оказвате влияние върху хората, за да постигнете успехи? Това е най-неефикасният и твърде съмнителен начин. Не е нужно да прилагате натиск върху околния свят. Ще се убедите, че светът върви насреща ви с отворени обятия. Хората ще почувстват необяснима симпатия към вас.

Откажете се от намерението да получите, заменете го с намерението да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали.

НАМЕРЕНИЕ НА ОТНОШЕНИЯТА

Свикнали сме да измерваме успехите в живота си, от една страна, с равнището на постиженията си, а от друга - с обема на натрупалите се проблеми. Трансърфингът ни помага не да се борим с проблемите и дори не толкова да ги решаваме, колкото да не се сблъскваме с тях. Целите се постигат пак по нетривиален начин - с помощта на външното намерение. Така или иначе, проблемите и постиженията, се раждат в отношенията с хората, било то лични или делови.

Възниква въпросът: може ли да се използва външното намерение в отношенията с хората? Трудността е там, че то е нещо неуловимо, трудно се подчинява на волята и се контролира. Има обаче методи, които позволяват неусетно да се пусне неговият механизъм. Просто използвате определен начин и външното намерение започва да работи само за себе си независимо от нечия воля, но във ваша полза.

Какво движи хората? Вътрешното намерение. Така че използвайте намерението им, вместо да използвате своето. Откажете се от своето и позволете на външното намерение да пусне механизма на вътрешното намерение на другите. За да получи желаното от външния свят, на външното намерение му е достатъчно да помръдне малкия си пръст, защото то самото нищо не желае и не прави, а позволява да работи вътрешното, настроено към света. *Използвайте вътрешното намерение на хората за постигане на своите цели.*

Въпреки користния оттенък на тази фраза, вие не използвате хората, а просто не им пречите да правят това, което искат. Всички проблеми така или иначе се раждат поради възникването на противоречия между вътрешните намерения на хората. Ръководейки се от интересите си, единият иска да получи нещо от другия. От своя страна, другият мисли другояче и иска да постигне своето. Как да се балансира разликата в интересите и да се задоволят потребностите и на двамата? Сложна задача, не мислите ли? А всъщност е много лесна. За нейното решение е достатъчно само да се определи общото, което е в основата на вътрешното намерение на хората.

И така, в основата на вътрешното намерение на даден човек е неговото чувство за собствената му значимост. Единственото, което движи човека и същевременно ограничава свободата му в света на махалата, е вътрешната и външната важност. Чувството за собствена значимост се отнася към вътрешната важност. Като енергоинформационни същности махалата се създават от групи хора и съществуват независимо, подчинявайки ги на законите си. Подчиняването се реализира посредством чувството за важност. Ето защо най-голямата

част от мотивацията на човека се намира в областта на собствената значимост. Останалата част се отнася до фрейле — повелите на душата. Тази малка част като правило е слабо развита, тъй като се заглушава от постоянната необходимост да се поддържа собствената значимост в света на махалата.

За да се задейства механизмът на външното намерение в отношенията с хората, ще се наложи да разчупим още един лъжлив стереотип. Често можете да чуete следния призив: „Не се опитвай да промениш другите, започни със себе си!“ Това тутакси предизвиква душевен дискомфорт: значи, аз съм несъвършен, трябва да се променя, а тъй не ми се иска! И правилно, че не ви се иска.

Не бива да се опитвате да променяте другите, но и себе си също не бива. Каквото и да правите със себе си или с другите, то ще е слабо ефективно за вашето вътрешно намерение. Проблемът се решава по друг начин. *Трябва да позволите на другите да реализират вътрешното си намерение.* Тогава ще се задейства външното намерение, а вашето вътрешно ще се реализира от само себе си.

Например жената иска приятелят ѝ да се ожени за нея, а той по непонятни причини увърта. Работейки с вътрешното си намерение, тя насочва всичките си помисли да го принуди да се ожени за нея. Така няма да постигне нищо, само ще създаде излишен потенциал на своето желание и на важността на брака. Като резултат равновесните сили ще ѝ отнемат избраника. Може би той просто не я е обичал? Разбира се, че не. Защото жената е превърнала любовта в отношения на зависимост: „Ако ме обичаш, ще се ожениш за мен.“

За да се задейства външното намерение, жената трябва да се откаже от желанието си да ожени мъжа за себе си и да си зададе въпроса: какво иска мъжът в брака? Едва ли ще ѝ е трудно да намери отговора. Безспорно той иска да реализира своя комплект от значимости - обичат ме, ценят ме, уважават ме, възхищават се от мен и т.н. Като насочи енергията си за реализирането им, жената не само ще постигне целта си, но и ще реализира подобни на тези свои значимости. Ами ако той не заслужава да го уважават и обичат? Тогава защо изобщо да се занимава с него?

Всеки има свободата да избира.

Както виждате, не е необходимо да се променяте. Цялата работа е, че отвореният прозорец е на съвсем друго място. По закон човек изцяло е погълнат от мислите какво иска от другите, но не се опитва да разбере какво искат те. Като прехвърлите вниманието си върху желанията и мотивите на другите, лесно ще получите онова, от което самите вие имате нужда. За тази цел трябва само да си зададете въпроса: *към какво е насочено вътрешното намерение на партньора ми?* Това означава да се отдалечите от стъклото и най-сетне да съзрете отворения прозорец. Щом го направите, остава само *да пренасочите вътрешното си намерение към реализирането на вътрешното намерение на партньора.* Така вашето вътрешно намерение ще бъде преобразувано във външно.

Много често вътрешното намерение е насочено към това да привлечете вниманието към себе си и да се представите в най-добрата светлина. Да предположим, че сте загрижени **от нещо**, което не се получава. Представете си, че отивате на парти. Гостите веднага ще насочат вниманието си само към вас и през цялото време ще ви следят. Та нали са се събрали само за да обсъждат как сте облечени, как се движите, за какво говорите. Ако чуete смях, значи се смеят на вас. А колко пренебрежителни погледи ще забележите! Съчувствам ви.

Естествено, вече схванахте, че всичко това трябва да се разбира наопаки. Хората са заети преди всичко със себе си и с отношението на другите към собствената им персона. А със своето отношение към другите - на последно място. Ето защо можете да се отпуснете, да се успокоите и да се държите свободно. Не да се опитвате да се държите естествено, а просто да си позволите естественост и непринуденост.

Трябва да отбележа, че ако си поставите *за цел да се държите непринудено*, нищо няма да излезе. Можете да постигнете непринуденост само като отхвърлите важността. Но това не е толкова лесно. Не можете просто така да се откажете от желанието да се представите в най-добрата светлина.

Изходът от ситуацията е следният. При контакта си с вас човек го интересува преди всичко вниманието към самия него. Можете да не се съмнявате, че хората са заети изключително със себе си. *Заемете се и вие с тях.* Прехвърлете вниманието от себе си върху околните. Активирайте своя Надзирател и *престанете да играете на играта „повишаване на своята значимост“.* *Поиграйте на играта „повишаване на значимостта на другите“.* Интересувайте се от тях, слушайте ги, наблюдавайте. Не се подмазвайте, просто се движете по течението. Щом прехвърлите вниманието от себе си върху околните, излишният потенциал на собствената ви значимост ще изчезне от само себе си. Точно тогава ще започнете да се държите непринудено.

За да привлечете внимание, е достатъчно само да проявите интерес към околните. Не говорете с хората за това, което ви интересува, а за това, което интересува тях, включително и за тях самите. В този случай вътрешното ви намерение ще се трансформира във външно. Околните веднага ще се заинтересуват от подобен събеседник, просто няма къде да се даят от външното ви намерение - то винаги работи абсолютно непостижимо. Безполезно е да се опитвате да заинтересувате другите със собствената си персона - това е вътрешно намерение. А когато се интересувате от другите - то е външно. Отказвайки се от вътрешното намерение и прехвърляйки вниманието върху другите хора, вие без усилия ще получите от тях желания резултат. Външното намерение ще направи това за вас.

Бихте попитали: как може да се получи аз да се интересувам от другите хора и така да предизвикам тяхното внимание към себе си? Е, добре, ще полюбопитствам и какво от това - ще стана ли по-интересен? Работата е там, че дори да сте хиляди пъти по-привлекателен, отколкото сте, всички хора винаги са заети на първо място от собствената си персона, а на последно — от останалите. Опитвайки се да привлечете внимание, вие самите мислите изключително за себе си. *Когато проявяват интерес към човека, той получава реализация на вътрешното си намерение.*

Откъде идва тя? От вас, разбира се. След това кой ще интересува него самия? Само вие.

Хората се интересуват от известни личности, от звездите на екрана и естрадата. Но това е друг вид интерес. Ако вие не сте звезда, гледат на вас като на потенциален партньор за отношения - делови, приятелски или любовни. Да вземем например най-крайния случай на увлечение по звездите. Феновете се интересуват от всички подробности в живота на звездата, прекланят се пред нея, но обикновено и наум не им идва да гледат на нея като на партньор за отношения. *В битовите контакти не е важно колко сте интересни, а доколко подходите на даден човек за отношения с него.* Точно това преценява той.

Мислейки за себе си и намирайки се около вас, този човек съзнателно и несъзнателно прави преценка доколко се вписвате в сценария на отношенията, при които той ще получи удовлетворение на собствената си персона. Той го получава, ако неговата значимост се потвърждава в една или друга форма: харесват ме, интересуват се от мен, аз не съм празно място, уважават ме, не съм по-лош от другите, ценят ме.

Сега сами разсъдете какво ще постигнете, ако в единия случай му натрапвате себе си, а в другия - проявявате интерес към него. Естествено, ще му прилегнете по всички параметри, ако доставите удовлетворение на неговата значимост. Получи ли това, той ще затвори очи пред вашите явни недостатъци и ще прости слабостите ви. Всичко това човек разглежда на последно място. А вие сте загрижен от недостатъците си и се опитвате да ги скриете и да проявите достойнствата си. Повтарям: достойнствата и недостатъците ви интересуват партньора на последно място, а *на първо го интересува чувството за собствена значимост, което получава при общуването си с вас.*

По всички показатели можете да сте супер. Но това не ще ви помогне в търсенето на приятели и партньори. Напротив, много звезди страдат от самота. Превъзходните ви показатели могат дори да ви навредят в търсенето на партньор. Човекът вижда, че сте супер, но *на първо място преценява доколко ще бъде значителен самият той редом с такова съвършенство.* Ако блестите пред него с цялата си красота, той най-вероятно ще реши, че

неговата личност ще помръкне във вашата светлина. Загърбете собствените си показатели и обърнете внимание на човека, дайте му да почувства своята значимост редом с вас, тогава ще го покорите.

Когато се интересувате от хората, правете го искрено. Не им давайте да разберат, че знаете начини как да спечелите разположението им. Ако претендирате за тяхното разположение, те най-малкото са достойни за искрения ви интерес.

Докато се стремят към репутацията на интересен събеседник, мнозина се опитват да се представят в най-добрата си светлина: ама колко съм умен, колко неща съм видял и изпитал. Това е работа на вътрешното намерение. Повечето хора постъпват точно така, когато искат да се покажат интересни. Излезте от тази редица и заемете друга позиция.

Поставете си за цел не да се покажете като увлекателен събеседник, а *да дадете възможност на партньора си да се прояви като интересен човек*. Настройте се на неговата честота и внимателно слушайте, задавайте въпроси и показвайте своята заинтересованост към темата и неговата личност. Можете в продължение на няколко часа да си общувате така, че главно той да говори. В края на разговора вашият партньор ще бъде *абсолютно убеден*, че е срещнал интересен събеседник и изобщо забележителна личност.

Така действа външното ви намерение. То позволява да се реализира вътрешното намерение на другите. *Като резултат вие ще получите онова, от което сте се отказали*. А сте се отказали да извадите на показ своята личност и сте позволили да се разкрие личността на другия. Щом направите това, той става ваш поклонник, защото сте позволили да се реализира вътрешното му намерение. Той не ще може да получи нищо подобно от никоя звезда.

А ако искате да заинтересувате човек, който не гледа на вас като на партньор за общуване? Например ви е нужно да приеме ваше делово предложение, а той не иска. Просто не го интересува. Тогава още повече ще можете да разчитате на интереса му само ако забравите за себе си и своята работа и насочите вниманието си единствено към него. Искрено се интересувайте от всичко, което е интересно за дадения човек, говорете с него за това. Само тогава той ще прояви интерес към вашия проблем.

Ще попитате: защо трябва да слушам другите, да се интересувам от тях, да им обръщам внимание, да ги обичам и уважавам, докато те са заети само със себе си и дори не искат да ме чуят? Добре де, а защо те трябва да се интересуват и да се възхищават от вас, да ви обичат и да ви уважават? Всичко, което си въобразявате за себе си - аз съм къде-къде по-добър от тях, е само измислица на вътрешното ви намерение, облечена в излишния потенциал на отношенията на зависимост и важност. Вътрешното ви намерение се състои в това да бъдете значителен. *Вие действително ще станете значителни в очите на другите само ако се откажете от своето вътрешно намерение и позволите да се реализира тяхното вътрешно намерение*. Предимството ви е, че използвате външното си намерение, а те - обратното.

Използвайте предимството си.

Изобщо ако искате да получите нещо от някого, можете да използвате един универсален принцип. Неговата същност е - да се откажете от вътрешното намерение да *получите* и да го смените с намерението да *дадете*.

Искате да получите от някого признание и уважение? Не го изисквайте. Самите вие уважавайте човека, старайте се той да се чувства значителен във вашите очи. Нуждаете се от съчувствие и благодарност? Не ги търсете. Проявявайте искрена загриженост за проблемите на другия. Стремте се да ви симпатизират? Няма да го направят за черните ви очи. Самите вие проявявайте симпатия към човека, тогава ще сте му симпатични. Нуждаете се от помощ и подкрепа? Помагайте вие. По този начин ще повишите значимостта си, а другият няма да иска да е по-незначителен и не ще ви остане длъжен. Най-сетне, искате взаимна любов? Откажете се от правото на притежание и отношенията на зависимост. Ще успеете, ако просто обичате, без да разчитате на нищо. Такава любов се среща много рядко и никой няма да й устои.

Във всички тези случаи *непременно ще получите онова, от което сте се отказали*.

Има още един въпрос: как да накарате някой да направи нещо? С вътрешното си намерение ще го принудите, ако притежавате такава власт. Можете и да го убедите, че е необходимо да го направи. Но най-ефикасният начин предлага външното намерение: да се подредят нещата така, че човек сам да поиска да ви помогне. За това е необходимо да се съгласува вашият проблем с целите и стремежите на дадения човек. *Задайте си въпроса: как да свържа това, което искам аз, с нещата, които са нужни на другия?*

Отначало определете потребностите му - към какво се стреми, какво не му достига: пари, власт, уважението на околните, удовлетворение от добре свършената работа, грижа за децата, престиж, положение в колектива, известност в обществото и т.н. Всички тези неща представляват вариации на тема собствената значимост.

Всеки човек в крайна сметка се чувства зле, ако не означава нещо значимо в този свят. Щом нищо не представлява и нищо не зависи от него, той се мъчи да повиши собствената си важност. Стремейки се да постигне някакъв резултат, човек си поставя нови задачи, летвата на собствената значимост се вдига. Така преминава целият му живот - в търсене на вътрешната важност.

В това няма нищо лошо. Не бива да осъждаме никого за стремежа му да бъде значителен. Всеки го постига по свой начин, но се опитват всички. Напротив, ако човек е спрял да се развива и нищо не иска, това вече е лошо. Но така се случва рядко. Обикновено всеки се стреми към нещичко, нещо не го устройва в положението, което заема в околния свят.

Така че определете как работата, която имате предвид, ще повиши чувството му за собствена важност. Сетне *поднесете на човека задачата в светлината на повишаване на неговата значимост*. Позволете му да я повиши и той самият ще поиска да свърши това. Когато го направи, щедро оценете плодовете на труда му.

Ръководейки се от този принцип, лесно ще накарате другите да действат във ваш интерес. С вътрешното си намерение вие се опитвате да ги заставите или да ги помолите да свършат това. А с външното си намерение просто изразявате желанието: нека всичко се нареди в моя полза. 3# реализиране на външното намерение е необходимо да се направи така, че хората, мислейки за своите си неща и занимавайки се със своята работа, да действат във ваш интерес. За тази цел е нужно само да се събудите, да отклоните вниманието си от собствените ви интереси и да помислите за интересите на другите.

Например ако се занимавате с търговия, най-вероятно мислите как да *продадете* стоката си на купувача. А той изобщо не смята да ви угоди, като купи тази стока. Той не иска да му продават. Исква да *купува*.

Схващате ли разликата?

Всеки иска да ми пробута нещо, но аз не го искам. Аз искам да избира каквото ми трябва.

Не си мислете как да продадете стоката. Мислете какво иска купувачът. Стремещът да продадете е вътрешното намерение. Външното е насочено в противоположна посока - *да разберете какво иска купувачът*. Дори не е задължително да знаете точно какво иска да купи. Ако го мъчи ревматизмът, а вие искрено се интересувате от това, подскажете му лекар или средство - и той ще купи стоката ви. Не защото е по-добра от другите, а защото вие, продавайки тухли, разговаряте с купувача за ревматизма му. Това е опростен пример, но заложеният в него принцип действа безотказно.

Всеки път, когато ви е необходимо да получите нещо от друг човек или да го накарате да направи нещо, отхвърлете вътрешното си намерение. Попитайте се: какво е вътрешното намерение на този човек? Постъпете така, че да помогнете за реализирането на неговото намерение. Едва когато вече сте помогнали на намерението му да се реализира, мимоходом помислете какво искате да получите от него. Занимавайки се с реализирането на неговото намерение, вмъкнете сякаш между другото и своята молба. А може дори да не стане нужда да споменете за собствената си работа. Всичко може да стане от само себе си. Тъкмо тук се крие вълшебната сила на външното намерение.

Още по-ефикасно средство за въздействие върху хората е опитът да се индуцира вътрешно намерение у тях. Това се прави много лесно. Вътрешното намерение почти винаги е мотивирано от вътрешната важност. Всеки човек в една или друга степен и по един или друг начин се стреми да защити, да подчертае и да повиши своята значимост. Ако ви е нужно да получите нещо от хората, необходимо е само да измислите как по този начин те ще повишат собствената си значимост. Това се нарича да отправите предизвикателство.

Можете да предизвикате група хора: „Я да видим кой е по-добър..." Или да погъделичкате чувството им за професионална чест: „Няма да се изложим!" Може просто да се обърнете към вътрешната важност: „Нека покажем на всички колко струваме!"

Ако човек приеме предизвикателството в контекста на собствената си значимост, той ще изпълнява вашата воля като своята собствена. Така ще бъде именно защото вие сте се отказали от вътрешното си намерение и сте обърнали внимание на вътрешното намерение на другия човек. *Използвайте вътрешното намерение на другите, а не своето собствено.*

ТЕЧЕНИЕ НА ОТНОШЕНИЯТА

Обикновено или вие, или вашата фирма в крайна сметка произвеждате нещо за употреба от другите хора. Как да ги подтикнете *да поискат* да купуват именно тази продукция? Ако ви се струва, че ще купуват само защото тя е великолепна, заблуждавате се. Типична е позицията на вътрешното намерение: „Ние създаваме шедеври, ето защо хората непременно ще ги купуват."

Позицията на вътрешното намерение прави тройна грешка.

Първо, фразата „ние създаваме шедеври" подчертава вътрешната важност. Смятате, че вашето творение е съвършено, значи за вас то е важно. А щом е тъй, не го преценявате обективно. Защото не сте равнодушни към него.

Второ, вътрешното ви намерение е насочено да *продадете* творението си на хората. Те няма да искат да го купят, защото от тяхна гледна точка то изобщо не е шедевър и нечие намерение да им го *продаде* съвсем не ги интересува.

И най-сетне, главната грешка е, че вътрешното намерение е съсредоточено върху самата продукция, а не върху потребностите на купувачите. Тясната му насоченост ще доведе до това, че ще произведете съвършен продукт, който няма да е нужен никому. Много често се случва.

Позицията на външното намерение е да определи какво искат хората, какво не им достига, от какво имат нужда, какво ги движи, какво ги интересува. Външното намерение е насочено по течението на варианти. Като произвеждате „шедевър", взет от лавицата на собствения ви разум, вие се опитвате да плувате срещу течението. Разумът винаги е склонен да идеализира способностите си. Той изцяло се увлича от процеса на сътворяване, без да вижда нищо наоколо. Разумът се стреми да подчини всичко на своя контрол. Но покупателното търсене рядко се подчинява на управление и винаги се движи по течението в своето си русло. За да се насочва до известна степен, са нужни огромни средства за реклама, но и това не винаги помага.

Разумът не е в състояние да предскаже тенденциите в търсенето. Пък и не е нужно. Всичко, което ви е необходимо, е да вървите в крак с течението и да забелязвате и най-малките промени в посоката му. Не е необходимо да изобретявате предмета на търсенето. Почти всички изобретения, изпреварили времето си, не намират приложение. Това не означава, че изобщо не бива да се създават принципно нови неща. А само че *ако се надявате да получите приходи от сътворения от вас шедевър, който изпреварва течението на варианти, залагането ви най-вероятно ще бъде губещо.*

Разбира се, ако находката действително е гениална, тя може да взриви пазара. Но това се случва рядко.

Само начинание, насочено към задоволяване на текущото търсене, ще има гарантиран успех. Нека сега се върнем към поставения преди въпрос: как да подтикнете хората *да поискат* да купуват вашата продукция? Отговорът е: *никак*. Да го направите, ще бъде ако не

невъзможно, поне много трудно. С вътрешното си намерение ще се стремите да им натрапите стоката си. *Движейки се по течението, външното ви намерение ще се опитва да определи какво искат хората и с какво са преситени. Търсенето се определя от течението на варианти.* В него се съдържат всички отговори и само то ще ви гарантира успеха.

Не току-така фундаменталните открития или изобретения се правят почти едновременно и независимо от няколко души. Тук се проявява феноменът на движението на материалната реализация в пространството на варианти. Каквото трябва да стане, се случва, когато му дойде времето. Леонардо да Винчи е изпреварил множество изобретения, които едва сега се въплътиха в материална реализация.

На пръв поглед всичко това е очевидно. Но разумът постоянно се увелича и се стреми да се изтръгне от потока, да подчини течението на своя контрол. Вече казах, че течението на варианти е разкошен подарък за разума. Трябва непрекъснато да го помните и да използвате този шанс. Тогава множество проблеми и пречки ще ви отминат.

Голяма част от проблемите в отношенията на хората са следствие от борбата на разума с течението на варианти. *Критиката е една от проявите на тази борба.* Критиката е родена от вътрешното намерение. Поощряването и залагането на положителните човешки качества се отнасят до външното намерение. Да критикуваш някого е като да се бориш с околния свят. Това няма да ви донесе никаква полза, ако за такава не се смята стремежът да излеете злобата си и да досадите на противника. Напротив, поощряването е движеща сила за хората. Обвинявайки и критикувайки някого, вие се опитвате да му въздействате с вътрешното си намерение. А подчертавайки достойнствата му (въпреки всичко), нищо не губите, но позволявате на ситуацията да се развие във ваша полза.

Не обвинявайте за нищо другите. Мнозина са склонни да се укоряват и да живеят с чувството на вина. Но *никой* не е разположен да търпи упреци от другите. Осъждайки се, човек дори може да стигне до садомазохизъм. Обвиненията от страна на другите обаче винаги се възприемат болезнено.

Човек винаги ще е обиден - дори да не е прав и обвинението да е напълно справедливо. А вие каква полза ще имате? Да излеете злобата си? Но нали така създавате излишен потенциал и самите вие ще пострадате. Ако главната ви цел е да убедите човека, че не е прав, пак няма да успеете. Като изслуша обвиненията ви, той едва ли ще признае изцяло, че не е прав, дори на думи да се съгласи с вас. Когато се опитвате чрез обвинение да се самоутвърдите за чужда сметка или да добиете власт, може би ще постигнете известен резултат. Но ще станете манипулатор.

Ако не сте си поставили нито една от тези цели, откажете се от критикуването и обвиненията. Като осъждате и критикувате хората, вие пляскате с ръце по водата и се мъчите да плувате срещу течението. Махнете с ръка на чуждите недостатъци и мислете само за качества. Точно това е движение по течението и то ще ви донесе неопределима полза.

Ако вашият Надзирател не спи, винаги ще ви помогне да намерите обяснение защо човекът, когото смятате да разкритикувате, постъпва именно така. Като ваш вътрешен наблюдател той няма да ви позволи да затънете в играта и да започнете спор или кавга. Погледнете на играта отстрани, като зрител, *спомнете си*, че критиката няма да ви донесе нищо друго освен вреда, и се движете по течението.

Обвиненията и критиката не могат да играят позитивна роля, защото изтласкват човека от релсите, от течението, по което се движи. То го е водило към определена цел. Защото всички хора се ръководят от свои подбуди и стремежи. А когато поощрявате човека (въпреки всичко), вие го насочвате в изгодна за вас самите посока, без да го отклонявате от течението и да противоречите на стремежите му. По такъв начин вашите и неговите желания стават паралелни. Не се нарушават ничии права, не страда ничие самолюбие, а интересите стават общи.

А на вас харесва ли ви да ви критикуват? Вие или не търпите критика, или се опитвате да се убедите, че тя е справедлива. И в единия, и в другия случай не приемате критиката, ако, разбира се, не сте развили комплекс за вина. Критиката може да ви стимулира, да ви накара

да действате „както трябва“. Но да се принуди може само разумът, душата е невъзможно да се принуди. Тя винаги или прави каквото си иска, или пречи на разума да прави онова, което трябва. *Критиката прави душата враг на разума, а поощрението - съюзник.*

И така, поощрението е съзидателна сила, а критиката -разрушителна, деструктивна. Точно затова кадрите за мениджмънта на предприятията се подбират така, че бъдещите ръководители да се ориентират не към критика на лошата работа - това го умее всеки тъпак, а да бъдат способни да създадат атмосфера на ентузиазъм, в която хората сами да поискат да работят добре. А кога се получава така? Когато хората, извършвайки обща работа, чувстват своята лична значимост.

Ако искате да си създадете врагове, спорете и доказвайте правотата си, каквото и да стане. В главата „Течение на варианти“ вече обсъдихме колко безсмислен и вреден е стремежът да доказваш правотата си на всяка цена. Ако спорът има принципно значение за вас, когато интересите ви наистина не позволяват да отстъпите от позицията си -спорете. В останалите случаи оставете на другите правото да пляскат с ръце по водата.

Собственият ви успех в полемиката няма да ви донесе дивиденди. По-скоро ще си спечелите враг. Ако човек говори глупости с апломб и вие му го казвате, той по никакъв начин няма да се съгласи с вас. Ако има склонност към самобичуване и изострено чувство на вина, може и да се съгласи. Но нужна ли ви е победа над такъв човек? Ако интересите ви няма да пострадат, позволете на другите да твърдят неща, с които не сте съгласни. Така не създавате излишни потенциали и не се борите с течението.

Обикновено спорещите са потънали в играта. Те спят непробудно. *За да не позволите да бъдете въвлечени в играта, е необходимо да се събудите и да активирате вътрешния си Надзирател.* Ако в полемиката участват няколко души, слезте от сцената в залата и наблюдавайте играта оттам. Поемете ролята на мъдър зрител - и ще получите огромно предимство. Докато всеки участник се опитва да реализира вътрешното си намерение, доказвайки своята гледна точка, ще откриете решение, което не вижда никой от спорещите. Само че не бива да го натрапвате на всички. Главното е да го предложите, а другите нека се дуелират.

Ако сте спечелили победа в спора, смятайте, че сте изгубили. Дори опонентите ви формално да признаят вашата правота, бъдете уверени, че в мислите си ще намерят маса неформални доводи в своя полза. При всички случаи изгубилият в спора получава удар по своята значимост. А кой го нанася? Този, който е успял да наложи своята гледна точка.

Нали не сте искали да ударите този човек по лицето? По същия начин *не бива да искате да нанесете удар по чувството му за собствена значимост.* Хората много често си нанасят подобна обида. Тя винаги е скрита, защото се понася мълчешком. Хората не обичат открито да демонстрират стремежа си да утвърдят своята значимост. Подразбира се, че тя съществува, ето защо никой не желае да покаже, че се бори за нея, макар всички да го правят на всяка крачка.

Ако човек е получил удар и си е замълчал, не си мислете, че не е засегнат или се е примирил. Обидата ще живее -ако не в съзнанието, поне в подсъзнанието. Победили сте в спора и ви се струва, че така сте повишили своята значимост. Но сте го направили за сметка на опонента си. Сами разбирате, че скритата обида, която винаги възниква при такива случаи, не носи нищо добро. Победеният опонент по никакъв начин няма да признае вашата значимост.

Има един великолепен начин да настроите човек срещу себе си - да му дадете да разбере колко сте добри в сравнение с него. Не си сътворявай кумир и не си сътворявай враг - ето главния лозунг в отношенията по течението. *Избягвайте като чума опитите да засегнете чувството за значимост на хората.* Нека това ви стане нещо като табу. По този начин ще избегнете ред проблеми и неприятности.

С какво се занимава спорещият с вас? Със защита на собствената си значимост в една или друга форма. Угодете му - съгласете се с това, което говори. А като се съгласите, вие ще му дадете каквото иска да постигне. Сега вече можете спокойно да си поговорите за вашата

гледна точка. Не да я натрапвате, не да я доказвате, а просто да си поговорите. В този случай не само се движите по течението, а и използвате външното намерение. Ще постигнете неподозирани резултати, които не ще получите с никакви интелектуални хитрини.

В самото начало на разговора е необходимо да се настроите така, че и двамата да гледате в една посока. Ако първият му отговор е „не“, смятайте, че е безполезно да го уговаряте по-нататък. Той се е обърнал на другата страна и няма да се движи по течението заедно с вас. Важно е от самото начало да направите така, че той да каже „да“. Никога не започвайте разговора с остри тъгли. Започнете с каквото искате, но събеседникът ви да се съгласи с вас. След това разговорът може плавно да премине към спорните въпроси. Сега се появяват повече шансове, защото вие се движите по течението в една посока и излъчването на вашите мисли не е в дисонанс с мислите на партньора ви.

Ако някъде сте допуснали грешка и очаквате справедливо обвинение, не се настройвайте отбранително. Просто *го изпреварете и признайте грешката си.* Той се е канил да стовари върху вас гнева на правосъдието, а сега най-вероятно веднага ще заеме великодушна и снизходителна позиция. В този случай не може да се каже, че най-добрата защита е нападението. Излиза, че предварително сте се съгласили с позицията на опонента и така сте дали зелена светлина за вътрешното му намерение. С изпреварващото си подчинение вие реализирате вътрешното му намерение да ви постави на мястото ви и същевременно да повиши своята значимост. Но тъй като го правите не по принуда, а по своя воля, вашата значимост няма да пострада. По този начин убивате едновременно два заека: повишавате значимостта на опонента си, за което ще ви е благодарен, и не подронвате своята.

Защитавайки грешките си, вие гребете срещу течението и давате своята енергия на махалата. Желанието да се оправдаете по какъвто и да било начин е предизвикано от повишеното равнище на вътрешната ви важност. Отхвърлете от себе си това непосилно бреме, подарете си правото на грешки и си позволете да ги извършвате. *Не защитавайте грешките си, а съзнателно ги признавайте.* Веднага ще ви стане много по-лесно да продължите напред.

Вече казах, че забележките, които ви дразнят, могат да се окажат смислени. Засягат се от тях, ако вие самите по някакъв начин сте повишили нивото на вътрешната си важност. Отхвърлете я, престанете да се съпротивявате на течението и признайте чуждата правота или поне се съобразете с нея.

Кажете на този човек, че действително е бил прав. Ще вилите резултата. Може и да не му го казвате, но все пак го направете. Нали нищо не губите! Всеки грешни - и глупакът, и умният. Но за разлика от първия умният признава грешките си. Така че като признаете гласно, че човекът тогава е бил прав, веднага ще спечелите разположението му.

Хората живеят в агресивния свят на махалата, където е необходимо всеки миг да отстояват позициите си и да се защитават. А в този случай самите вие предлагате на човека да го направите вместо него. Така че засега проблемът със защитата на неговите позиции към вас е решен. Той тутакси изпитва облекчение. Благодарен ви е, че сте му помогнали в схватката. За него вие вече не сте потенциален противник, а съюзник. Цялата тази ситуация моментално преминава като на филм в подсъзнанието на вашия партньор. Точно така и вие мислите, когато спите наяве. Но ако практикувате осъзнатост, няма да ви е трудно и дори ще ви е интересно да поемете ролята на *свидетел на чуждата правота.*

Когато някой се окаже прав, другите си замълчават, а вие признайте гласно правотата на този човек. Ако даденият момент има принципно значение, той ще ви е задължен. Във всички случаи обаче ще ви е благодарен, и то до голяма степен неосъзнато.

Представете си, че в някаква джунгла живеят хора. Те трябва винаги да бъдат нащрек, да гледат на всички като на потенциални противници, дори отношенията външно да изглеждат дружелюбни. Всеки се грижи за себе си и се намира в постоянна готовност за отбрана. Изобщо не преувеличавам, просто ние отдавна сме свикнали с това положение.

В подобна среда вие ще станете истинска находка за изморените от борбата хора.

Представяте ли си колко съюзници можете да спечелите?! А за това се изисква дреболия - да отхвърлите важността си и да признаете чуждата правота. Действате осъзнато и точно там е вашето предимство. А хората спят и няма да ви кажат „благодаря“. Но ако можеха да се събудят и осъзнато да изразят отношението си, щяхте да чуете: „Ама този човек съвсем не е глупав. Дори ми е симпатичен. Чувствам благоразположение към него.“

Никой няма да ви го каже на глас и дори наум няма да си го каже. Ако обаче изрази подсъзнателното си отношение, то ще звучи точно така. Загрижените и обременени с важността си хора по принцип не забелязват нищо друго освен нея. Вие имате огромно предимство - осъзнатост, липса на важност и внимание към хората.

Използвайте предимството си и ще намерите злато там, където другите виждат само камъни.

НАСТРОЙВАНЕ КЪМ ФРЕЙЛЕ

Общувайки, хората се настройват един към друг в една или в друга степен. Вземат се предвид характерът, темпераментът, нивото на интелекта, държанието и т.н. Ако настройването няма резултат, не се достига взаимно разбиране и общуването се свежда до раздвижване на въздуха с реплики. Без да се настроите на честотата на партньора, няма да постигнете взаимно разбиране.

Терминът „настройване на честотата на партньора“ има чисто условен характер. Естествено, разбирате, че използвам този опростен модел за удобство. Как точно става настройването на физическо ниво, по принцип за нас не е важно. Същността е, че всеки човек има характерен индивидуален комплект от параметри на личността - фрейле.

Установявайки тесен контакт с човека, вие се занимавате с фрейлинг -- настройване на неговите параметри. Успехът на общуването е в пряка зависимост от това, доколко успешно сте схванали същността на фрейле на партньора си. Не е толкова сложно, както може да ви се стори. Главното условие за успешното настройване е вниманието към събеседника. Без внимание за никакво настройване изобщо не може да се говори. Смята се, че това се разбира от само себе си, обикновено обаче във всеки разговор човек е зае г изключително със собствените си мисли.

Един крупен бизнесмен веднъж каза: „Всички искат нещо да ми предложат, но никой не ме пита о с' какво имам нужда.“ Хората, които се стремят да получат нещо от другите, мислят за проблемите си и как могат да ги решат с тяхна помощ. Това е чисто вътрешно намерение. Напротив, мислейки какво искат хората, вие включвате механизма на външното намерение.

Как да се свърже това, което искате вие, с онова, което иска другият?

За тази цел е необходимо преди всичко осъзнато да фокусирате вниманието си върху неговите интереси. *Прехвърлете вътрешния си взор от себе си върху събеседника.* Човекът ще бъде заинтересован само в контекста на собствените си проблеми и стремежи. Мислите ви са съсредоточени върху онова, което искате да получите вие. Но другите това изобщо не ги интересува. Нима за вас има значение какво искат другите? По същия начин и те мислят за собствените си грижи, а чуждите желания не ги вълнуват.

Ето защо *единственият начин да се намери общ език и разбиране е да се разговаря с човека в контекста на собствените му интереси.* За своя проблем сте мислили достатъчно. Сега прехвърлете вниманието си върху интересите на партньора. Положете в основата на общуването неговото намерение, а собствения си проблем добавете отгоре.

Например желаете да отидете в отпуск през август. Това ви е необходимо, вие мислите за своите интереси. А за какво мисли шефът ви? За вашата работа, а не за отпуската ви. Има два варианта за решаване на задачата. Първият: отивате при него и започвате да се жалвате за проблемите и желанията си. Вторият: казвате му, че през септември очаквате допълнителен обем работа, затова бихте искали да получите отпуска през август, за да се справите през септември.

Според вас кой вариант ще сработи? Възможно е шефът да отвърне, че и през октомври

можете да излезете в отпуска, но най-вероятно ще се съгласи с вас, защото чува думи на неговата честота. Говорейки с човека в контекста на неговите интереси, вие се настройвате на честотата на мисловното му излъчване.

Ако магарето не ви слуша и не иска да върви където трябва, значи ездачът му мисли за своето, а магарето за своето - за морковче. Покажете му морковче и то ще тръгне накъдето поискате. Става така, че вие вмъквате своето намерение в контекста на намерението на магарето - какво ще получи, като изпълни чуждото желание? Винаги, когато ви е необходимо някой да изпълни това, което ви трябва, си задавайте този въпрос. Ако сте намерили отговора, всичко ще се изпълни.

За да се настроите на честотата на събеседника, преди всичко е необходимо внимателно да слушате онова, което иска да ви каже. При условие че вие самите не искате да натрапите своята тема и гледна точка. В голяма компания всички се опитват да кажат нещо, но това няма никакво значение, защото никой никого не слуша. Естествено хората могат да се правят, че слушат. Но деветдесет на сто от вниманието им е заето със собствените им мисли. За да си спечелите славата на интересен събеседник, не е необходимо да блестите с остроумие и ерудиция, достатъчно е внимателно да изслушвате партньора си.

Ако сте безразлични към човека, но ви е необходимо да предизвикате интереса и съчувствието му, *говорете с него за онова, което го интересува.* Забравете засега за това, което интересува вас. То е на съвсем друга честота. Настройте се на честотата на партньора си. Поставете се на негово място. Като го направите, ще разберете какво движи дадения човек, ще узнаете причината, поради която той действа именно така, ще видите неговата гледна точка. Когато се настроите на неговата честота, ще успеете плавно да преминете върху интересуващите ви въпроси.

Първият и най-прост ключ към честотата на другия е името му. Не бива да се игнорира фактът, че от самото си раждане човек възприема обръщението към себе си по име. Използвайте по-често в разговора с него името му и това ще му въздейства. Обръщението по име е нещо като парола, която съобщава, че идвате с дружески намерения и признавате значението му.

Всеки човек непрекъснато в една или друга степен поддържа свое защитно поле, което пази неговата значимост. Не ще се настроите на честотата на партньора, ако той е заобиколен от защитната стена на официалност или недоверие. Понякога можете да премахнете тази пречка с помощта на обезоръжаваща непосредственост. Щом самите вие не показвате, че сте заобиколен от защитното поле на своята значимост и нямате намерение да нападате, партньорът също отслабва защитния си екран. Но най-ефикасният начин да се премахне всяка разделяща стена е *проявата на искрена симпатия.*

Защо обичаме домашните си любимци? Защото винаги искрено ни се радват. Те махат опашка, мъркат, скачат, квичат, по всякакъв начин изразяват възторга си, когато ни видят. Има и по-необщителни живи същества, например аквариумните рибки. Но те не внушават любов - възприемаме ги като растенията или като част от интериора. А онези, които ни обичат, сякаш ни казват: „Аз не искам нищо от теб, просто много се радвам да те видя." Това е една от главните причини, за да обичаме домашните си любимци.

Ако искате да внушите симпатия в общуването си с хората, *дайте им да разберат, че се радвате да ги видите.* Не е задължително да проявявате кучешки възторг. Достатъчно е да се усмихнете, да ги поздравите ентузиазно, да ги наречете по име и внимателно да ги изслушате. А щом не се държите като аквариумна рибка, и отношението към вас ще бъде съответното.

Механизмът е много прост. На подсъзнателно равнище партньорът ви ще си мисли: „Срещнах човек, който се радва да ме види. Значи аз не съм празно място, все нещичко означавам в този свят. Този човек е живото потвърждение на това. Колко е приятен и симпатичен!"

Вниманието и съчувствието трябва да бъдат искрени. *Няма нищо по-вулгарно от съчувствие, издигнато в ранг на етикет.* Хората си надяват усмивка като атрибут на то-

алета. По навик се питат един друг: „Как си?“, и очакват стандартен отговор. Ако той се отклонява от очаквания, го възприемат като аномалия. Никой не се интересува от чуждите проблеми. Тогава защо да задавате този въпрос?

При общуването си можете да влезете в резонанс с човека, излъчвайки енергия на неговата характерна честота. Всеки си има резонансна честота - неговото хоби, нещо, от което се увлича, интересува се, гордее се с него. То е струната, звъняща на резонансната честота. Ако сте успели да определите предмета на неговата любов, говорете с него за това, нека с ваша помощ си излее всичко. Това е най-ефикасният начин да създадете контакт. Подръпвайки тази струна, лесно ще го разположите към себе си.

С лекота ще спечелите неговото разположение, ако го помолите да ви помогне да излезете от някакво затруднение или да ви направи дребна услуга. Като го молите за услуга, вие се отказвате от своята значимост, а повишавате неговата. Той ще се почувства много по-значителен, ако му дадете да разбере, че се нуждаете от помощта му, и му предоставяте възможност да се прояви, като подчертае своята важност.

Когато ви окаже услугата, този човек редом с вас ще чувства необходимост от себе си и затова със сигурност ще си извоювате разположението му. Чувството за собствена значимост струва много скъпо. Този, комуто сте позволили да го изпита, няма да забрави щедростта ви до края на живота си. Съгласете се - и вие си спомняте с благодарност за онези, които са оценили вашите качества.

Сигурно ви се струва, че преувеличавам чувството за значимост. И наистина, отстрани фрейлингът изглежда, сякаш всеки се държи като важна клечка. Въпреки това значимостта действително играе решаваща роля в поведението и мотивацията на хората. Как смятате - какво действие от страна на другите може най-силно да засегне човека? Когато го игнорират, оскъбят, бият или нараняват? Не, най-тежко е, когато го *унижават*.

След собствения живот няма нищо по-важно от значимостта. Най-силната жажда след физическата е жаждата за власт. Разбира се, това е най-висшата и последна степен на борбата за значимост. Естествено, не у всички тя се проявява в подобна форма. Но съгласете се, ако човек има абсолютно всичко, остава му само да се домогва до властта. Нищо не възбужда толкова силно като властта. Оттук и изводът каква е ролята на чувството за собствена значимост в поведението и мотивацията на човека.

Всяка критика нанася удар по нея. Това е нещо като антифрейлинг. *Никога не казвайте направо на хората, че не са прави.* Дори да сте уверени в собствената си правота, винаги е по-полезно да запазите неутралитет.

Друго, твърде чувствително увреждане е, ако засегнете негативния слайд. Слайдът се крепи на важността, затова засегнете ли го, настъпвате човека по мазола. Негативен слайд имаме, когато нещо у нас самите не ни харесва. Както знаете, човек с негативен слайд се мъчи да го скрие от самия себе си и да го проектира върху другите. Но ако се опитате да му върнете топката, т.е. да му върнете проекцията, ще видите каква бурна реакция ще последва. Човекът за нищо на света няма да признае чуждата правота и ще се превърне в най-върлия ви враг. Така че по-добре не докосвайте чуждите негативни слайдове.

Най-точната настройка към фрейле на човека е, разбира се, влюбването. Как и защо става това, е много трудно да се обясни, ако изобщо е възможно. На тази тема и без това е казано твърде много. За да постигнете взаимна любов, е необходимо да се откажете от правото на притежание и просто да обичате, без да се надявате на нищо. Любовта може да се запази, ако не се превръща в отношения на зависимост.

И така, обрисовах в общи черти основните принципи на фрейлинга. Както вероятно сте забелязали, разграничението на отношенията според намерението и според течението е чисто условно. Общуването по течението може да се разглежда от гледната точка на общуването по намерение - и обратното. Но в крайна сметка точно това е фрей-лингът. Настройвате се на честотата на партньора, защото гледате в една посока, действате в негов интерес и в общо с него направление. И получавате онова, което не сте постигнали с обичайните методи на вътрешното намерение.

ЕНЕРГИЯ НА ОТНОШЕНИЯТА

Вече споменах за благотворната визуализация. Ще ви напомня каква е същността ѝ.

Да предположим, че някой ви създава проблеми, досажда ви или ви напада. Или обратното - нужно ви е да получите нещо от някого. В такъв случай трябва да се опитате приблизително да определите за какво е загрижен, от какво е разтревожен, какво не му достига - здраве, увереност, душевен комфорт. Не се съмнявайте — всеки е потиснат от нещо. Сега си представете ситуация, в която този човек получава това, от което се нуждае.

Например представете си, че той се занимава с любимата си работа и изпитва от нея удоволствие, удовлетворение, спокойствие и комфорт. Не е необходимо специално да обмисляте благотворен сценарий, визуализирайте картината, която ви идва наум. Да предположим, че той седи в кресло до камината с халба бира в ръка или с наслаждение се къпе в морето, или се разхожда в цветна долина, кара колело, скача от радост. Ако успеете да му „утолите“, човекът без видима причина ще се проникне със симпатия към вас и ще направи това, за което го молите, или ще разведри проблемната ситуация.

Какво става? Горещо-долу като на хубав филм. Под хубав филм разбирам онзи, който носи усещане за празник. Гледате го и ви става някак леко, приятно и празнично на душата. И така, киното създава празник на душата на ментално и на емоционално ниво. А благотворната визуализация го създава на енергийно ниво. Ако сте успели да се настроите успешно на фрейле на човека и да отгатнете неговите потребности, той ще усети вълна на комфорт.

Разликата между менталния и енергийния празник е следната: получавайки енергиен деликатес, човекът усеща комфорт, без да си дава сметка каква е причината. Но това не е толкова важно. Главното е да се чувства комфортно именно с вас. Оттам идва разположението му. Трябва да отбележа, че е необходимо благотворната визуализация да се изпълнява искрено, обединявайки стремежите на душата и на разума. Ако успеете искрено да пожелаете добро на човека, ефектът ще бъде осезателен.

Както знаете, точно излишъкът от свободна енергия прави човека чаровна, магнетична, силна, харизматична личност. Често без да осъзнават, хората чувстват силната енергетика на личността. В зависимост от това дали излъчването е меко или остро, енергийната личност се възприема като чаровна или силна. При всички случаи *силата на излъчването е пропорционална на величината на свободната енергия и степента на единство на душата и разума*. Излишъкът от свободна енергия се излива като фонтан върху околните и те го чувстват. Свободната енергия се модулира от човешките мисли. Колкото по-близки са стремежите на душата и на разума, толкова по-чиста е модулацията. Не току-така силните личности правят впечатление на вътрешна пълнота и цялостност.

Въобще както вече казах, *обаянието е взаимна любов между душата и разума*. Когато душата се изтръгва от калъфа, личността придобива притегателна сила. Привлекателността не се състои в собствената сила, а в единството на душата и разума. Тъкмо това не достига на хората, ето защо подобна личност ги привлича, както светлината -нощните пеперуди. На енергиен план обаянието се проявява като чисто излъчване на единството между душа и разум. Ако при това силата на енергийните фонтани е достатъчно голяма, личността буквално свети от неповторим чар. Обаятелната личност живее в съгласие между душата и разума. Тя се намира в състояние на празник на душата, наслаждава се на живота без оттенък на самовлюбеност. Точно това усещане за празник чувстват околните.

Подобни хора са твърде малко, но вие можете да бъдете сред тях. За това е необходимо да се обърнете към душата си, да се заобичате и да се насочите към целта си. Тогава ще се променят не само личните ви качества, но дори тялото ви ще стане по-привлекателно, лицето - по-симпатично, а усмивката - чаровна. На линията на целта ви външният ви вид, т.е. декорите на сектора, ще отговаря на параметрите на излъчването, при което вие сте доволни от себе си. Това не е толкова невероятно, както може да ви се стори. Ако не вярвате, погледнете снимките, които сте си направили, когато сте преминавали черен период в

живота си.

Тренирайки енергийните си канали и повишавайки енергетиката си, вие развивате у себе си необичайни способности да влияете върху хората и да предизвиквате тяхното разположение. С една дума, за да станете душа на обществото, е необходимо да се откажете от важността и да включите енергийните си фонтани. Личността с излишък от свободна енергия винаги предизвиква интереса и разположението на околните. Особено ефективно се проявява това, когато честотата на свободната енергия е настроена в резонанс с мислената честота на околните.

Да предположим, че на работата или в компания обсъждате обща тема. Честотата на мисленото излъчване на събеседниците ви е настроена на приблизително еднакъв обект и всички сякаш се люлеят в унисон. Включете фонтаните си, нека залееят околните с вашата енергия. Усетете енергийната си обвивка и почувствайте как се разширява и обхваща всички участници. Тогава забележките ви ще имат значително по-голяма тежест. Околните ще почувстват силата именно на вашите мисли.

Общувайки с партньора си, можете мислено да си представите благотворна визуализация за него. Ако работят и енергийните ви фонтани, ще му направите благоприятно впечатление. Подобно средство ви дава голямо предимство в ситуациите, където са необходими вашето лично обаяние и сила. Ще имате успех в деловите преговори, на изпити, в събеседвания, в личните си отношения.

Благотворната визуализация ви настройва на честотата на събеседника по най-ефикасния и толерантен начин. Енергийните вампири се настройват на фрейле, като засягат болезнени струни или бъркат в душата. За разлика от тях вие не „лапате“ фрейле и не крадете енергия, а я дарявате на човека. Той неминуемо ще го оцени и ще ви бъде благодарен.

ИНДУЛГЕНЦИЯ

Ако познавате недостатъците си, които биха ви попречили да постигнете целта си, и смятате, че не притежавате необходимите знания и навици - примирете се. Приемете се такива, каквито сте. *Позволете си разкоша да имате недостатъци и да не притежавате необходимите качества.* Това ще ви помогне, ще ви донесе облекчение и спокойствие. Ако се борите с недостатъците си и се опитвате да скриете липсата на необходимите качества, те непременно ще лъснат при всяко следващо изпитание.

Неприемането задължително ще се прояви във вид на бариери. Вие самите ще си създадете пречки. Първо, чувството на вина и непълноценност създава излишен потенциал. Равновесните сили ще задълбочат ситуацията. Второ, външното намерение непременно ще реализира опасенията ви. Онова, което се опитвате да блокирате, неминуемо ще бъде включено в сценария. Например, задължително ще ви зададат въпроса, от който се страхувате. Или ще ви помолят да покажете нещо, което не умеете. Но главното е, че в решаващия момент ще ви налегнат скованост и вцепенение.

За какво се изразходва свободната ви енергия? За поддържане на излишния потенциал на важността, за борба с равновесните сили и за управляване на ситуацията, която стремително излиза извън контрол. Колкото по-голямо значение придавате на недостатъците си, толкова по-неистова е съпротивата на равновесните сили. Колкото повече затягате примката на контрола, толкова по-силен е натискът на течението на варианти, което няма намерение да спира. В крайна сметка цялата енергия на намерението е изчерпана. На какво сте способни в такова състояние?

Представете си, че ви се налага през цялото време да мъкнете прасенце. То се мъчи да се изтръгне и квичи, а вие постоянно се силите да го задържите и да го успокоите. Но внезапно го пускате и веднага ви става леко и свободно. Енергията, която преди сте изразходвали да задържите грухчото, сега изцяло е на ваше разположение и можете да я насочите към други цели.

Примерът с прасенцето не е толкова груб, както може да ви се стори. Едва ли ще успеете да скриете недостатъците си. По-добре се съсредоточете върху качествата си. Ще се

убедите колко леко и свободно ще ви стане, когато освободите и приемете недостатъците си преди някакво мероприятие, където трябва да се покажете откъм най-добрата си страна. Това може да е събеседване, изпит, изказване, съревнование. Премахнете вътрешната си важност. Дайте си индулгенция (опрощаване на греховете) за недостатъците си и ще видите, че сякаш камък е паднал от плещите ви - изчезнал е излишният потенциал и се е освободила енергията на намерението.

Борбата със собствените недостатъци е глупава работа на вътрешното намерение. Тя напомня на мухата, която се блъска в стъклото. Премахването на излишния потенциал и освобождаването на енергия ви дава огромно предимство.

Не току-така хората казват: „Очите се страхуват, а ръцете действат.“ Кое е по-добре? Да те гризат съмнения, да се мяташ в комплексите си, да ти текат слюнки от желание, трескаво да криеш недостатъците си и да хленчиш? Или да се отърсиш от целия този боклук и спокойно да изпълняваш работата на изчистеното намерение?

Ако не успеете да отхвърлите важността, тогава е необходимо да отслабите примката на контрола над ситуацията и да преминете от преживяване към активни действия. Просто започнете да действате по какъвто и да е начин. Няма значение как - ефикасно или не. Позволете си да действате невероятно лошо.

Потенциалът на важността ще бъде разсеян в процеса на движение, ще се освободи енергията на намерението и всичко ще стане както трябва.

В ТЪРСЕНЕ НА РАБОТА

В заключение на тази глава искам да демонстрирам принципите на трансърфинга, включително на фрейле, по един практически въпрос, който вълнува всички. Навярно вече сте чели в различни издания как да напишете резюме и как да се държите на събеседвания. Възможно е от казаното по-долу да си направите нови полезни изводи.

Като начало трябва да определите коя работа е вашата. Тук можете изцяло да се доверите на методиката за избор на вашата цел, така че няма да се повтарям. Трябва само да помните, че имате реалното право да избирате и възможностите ви са ограничени само от собственото ви намерение и равнището на важност. Когато определяте вашата работа, не мислете доколко е престижна, за средствата за постигането ѝ и за недостатъците си, а само за това действително ли тази работа ви е нужна.

Да предположим, че се съмнявате дали ще намерите място на такава хубава работа, която сте си избрали. В такъв случай трябва да знаете, че махалата ще ви създадат всички условия за безпокойство, разочарование и дори отчаяние. Необходимо е да си давате сметка за това и непрекъснато да твърдите, че *имате право да избирате и щом сте си дали поръчката, тя рано или късно ще бъде изпълнена.*

Насън вашето намерение работи мигновено, но материалната реализация е инертна като смола, затова се изискват време, търпение и непоколебимо убеждение, че имате право на избор. В някой долнопробен ресторант дълго ще чакате келнера, но сте уверени, че поръчката ви ще бъде изпълнена. Така че ви съветвам да използвате следния слайд: *вие самите правите избора, определяте каква работа да получите, а откъде ще дойде - не ви засяга.* В пространството на варианти има всичко! Махалата се опитват да внушат на разума обратното. Вашата работа е само да изберете и да сте твърдо уверени, че ще си получите поръчката.

Разбира се, ако нямате възможност да чакате, ще се наложи да се задоволите с това, което има в момента - мисля, че ви е ясно. Но като получите работата, която ви осигурява жизнения минимум, можете да направите поръчка за най-доброто и спокойно да чакате изпълнението.

Ако работата ви харесва, но чувствате известна душевна скованост, значи във вас има слайд колко добре извършвате тази работа и какво удоволствие и удовлетворение ви носи тя. *Ако сковаността не изчезва с времето, значи това е душевен дискомфорт.* В такъв случай си заслужава да опитате други варианти.

След като определите работата си, започнете да извъртате в ума си слайда *как целта е вече постигната*. Същевременно е необходимо да не седите със скръстени ръце, а да изпълнявате каквото се изисква от вас. Но преди да започнете с резюмето и с подготовката за събеседването, е необходимо да фокусирате намерението си в нужната посока.

Ще бъде грешка да се концентрирате върху целта *да ви вземат на работа*. Целта трябва да присъства в мислите ви като слайд, в който *вече са ви взели и всичко е минало*. Като мислите дали ще ви вземат или не, неизбежно ще създадете сценарий на поражение. *Спомнете си за трансферните вериги*. Първото звено е съставянето на резюме. Точно върху това трябва да съсредоточите вътрешното си намерение.

В резюмето посочете всичко, каквото умеете да правите, но *само една длъжност, за която претендирате*. За това има сериозни причини. Първо, показвайки готовност да вършите и едно, и друго, и трето, вие изразявате неувереност и рискувате да предизвикате недоверие у работодателя. Той ще си помисли, че сте съгласни да изпълнявате всякаква работа, само и само да ви вземат. Второ, поставяйки си няколко цели едновременно, вие се разпространявате във всички посоки и намерението ви от стълб се превръща в амеба. Трето, когато се нагърбвате с твърде много неща, натрупвате около себе си излишен потенциал и в крайна сметка нищо няма да получите. Имате възможност да избирате, но трябва да изберете само едно качество. Нали когато избирате една играчка, не искате тя да съчетава качествата на кукла, настолна игра и оръжие?

Определете какъв всъщност искате да бъдете, каква длъжност най-много ви подхожда. Не е нужно да се срамувате - вие си избирате работа. Помнете, че не бива да се борите за място под слънцето - имате право да избирате. Посочете профила, който сте си избрали. Не се тревожете, че такава работа е кът. *Щом сте си позволили да имате, ще получите именно онова, което искате*. Как ще се реализира, не бива да ви вълнува. Оставете тази грижа на външното намерение.

Когато пишете резюмето, *вътрешното намерение е насочено към това да покаже какъв блестящ специалист сте. А външното - към това какво иска да получи работодателят*.

Усещате ли разликата?

Разбира се, всички се нуждаят от блестящи специалисти. Ако обаче сте новак в търсенето на работа, ще изпаднете в пълно недоумение, когато работодателят предпочете пред такъв блестящ специалист като вас онзи, който притежава по-скромни възможности.

Съперникът ви ще спечели именно защото неговите параметри по-добре се вписват в представите на работодателя за тази длъжност. Но нали и вие се вписвате и дори нещо повече! Там е работата, я, че това „нещо повече“ създава ситуация, при която по-доброто е враг на доброто. Работодателят е напълно увлечен от вътрешното си намерение да подбере специалист, съответстващ на установените от самия него параметри. Така че вие се блъскате в стъклото, без да виждате редом до вас отворения огромен прозорец.

Разумът не е способен да предвиди търсенето. Той ще се стреми да ви препоръча като „шедьовър“ в неговите представи. Но пазарът диктува съвсем други критерии. Може и трябва да се стремите да се представите от най-добрата си страна, без, разбира се, да преувеличавате. Но правейки това, насочете всичките си мисли и мотиви към проблемите на работодателя. Постоянно се питайте *какво той иска да получи от вас, от какво има нужда*. Поставете се на негово място.

Можете да постъпите много просто. Прегледайте вакантните места от вашата специалност, извадете си всички задължения и исканите качества на кандидатите. Убедете се, че повечето се повтарят. От общата маса подберете всичко, което засяга вас, съобразете го със своите задължения и качества и ще получите онова, което иска да види работодателят във вашето резюме. Можете буквално да препишете всичко, което той търси в дадения кандидат. Стараейки се да се представите в по-добра светлина, *не се изразявайте с вашите измислени фрази, а на езика, на който говори самият работодател*.

Представете си, че не търсите работа, а сте работодател, който съставя идеалното

резюме на свой работник. В такъв случай то ще отговаря не на вашите, а на неговите критерии. Но за тази цел е необходимо да прегледате множество обяви и да влезете „под кожата“ на тези, които са ги дали. Може и трябва да посочите всичко, което умеете. Но *особено подчертайте именно онова, което се изисква*. Резюмето ви трябва да звучи като ясен акорд на исканията на работодателя.

Преди да изпратите резюмето например в Интернет, поставете се на мястото на работодателя и потърсете други резюмета на специалисти от вашия профил. Уверявам ви, че ще откриете много неща и ще получите огромно предимство. Защото повечето търсещи работа се ръководят само от вътрешното си намерение и веднага се набутват в разделите за търсене на вакантни места. Така че отначало се опитайте да потърсите резюмета на специалисти от вашата област. Представете си, че вие избирате кандидат. Тогава ще видите всички достойнства и недостатъци на конкурентите си, ще разберете какво чувства работодателят, докато чете резюметата, и ще осъзнаете какво трябва да промените в себе си.

След като го напишете, можете да го изпратите в различни компании. Само не бива да блъскате по вратата, нека тя сама се отвори. Т.е. трябва да се предлагате, без да настоявате. *Направете така, че те самите да ви изберат*. Например публикувайте резюмето в различни средства за масова информация. Не притискайте света със своите желания и стремежи. *Пренесете центъра на тежестта от търсенето на работа върху обявяването на своето присъствие на трудовия пазар. Доколкото е възможно, позволете на работата сама да ви намери*. Никога не изпращайте едно и също резюме повторно. Необходимо е да се уважавате и да си знаете цената. Ако сте ексклузивен специалист, изпратете резюмета в агенциите за набиране на работници и спокойно чакайте улова си.

Не се надявайте на мигновен отговор. Може дълго да чакате изпълнението на поръчката. Това зависи от чистотата на вашето намерение. Ако желанието ви гори като ярък пламък, равновесните сили ще ви пречат по всякакъв начин. Често поръчката се изпълнява едва тогава, когато надеждата е изчезнала. *Колкото по-равнодушно се отнасяте към поръчката си, толкова по-скоро тя ще бъде изпълнена*. Липсата на желание ви дава свобода, която позволява да се съсредоточите върху намерението да действате, вместо да преживявате заради възможен неуспех.

Най-сетне са ви поканили на събеседване. Сега е необходимо много внимателно да следите посоката на намерението си. Мисълта какво ще ви даде работата в това предприятие ще бъде тесногръдо вътрешно намерение. *А концентрирането на мислите ви върху това, което вие самите ще дадете на предприятието, ще бъде външно намерение*. Дошъл е моментът да изхвърлите от главата си целевия слайд, да си обърнете гръб и изцяло да се съсредоточите върху нуждите на работодателя. *Сега трябва да ви интересува изключително неговото вътрешно намерение*.

Разберете колкото се може повече за компанията от рекламните проспекти. *Определете с какво особено се гордее тя, какви разлики от своите конкуренти подчертава* и непременно засегнете тези моменти в събеседването. Всяка компания, както и всяко махало, си има своя резонансна честота. Тя се характеризира с множество параметри. Определете духа на компанията. Каква е корпоративната им етика - строго регламентирана или свободна? Какви са маниерите им на общуване - официални или приятелски? Какво най-много се цени в отношението към работата - ентузиазмът и инициативата или дисциплината и изпълнителността? Работата в колектив, или индивидуалността и творчеството? И тъй нататък. Всичко това поставя ограничения пред сътрудниците, определя стила на поведението им и ги прави именно членове на колектива. *Ако успеете да се проникнете от духа на компанията, на събеседването вече ще ви приемат като свой човек*.

Преди събеседването си издайте индουλгенция за недостатъците си и за липсващите качества. Ако са ви известни недостатъци, които биха ви попречили да получите работата, и ако знаете, че не притежавате необходимите знания и навици, *примирете се*. Приемете се такива, каквито сте. Приемете в себе си всичко, което бихте искали да скриете, и спокойно вървете на събеседването. Идеални кандидати не съществуват, както не съществуват и

идеални работодатели, затова смело можете да отхвърлите вътрешната и външната важност. Няма за какво да се оправдавате нито пред себе си, нито пред когото и да било. Разбира се, всичко казано дотук не означава, че изобщо не е нужно да работите над недостатъците си.

Всички знаят, че на събеседване не бива да се вълнуват. Мнозина се опитват да се борят с вълнението чрез силата на вътрешното намерение. Но колкото и да се убеждавате, че сте спокойни, колкото и да се уговаряте да не се вълнувате - всичко е безполезно. Няма да се справите с вълнението, без да премахнете причината за него. Борбата с него може да причини вцепенение. *Единственото средство да се справите с вълнението е предварително да се примирите с поражението.*

Желанието да ви вземат на работа създава излишен потенциал. Колкото по-голямо значение придавате на успешния резултат, колкото по-важно за вас е да получите тази работа, толкова по-малко шансове имате. *Необходимо е да изчистите намерението от желанието.* Отивате на събеседването не да ви вземат, а за да преминете събеседването. *Не се стремете към целта, а се съсредоточете върху процеса.* Живейте и се наслаждавайте на процеса на събеседването. Никой няма да ви изяде там и няма какво да губите. Именно това е случаят, в който трябва да се отпуснете и да получите удоволствие. *Настройте се за това.* Защото събеседването е прекрасна възможност да се покажете в най-добрата светлина. Затова си позволете подобно блаженство. Изхвърлете всички мисли, че можете да се провалите. Та нали вече се примирихте с поражението, значи няма какво повече да губите.

На събеседването всички помисли на търсеция работа са насочени към това да се представи в най-добрата светлина. Това е вътрешното намерение. В каква светлина можете да се представите най-добре? *Външното намерение е фокусирано върху искрения интерес към проблемите на работодателя.* Само в светлината на неговите проблеми можете да бъдете най-добрият.

Задачата ви е, като отговаряте на въпросите, непрекъснато да насочвате разговора към проблемите на работодателя. Същевременно *трябва точно да отговаряте на поставените въпроси, да не философствате и да не се отклонявате.* Работодателят много се дразни, когато кандидатът не отговаря конкретно на въпросите, а се впуска в пространни обяснения. Но същевременно щом имате възможност, говорете с какво се занимава компанията-работодател, с какво се гордее, какви проблеми има. Разговорът трябва да се води само на тази плоскост.

Необходимо е да *представите качествата си в светлината на проблемите на компанията.* Говорете с работодателя за проблемите му и как със своите професионални качества бихте могли да помогнете за решаването им. Това е външното намерение. *Ако сте успели да прехвърлите разговора към проблемите на работодателя, смятайте, че играта вече се води по вашия сценарий.*

В края на краищата щом не сте получили тази работа, значи тя не е Вашата. Още не знаете от какви проблеми сте се отървали толкова лесно. Бъдете спокойни, очаквайте своята работа и ще я получите. Ако обаче са ви взели на чужда работа, чакайте проблеми. Ето защо по-добре потърсете своята работа, а как се прави това, знаете сами - мислите за нея не бива да предизвикват ни най-малък душевен дискомфорт. Това е случаят, в който отиваш на работа като на празник.

РЕЗЮМЕ

Използвайте вътрешното намерение на хората за постигане на собствените си цели.

В основата на вътрешното намерение се намира чувството за собствена значимост.

Не се опитвайте да променяте другите, но и себе си не бива да променяте.

За да се държите непринудено, прехвърлете вниманието от себе си върху околните.

За да привлечете вниманието към себе си, достатъчно е да проявите интерес към околните.

В общуването човек оценява не колко сте интересен вие, а доколко сте подходящ за реализиране на неговата собствена значимост.

*Когато се интересувате от хората, правете го искрено.
Външното намерение позволява да се реализира вътрешното намерение на другите.
Откажете се от намерението да получите и го заменете с намерението да дадете.
Като резултат ще получите онова, от което сте се отказали.
Спорът и критиката представляват борба на разума с течението на варианти.
Откажете се от действия, засягащи чувството за значимост на събеседника ви.
В началото на разговора гледайте в една посока с човека по течението.
Не защитавайте грешките си, а съзнателно ги признавайте.
Поемете ролята на свидетел на чуждата правда.
Като проявите искрена симпатия към другия, вие снемате защитния си екран.
Молбата за дребна услуга прави хората благоразположени към вас.
Благотворната визуализация предизвиква комфорт на енергийно равнище.
Силата на влияние на личността е пропорционална на величината на свободната енергия.
Обаянието е взаимна любов между душата и разума.
Позволете си разкоша да притежавате недостатъци и да нямате качества.
Излишният потенциал на вътрешната важност се разпръсква в действието.*

Глава III КООРДИНАЦИЯТА

За да се стремите към своите цели, не е задължително да сте силни и уверени в себе си. Има и друга, по-ефикасна алтернатива. Координацията означава да мислите и действате така, че късметът винаги да е на ваша страна. Това е все едно да се научите да карате колело. Щом го направите, целият ви живот ще се превърне в непрекъснато удоволствие.

*Аз не искам
и не се надявам -
аз имам намерение.*

ЛАБИРИНТЪТ НА НЕУВЕРНОСТТА

По пътя към вашата цел през нужната врата никой и нищо не може да ви попречи освен вие самите. И по-точно - могат да ви попречат само липсата на вяра и неувереността ви. Всъщност те са от едно и също естество. И едното, и другото правят вътрешното намерение неефикасно, а външното - практически невъзможно.

Каквото и да вършите в състояние на неувереност, все ще бъде лошо. С колкото по-голямо напрежение желаете да действате добре, толкова по-лош е резултатът. Липсата на вяра в собствените ви възможности наред със завишената оценка на сложността на външните проблеми води до състояние на скованост или вцепенение. Природата на вцепенението се състои в това, че сковаността задушава самата себе си. Външната важност на целта поражда мъчителното желание да бъде постигната. Вътрешната важност поражда съмнения в собствените възможности. Всичко това се обединява в едно - в неувереност.

С всички сили тя стяга примката на вътрешното намерение. Дори без да говорим за действието на равновесните сили, ефектът от тази примка е диаметрално противоположен на намерението. Енергията се изразходва за поддържане на няколко излишни потенциали едновременно. Вижте ги колко са: вътрешната и външната важност, мъчителното желание, стремежът да държите себе си и ситуацията под контрол. Свободната енергия просто не стига за всичко това. Човек се чувства скован, стегнат в менгеме и действа неумело и троваво. И примката на контрола още повече се затяга.

Така може да се стигне и до вцепенение, когато човек не е в състояние нито да се движи, нито да каже нещо разумно. Струва ни се, че намерението му е стегнато в менгеме. Но всъщност то изобщо липсва.

Цялата енергия на намерението е отишла за поддържане на излишните потенциали. Неувереността е храна на махалата. Тревожността е породена от прогнози като: „Какво ще стане, ако...“ По принцип в състояние на неувереност прогнозите са песимистични. Безпокойството, тревогата и страхът са мощни генератори на най-лошите ви очаквания, които, както знаете, се сбъдват.

Ето още един богат източник на неувереност - чувството на вина, което разцъфва в непълноценност, несъвършеност, незаслуженост. Каква ти увереност! Чувството на вина и всичко, свързано с него, предизвиква стесняване на енергийните канали. При това енергията на намерението стига само да се действа вяло, нерешително и бездарно. Освен това ако сте склонни да изпитвате чувство на вина, около вас непрекъснато ще се въртят манипулатори като пеперуди около лампа. Чувствайки своята слабост, те се самоутвърждават за ваша сметка и с удоволствие поглъщат незащитената енергия. Постоянно дърпат струните на вашето чувство на вина, а вие безкрайно се обяснявате и оправдавате пред тях, като все повече засилвате неувереността си.

Неувереността създава затворен кръг. Колкото по-силни са важността и желанието, толкова по-голяма е неувереността. Колкото по-стегната е примката на контрола над себе си и ситуацията, толкова по-голяма е неувереността. Колкото по-силни са тревогата и безпокойството, толкова по-бързо се сбъдват. Чувството на вина превръща живота ви в жалко живуркане.

Опитвайки се да се изтръгне от този лабиринт, човек се стреми да си върне увереността. Един от начините е да тръгне в атака срещу околния свят. Нападайки, той се стреми с изпреварваща маневра да демонстрира сила и да скрие неувереността си. Въздействайки върху света с натиск и решителност, човек се мъчи да издигне стена на увереност. Този път изисква обаче голям разход на енергия, а стената на увереност непрекъснато се руши. Енергията на силовото въздействие отива за създаване на излишни потенциали и за съпротивление срещу течението на варианти. При всички случаи човек рано или късно преживява поражение и му се налага отново да се бори и да издига стената на увереност.

Друг начин да добиете увереност е да играете ва банк. Самоувереността всъщност е нерешителност, обърната наопаки. Ако увереността обаче не е основана върху нищо, също възниква излишен потенциал. А и въпросът не е само в потенциала, а че действайки самоуверено, вие засягате нечии интереси.

Представете си - някакъв човек стои наред пустинята и крещи: „Целият свят е в краката ми!“ Нека си вика до насита - никому не пречи, затова равновесните сили не му обръщат внимание. Но ако неоснователната увереност се сравнява с възможностите на другите, възникват отношения на зависимост. Увереността, основана върху сравняване с другите, е чист излишен потенциал. Особено ако се базира върху пренебрежително или презрително отношение към хората. Подобна фалшива увереност рано или късно ще бъде наказана с перване по носа или, простете, с шут по задника.

Съществува и екзалтирана увереност, която възниква като състояние на възбуда в нерешителния човек, внезапно усетил вкуса на увереността. Това също е фалшива увереност, основана върху временен емоционален подем, и не продължава дълго.

Как да се сдобием с истинска увереност?

Сами разбирате, че е безполезно да се борите с неувереността. Невъзможно е да я скриете зад паравана на фалшивия кураж. Все едно, няма да успеете, а и изразходваната за създаването му енергия ще се обърне срещу вас. Да се принуждавате да бъдете уверени също е безполезно. Изобщо няма смисъл да си заповядвате да бъдете смели и решителни, когато всъщност не сте. Да се накарате да се овладеете също не е възможно. Както показахме по-горе, енергията на намерението не се складира, а се изразходва за поддържането на примката на контрола, затова не достига за самото действие.

Безполезно е и да развивате увереност по каквито и да било начини. Може да ви се стори, че ще я развиете с решителни действия. Всъщност когато човек престава да се бори и

започва да действа, енергията на намерението освобождава примката си и се прехвърля от излишните потенциали към реализиране на действието. Така че „очите се страхуват, а ръцете действат“. Но *увереността не се развива с действие - така се освобождава енергията на намерението*. Не можеш да я развиеш, тя е като енергията - или я има, или я няма.

Също както и вярата, увереността не може да се постигне със самовнушение. До умопомрачение можете да изричате твърдения, че сте уверени в себе си. Твърде наивно и безполезно занимание. Все едно да се бориш с последиците от болестта, без да премахнеш причината. Каквото и да правите със своята неувереност, тя никъде няма да изчезне. Колкото и да се стремите към увереност, няма да я получите. Не ще можете и да поддържате съответната транслация на мислите си, за да сте непрекъснато на вълната на увереността.

Например сутринта си казвате: „Аз съм уверен в себе си. Нищо не може да поколебае моята увереност. Твърд съм като скала.“ Опитайте да го направите и ще видите какво ще стане.

Известно време наистина ще се чувствате уверено и това ще всели у вас по-голяма увереност и радост. Но много скоро някакво махало ще ви скрои подла провокация и сами няма да усетите как ще паднете от вълната на увереността. И ето че пак сте раздразнени или потиснати, отново възниква някаква неприятност, нещо ви гнети, за пореден път се страхувате или мразите. Сторило ви се е, че отпред ви се е мярнала светлинка, но отново сте в задънена улица.

Как да се измъкнете от този объркан лабиринт?

Уви, от него няма изход. *Тайната на лабиринта е, че стените му ще рухнат, когато престанете да търсите изход и се откажете от важността.*

Неувереността се поражда от две групи причини. Първата са вътрешните. Към тях се отнася излишното безпокойство заради личните качества. Оттам възникват чувства като недоволство от себе си поради наличието на недостатъци и липсата на качества, чувство на непълноценност в сравнение с другите, срамежливост, страх да не претърпите поражение или да се окажете в смешно положение и т.н. Втората група са външните причини, свързани с неадекватно завишената оценка на външните фактори. Вследствие на нея възникват необосновано безпокойство заради несъответствието на вътрешните ниски качества с високите външни изисквания, благоговение пред външното, усещането, че си мъничко човече в огромен град, най-сетне просто страх от заобикалящата действителност.

Парадоксът е следният: *за да добиете увереност, трябва да се откажете от нея*. Стените на лабиринта са изградени от важността. Вие се движите из него, опитвайки се да се отървете от неувереността и да се сдобите с увереност.

Запомнете — увереността е химера.

Това е още едно изобретение на махалата - мираж, капан за важността. Увереността е игра на махалата, в която винаги побеждават.

Където има вяра, там винаги ще се намери място за съмнение. По същия начин където има увереност, ще се намери място за колебания и нерешителност. Увереността е нещо като вяра в успеха. В който и да е сценарий може да се включи негативна поправка. Една мъничка поправка е напълно достатъчна, за да рухне стената от увереност.

Понятието увереност е издигнато върху излишните потенциали и отношенията на зависимост.

Всички вариации на тема увереност изглеждат горе-долу така: „Изпълнен съм с решителност. Аз съм твърд и непоколебим като скала. Работя по-добре от другите. Нищо няма да ме спре. Преодолявам всички пречки. Аз съм по-силен и по-храбър от другите.“ И тъй нататък.

Увереността е просто временен излишен потенциал. В каквато и опаковка да я представите, тя винаги си остава излишен потенциал. Дори самообладанието е само временно натрупване на напрежение. Защото увереността е неувереност с обратен знак.

И единият, и другият потенциал изискват енергия. И първият неминуемо ще бъде разрушен от равновесните сили. Ето защо стремежът към увереност е също толкова

безплоден, както и търчането след призрачното щастие, което се мержелее някъде в бъдещето.

И така, ние с вас току-що разрушихме още един фалшив стереотип. Но как да се живее без увереност?

Трансърфингът ви предлага друга алтернатива - *координацията*. Какво представлява тя, ще разберете от понататъшното изложение.

КООРДИНАЦИЯ НА ВАЖНОСТТА

За какво изобщо ни е нужна увереността?

За да извоюваме смело и решително мястото си под слънцето. Махалата са ни натрапили един непоклатим постулат: нищо не ни се дава просто така. Ако искаш Да постигнеш своето, трябва да се бориш, да настояваш, да изискваш, да надминеш конкурентите, да работиш с лакти. А за да действаш смело и решително, е необходима увереност.

Както знаете, пътят на борбата и съперничеството не е единствено възможният. Ако се откажете от сценария на махалата, можете спокойно и без да настоявате, да си вземете своето, и то не е задължително да се борите, а е достатъчно да придобиете решимост да имате.

За махалата свободата на избор е пагубна. Ако всеки просто си взема своето без борба, без да харчи енергия за създаване на препятствия, а сетне и за преодоляването им, те ще останат с празни ръце. Въпреки че е трудно да си представим света без махала, установените от тях фалшиви стереотипи не са непоклатими като, да речем, законите на механиката. *Осъзнатостта и намерението ни позволяват да игнорираме играта на махалата и да постигнем своето без борба. А когато има свобода без борба, тогава увереност не е нужна.*

Неувереността има един-единствен произход - важността. Увереността е същият потенциал на неувереността, само че с обратен знак. И двете имат общи корени - *зависимостта от външни фактори и обстоятелства.*

Картинката е следната: махалото води човека по своя път като кукла на конците. На него му се струва, че не само не може да избира пътя си, но и да се движи самостоятелно. Ако конците са равни, той крачи уверено, като дете за ръка с майка си. Щом конците се разхлабят и започнат тревожно да се гърчат, човек изпитва неувереност и се стреми да ги стегне.

Не го държи махалото - самият човек не пуска конците на важността. *Страхува се да ги пусне, защото се намира във властта на зависимостта, която му създава илюзията за опора и увереност.* В крайна сметка детето ще пусне ръката на майка си и ще тръгне самостоятелно - тя сама ще го подтикне.

Махалата, напротив, всячески ще убеждават човека, че не може да си избира пътя сам и да се движи без помощта на конците. Ако той се отърси от магията и пусне конците на важността, ще може свободно да върви където поиска и просто *да избира* целта си, а не да се бори за нея.

Получилият свобода човек повече не се нуждае от увереност, създаваща илюзията за опора. Всичко, което му трябва, е координация, за да не падне. Когато е бил под властта на махалата, човек е свикнал да намира устойчивост и опора в конците на важността. Но по такъв начин непрекъснато нарушава равновесието си и безпомощно се люлее на тези псевдоосигурителни въжета, давайки енергия на махалото. Ако ги пусне, за да запази равновесие, му е необходимо само да не създава нови излишни потенциали на базата на важността.

Увереността като опора вече не е нужна, защото щом нямам важност, няма какво да защитавам и какво да завоювам. Няма от какво да се страхувам и за какво да се тревожа. Щом нищо няма прекомерно значение за мен, слоят на моя свят не е изкривен от излишни потенциали. Отказвам се от борбата и плувам по течението. Аз съм празен, затова няма за какво да се захванат за мен.

Но това не означава, че вися във вакуум. Точно сега, ако поискам, ще получа свобода на избора. Нямам необходимост да се боря. Просто спокойно си вървя и си вземам своето.

Това не е несигурна увереност, а спокойна и осъзната *координация*.

Откъде идва спокойствието?

Щом няма вътрешна важност, не се изисква никому нищо да се доказва. Оттам и спокойствието. Когато се чувствате важна персона, възниква стремеж да го покажете на всички и се появява излишен потенциал. Тогава равновесните сили ще правят всичко, за да развенчаят мита за вашата важност. Постоянно ще създават условия, при които увереността ви ще се подлага на проверка.

И най-малкото чувство за непълноценност също тласка човека към борба за повишаване и утвърждаване на своята значимост. Откажете се от необходимостта да се доказвате на всички и на себе си и я приемете за аксиома. Като изберете борбата за собствената важност, ще изгубите целия си живот за нея. А като се откажете от тази борба, *тутакси* ще придобиете значимост.

Неувереността в себе си е преди всичко ниска само-оценка. Как да я повишите? Мислите си: той сега ще ни призовава да повярваме, че сме много по-добри, отколкото смятаме. Мнозина психолози постъпват точно така.

Наистина, оценката на околните е право пропорционална на вашата собствена, ако не граничи със съмнение. Щом вие самите, без да лъжете себе си, признаете голямата си значимост, другите тутакси ще се съгласят. Проблемът е само, че не е толкова лесно да убедиш себе си. Можете да проверите: щом самооценката ви е ниска, не ще успеете да се убедите в обратното. Колкото и да се увещавате, никога няма да повярвате докрай, че струвате действително скъпо. Къде са ви качествата? А недостатъците - ето ги, налице са.

И така, аз не ви убеждавам да повярвате в своите качества и да повишите самооценката си. Защото като резултат от това ще получите или самоувереност, или още по-голямо униение. Предлагам ви *да се откажете от борбата за значимост*. Не е необходимо нито да вярвате, нито да се увещавате. Просто се откажете от борбата и вижте какво ще стане.

А ще стане ето какво. Околните ще започнат да се отнасят към вас с по-голямо уважение, сякаш вашата значимост е пораснала в очите им. Щом се изправите пред този факт, необходимостта да се уговоряте и да вярвате ще отпадне. Вие просто *ще знаете*.

Този парадокс работи безотказно. Борбата за значимостта отнема свободната енергия и я насочва към борба с течението на варианти и към създаване на излишни потенциали, което поражда вятъра на равновесните сили. Всичко това, взето заедно, завързва много объркан възел от проблеми с всевъзможни вредни последици. Не ще успеете да го развържете. Просто се откажете от борбата за своята значимост, тогава само ще се дивите и ще се радвате на резултатите. При това положение вашата значимост сама ще порасне в очите ви. Собствената ви оценка ще се повиши и околните ще се съгласят с нея.

Безполезно е както изкуствено да завишавате самооценката си, така и да се мъчите да изхвърлите чувството на вина. Ако сте предразположени към него, никога не ще успеете нито да задушите вината, нито да я изгоните от себе си.

Какво да направите?

Същото, което направихте с ниската самооценка. *Спрете да се оправдавате пред околните*. Оправдавайте се само в краен случай, когато действително е необходимо да обясните постъпките си. Помнете, че никой няма право да ви осъжда за каквото и да било, щом не сте причинили вреда никому. Не се обвинявайте публично и не се защитавайте. Без да тряскате вратата, мълчешком напуснете залата на съда, където са се събрали онези, които са свикнали да се подхранват от чуждата вина. Оставете ги с празни ръце.

Ако имате твърде силен комплекс за вина, на първо време няма да е зле дори мъничко да заглушите съвестта си. *Не предавайте оценката на своята значимост на чужд съд*. Единствено с подобни действия, а не с вътрешна борба, можете да се отървете от вината. Сами ще видите как тя ще изчезне някъде.

И така, отказвайки се от борбата за своята значимост и преставайки да се оправдавате, вие ще си разчистите сметките с голяма част от вътрешната си важност. Чувството на вина и загрижеността за собствената значимост са основните прояви на

вътрешната важност. Всички останали излишни потенциали са производни от тях. Повече няма да се нуждаете от защита, понеже няма какво да защитавате. Няма да е нужно и да нападате другите, за да изпреварите тяхното нападение. Има една хубава мисъл: „Не плаши никого, тогава и сам няма да се страхуваш.“

По същия начин, като намалите важността на външните обекти, те ще престанат да тегнат върху вас със своята значимост. Съществуват две особено потискащи разновидности на външната важност: сложните проблеми и неизвестността. И двете създават гнетящ потенциал на тревога и безпокойство. Всеки човек непрекъснато се тревожи за нещичко. Неуверените хора предпочитат да се превиват под тежестта на проблемите си и с мъка да влачат товара си. Силните личности се стремят да победят трудностите със своята решителност и устрем. Те шурмуват тази крепост, пробивайки стените ѝ с излишния потенциал на своята увереност.

Както неувереността, така и увереността изискват разход на енергия. В първия случай тя се изразходва главно за тревога и безпокойство, а във втория - за силово преодоляване на пречките. Това са твърде екстензивни методи на взаимодействие с външния свят. Но всъщност всичко е много по-просто.

Щом съзнателно отхвърлите външната важност и прекратите борбата с течението на варианти, пречките ще изчезнат от само себе си. Нима в този случай ще ви е необходима увереност? Не, сега е необходима само координация, за да се движите по течението и съзнателно да контролирате не сценария, а нивото на важността. Енергията, която преди е подхранвала всевъзможни излишни потенциали, сега е нужна само за да поддържате равновесието и лекичко да помагате на течението с веслото на чистото намерение.

Разбира се, колкото и да се стараете, не ще можете просто така да се откажете окончателно от важността. Не бива да се борите с нея. Просто отслабете примката и трансформирайте енергията на преживяванията в енергия на действието. *Започнете да действате по какъвто и да е начин, без да се напрягате и без да упорствате.* Енергията на излишните потенциали ще се разтвори в действието, енергията на намерението ще се освободи и сложните проблеми ще се превърнат в прости решения.

Що се отнася до страха от неизвестното, също не ще се справите с него нито със самовнушение, нито със сляпа вяра, нито с фалшива увереност. Ако си спомняте, настойчиво ви препоръчвах да не мислите за начините за постигане на целта. Никога няма да се принудите да повярвате в реалността на трудно постижима цел и в стопроцентовия успех. Оставете тези безсмислени опити, все едно нищо няма да излезе, а временно придобитата увереност бързо ще изчезне.

Нужни са ви не вяра и не увереност, а *координация.*

Координацията означава: *да получаваш удоволствие от мислите за целта, сякаш вече е постигната, да отслабиш примката на контрола върху сценария и да се движии по течението на варианти, помагайки си с веслото на чистото намерение.* Подобно поведение няма нищо общо със сляпата вяра в успеха. Където има вяра, включително и сляпа, там винаги ще има място за съмнение. А я прави сляпа натрупаният излишен потенциал на увереността. *Когато съзнателно се движите по течението, всичко си идва по местата без излишни усилия.*

Ако действате съобразно с координацията, скоро зад завоя на течението ще се покаже това, в което преди безуспешно сте се опитвали да повярвате и ви е плашело с неизвестността си. Съмненията ще се разсеят, когато разумът бъде поставен пред факта. Тогава вярата ще се превърне в знание, а страхът пред неизвестното - в радост от усещането за собствената ви сила. Главното е да отхвърлите важността и да отслабите примката на контрола върху сценария. Важно е да осъзнавате, че вие решавате колко сложен да бъде проблемът. А промените в сценария ще бъдат във ваша полза, ако им позволите.

И най-сетне - пълна координация ще постигнете, когато душата и разумът са в съгласие. Ако на съзнателно равнище ви се струва, че искате и сте уверени, а в подсъзнани-

ето ви гризе червеят на съмнението или сте потиснати, тогава губите координация. За постигане на съгласие между душата и разума е достатъчно *да се вслушате в повелите на сърцето и да живеете съобразно със своето кредо*. Как и защо да се вслушвате в гласа на душата, вече нееднократно изяснихме. Животът съобразно със собственото кредо означава, че аз се обичам, приемам себе си такъв, какъвто съм, не ме измъчват угризения на съвестта и чувство на вина, без колебание постъпвам според повелите на разума и сърцето си.

Кредото се разпада, когато самооценката е занижена, а между душата и разума се появяват разногласия. Да се живее съобразно със собственото кредо е просто чудесно и вие го знаете. Но още по-забележително е, че то не трябва нито да се създава, нито да се променя, нито да се борите с него. Макар че мнозина се опитват да правят точно това — буквално да изсичат своето кредо като статуя от мрамор. Това няма да донесе нищо друго, освен безплодно ровене в душата, душевни терзания и объркване.

Кредото няма да се оформи и няма да се появи вследствие на борба или някакви волеви усилия. Вие вече си го имате, просто то, както и душата, е запечатано в калъфа на важността. Щом отхвърлите вътрешната и външната важност, то ще се освободи и вие веднага ще го почувствате. Когато важността е равна на нула, няма какво да защитавате и няма какво да завоювате. Просто живеете съобразно с кредото си и си вземате своето спокойно и без усилия.

По такъв начин, отказвайки се от борбата за своята значимост, без повече да я подлагате на чуждо осъждане и като отхвърлите външната важност, вие ще получите онова, което е прието да се смята за истинска увереност. Тя не е несигурната увереност, построена върху излишните потенциали, а спокойна вътрешна сила - координацията.

Истинската спокойна координация не може да се сравни с нищо външно и затова не изисква потвърждения и доказателства. Сигурно сте срещали или сте гледали на кино хора, чиято увереност не предизвиква съмнения. Истинската спокойна увереност в себе си се основава само на вътрешната самодостатъчност и пълнота. Това означава, че не се сравнявате с никого, а просто се намирате в пълно душевно равновесие. То се постига от единството на душата и разума, когато не чувствате вина, зависимост, превъзходство, задължение, страх и безпокойство. С други думи, не нарушавате равновесието както с околния свят, така и със себе си. *Живеете в хармония с околния свят и със себе си, съобразно със своето кредо*.

Разбира се, това е идеал, но към него трябва да се стремите, той е единственият начин да придобиете истинска увереност, т.е. координация. Увереността, постигната по какъвто и да било друг начин, ще бъде фалшива.

Координацията ще ви освободи от махалата и ще ви позволи да вървите независимо и където си поискате. И да получавате всичко, каквото пожелаете.

БИТКА С КОЛОСА НА ГЛИНЕНИ КРАКА

Най-сетне се освободих от ненужния товар на излишните потенциали. За мен не съществува нито вътрешна, нито външна важност. Не е необходимо да доказвам превъзходството си или да крия своята непълноценност. Не се страхувам от настоящето и бъдещето. Нямам какво да защитавам и какво да завоювам. Най-после съм свободен от влиянието на махалата и мога да се заема със себе си.

Де да беше така...

Властта на махалата е много голяма заради това, че хората не подозират за нея. Не бива да ги смятаме за някакво тайно общество на чуждопланетяни, които заговорничат срещу хората. Махалата са неотменима част от нашия свят. Те влияят върху хората и осъществяват управлението си чрез енергоинформационно въздействие на три равнища: ментално, емоционално и енергийно.

Използвайки конците на важността, махалата източват от хората свободната им енергия. Така е било винаги. Но напоследък със стремителни темпове се разраства чисто информационното въздействие.

Историята на цивилизацията наброява много хилядолетия. Но буквално през последните десетилетия картината рязко се промени благодарение на най-новите постижения в областта на информацията. Количеството натрупани данни върху всевъзможни носители расте в геометрична прогресия. Заплахата обаче идва не от обема на самата информация, а от методите и средствата за нейното разпространение.

Човек отвсякъде е омотан от телекомуникационна паяжина, която с всеки изминал ден става все по-опасна. Тази опасност не се усеща, защото информационната индустрия се развива под увеселителния наркотик на нови развлечения и приятни удобства.

Очевидно е, че махалата изобщо нямат за цел да осигурят развлечения на привържениците си, а да ги подчинят на своята власт. Разширяването и префиненото усъвършенстване на информационната паяжина довежда до едновременно завладяване на невероятен брой привърженици. Например колкото повече хора гледат едно и също телевизорно предаване, толкова повече енергия отива в махалото. А колкото по-силно е то, толкова по-голямо е влиянието му и толкова по-лесно подчинява привържениците си на правилото „прави като мен“.

Правилото на махалото работи успешно и отклонява хората от истинските им цели. Но сега този процес навлиза в последния си стадий, когато човек окончателно се лишава от свобода на избора. И ще дойде ден, когато ще се окаже в ситуация, където той е елемент от чудовищна енерго-информационна *матрица*. Човекът ще бъде затворен в калъфа на зависимостта и ще се превърне в детайл от гигантски механизъм. Ядрото на матрицата ще определя как да действа и какво да иска елементът. Както знаете, фантастиката има тенденцията в определено време да се превръща в реалност.

Този процес вече се развива, незабелязано и неотклонно. И не можем да направим нищо. Не е задължително да се прилага физическо насилие, за да се осъществи подчинението. *Достатъчно е да се оформи светогледът на човека така, че той просто да няма представа за своята свобода.*

Точно това се прави сега.

При тези условия е твърде сложно да запазиш свободата си. Ето защо още веднъж ще разгледаме някои аспекти на защитата от махалата.

Както знаете, единственото, за което може да се хване махалото, е важността. В крайна сметка може да се хване дори за това, че придавате голямо значение на самата 'необходимост да поддържате важността си на нулата. Всичко казано за махалата е много сериозно. Но ето ви парадокс: ако сега напълно сериозно им обявите война, предварително ще бъдете обречени на неуспех. *Главният принцип на борбата с махалата е да се откажете от борба с тях.*

Трябва да осъзнавате, че това не е сражение с реален противник, а битка с колос върху глинени крака, т.е. игра. По-точно вие решавате каква ще бъде тя. Ако я възприемате като война, при всички случаи ви заплашва поражение. Махалото не може да бъде победено с борба. Да предположим, че сте предизвикали глинения великан: „Вече зная, че е само глинен великан, ще му дам да се разбере!“

Край, смятайте, че сте победени.

А ако приемете всичко като игра, в най-лошия случай ви заплашва да изгубите партията, а не самата война.

Махалото е колос върху глинени крака, докато вие осъзнавате същността на играта му и не се подчинявате на неговите правила. Махалата ще причакват жертвата си всеки път, щом почувствате увереност. Бъдете готови -по всякакъв начин те ще се опитват да ви извадят от равновесие - там е същността на играта. Хващате се на въдицата, губите равновесие, избухвате и давате енергия на махалото.

Вие сте спокойни, радостни, уравновесени, но това не продължава дълго. Махалото ви провокира. Например попадате в нежелана ситуация или получавате лоша вест. Според неговия сценарий трябва да се разтревожите, да се изплашите, да овесите нос, да паднете духом, да изразите недоволство и раздражение.

Необходимо е само едно — навреме *да се събудите и да си спомните* каква е играта, а сетне тутакси да отхвърлите важността. Ако го направите съзнателно, махалото ще изчезне в небитието.

Имате право да нарушавате правилата на играта само ако не спите наяве. В неосъзнатия сън човек винаги е жертва на обстоятелствата. Сънят се случва и вие не сте в състояние да направите нищо. Наяве всички отдавна са свикнали също така автоматично да реагират по стандартен начин на негативните въздействия. Не се налага да обясняваме какво следва.

Но вие не сте мида! И сте напълно способни да реагирате *неадекватно*. Направете го нарочно и ще разстроите плановете на махалото. Трябва само навреме *да се опомните* и да нарушите правилата на играта.

Убедете се колко е приятно да осъзнавате, че си давате сметка как махалото с всички сили се опитва да ви провокира, а вие не се поддавате. Ще ви бъде приятно, че контролирате ситуацията. Защото, като давате енергия на махалото, вие ставате по-слаби. Когато махалото ви провокира, а вие не се поддавате, *енергията му, която отива за провокацията, преминава във вас* и ви прави по-силни.

Точно тази допълнителна сила ще се прояви като приятно усещане. Сега можете да си представите как ликува махалото, като получава вашата енергия. Не му давайте тази възможност. То ще ви преследва отново и отново, но не се поддавайте. Нека то да изразходва енергия за вас.

Като играете тази игра с нарушаване на правилата, не се поддавайте на изкушението да се ядосате на самата игра. Докато играете съзнателно, но весело и безгрижно, вие се сражавате със захарни саби с глинения колос. Той нищо не може да ви направи. Ако нарушите правилата и сте запазили равновесие, глиненият колос се разпада. Но щом се ядосате, захарната сабя на махалото се превръща в опасна шпага.

Не се борете със своята реакция на провокацията. Погледнете я от друг ъгъл. Емоциите са следствие, чиято причина е отношението. Би трябвало съзнателно да промените реакцията си към негативния фактор. Не е трудно да проявите неадекватно отношение, защото разбирате, че това е само игра. Нека паякът подскача. Вие сякаш се сражавате с невидим противник в празна стая с огледала. Струва ви се, че махалото е някъде тук, редом с вас. Но всъщност не виждате него, нито дори отражението му.

В огледалата се отразява вашата важност. Докато нещо има излишно важно значение,» вие имате враг и той постоянно се появява в огледалата. Но ако важността е равна на нула, няма от какво да се страхувате, какво да защитавате и кого да нападате. Огледалата на значимостта ще се пръснат на парченца и ще видите, че глиненият колос се е разпаднал.

Не ви е нужна твърдост в битката с махалото. Празнотата е много по-ефикасна. Термините „непробиваем, стоманени нерви, желязна воля, непоколебимост, издръжливост, самообладание" и други предполагат защита, напрежение, готовност да се даде отпор. За поддържането на подобно защитно поле се изисква огромна енергия. Както разбирате, тя отива за храна на махалото.

Но ако аз съм празен, нямам нужда да поддържам защитно поле. Не изразходвам енергия, глиненият колос пропада в пустотата и се разпада. Всичко, което е необходимо, е постоянно да се помни за правилата на играта и съзнателно да се поддържа важността, равна на нула.

Необходимостта да се поддържа важността, равна на нула, не бива да прераста в постоянна боева готовност за отблъскване на нападение. В този случай придавате излишно важно значение на самата игра. Отпуснете се и си позволете от време на време да губите. Не е нужно да се стремите към победа на всяка цена. Докато поддържате примката на контрола си, махалото може да ви върти на пръста си. То ще си играе с вас като с куче за пръчката, която не иска да пусне. Ако не ви е весело в играта, проявете максимум безразличие и губете равнодушно.

Този път махалото е победило - не упорствайте и се съгласете, че сте изгубили

партията. Излезли сте от равновесие и сте изпуснали нервите си, но в това няма нищо страшно. Не бива да се тръшкате, следващата партия ще бъде ваша. *Само не бива да си казвате, че е за последен път, да поставяте ултиматуми и да правите клопки.* Защото поставяте ултиматум не на себе си, а на махалото. А то само това и чака.

Ултиматумът не е нищо друго, освен мощна защитна стена. Като си издигате защита, превръщате играта в битка, в която неизбежно ще изгубите.

Бъдете готови за това, че махалата могат да провокират фино и галъвно. Мнозина се превиват под тежестта на проблемите си и намират опора в цигарите, алкохола и наркотиците. Ако за пореден път оставяте вредния си навик и си казвате: „Край, това е за последен път” - не говорите вие. Махалото дотам ви е завладяло, че буквално ви натрапва мисли.

Винаги, когато изричате клетва, че „още един, последен път и край”, събудете се и се отърсете от магията. Това са думи на махалото. Осъзнаването на този факт ще ви помогне равнодушно да се отървете от вредния навик. Не решително, а именно равнодушно.

За да привлекат привърженици, махалата не се гнусят от никакви средства. Те напълно са поругали всичко свято, започвайки с етническите принципи и завършвайки с религията. Светът е проявление на единия Дух, утвърждение на *единството* в *множеството*. Божествената същност пронизва всичко живо и неживо. Бог е във всекиго от нас.

Вече говорихме за това, когато сравнявахме човешката душа с капката в океана. Щом Бог е демонстрирал пред хората своето съществуване, махалата тутакси са взели религията под свой контрол. Можете да се убедите, като вникнете в първоначалните десет заповеди.

Първата заповед в различни тълкувания се състои в следното: „Аз съм Господ, Бог твой и да нямаш други богове пред лицето Ми.”² Този принцип изисква вяра в съществуването на единия Бог, управляващ цялото мироздание. Хората веднага нарушили тази заповед и си създали множество религии - махалата. По-точно позволили на махалата на религиите да ги подчинят. Те се прикриват с името на Бога. Истинските духовни служители искрено се стремят да проповядват словото и делото Божие. Но тъй като са привърженици, и те се намират във властта на махалата, затова от тях не зависи почти нищо. Нима войните и крамолите на религиозна почва са угодни Богу?

Втората заповед гласи: „Не си прави кумир и никакво изображение на това, що е на небето горе и що е на земята долу, и що е във водите под земята, не им се кланяй и не им служи.”³ Това също се отнася до махалата. Те подчиняват на волята си привържениците и ги принуждават във всички случаи да действат в техен интерес, независимо с какви благи намерения се прикрива това.

Можем да сведем всичките заповеди до две. Отговаряйки на въпроса на свой ученик: „Учителю, коя е най-важната заповед в закона?”, Исус казва: „Обичай Господа, твоя Бог, от всичкото си сърце, от всичката си душа и с всичките си сили” - това е първата и най-важна заповед. Втората е подобна: „Обичай ближния си като самия себе си” - на тези две заповеди се държи целият закон и пророците.”

Обичайте Бога в себе си и в другите, не се прекланяйте пред махалата - това е всичко, към което призовават заповедите.

Що се отнася до въздействието върху психиката на средствата за масова информация, тук преди всичко е необходима *осъзнатост*. Пропускайте покрай ушите си всяка негативна информация. От всички страни се опитват да ви заинтересоват, да ви увлекат, да ви натрапят нещо. Зад всяка група стои махало. Изпълняващите волята му привърженици често не осъзнават истинските цели на махалото.

Постоянно си задавайте въпроса: кому и защо е нужно това? И трябва ли ви на вас? Същевременно активно търсете и поемайте цялата информация, отнасяща се до вашата цел.

„Добре, добре - нетърпеливо ще се обади разумът ви, -това и сам го зная.” И какво от това, че го знае? Той знае всичко, но безгрижно заспива всеки път, когато махалото започва

2 Пета книга Мойсеева. Второзаконие, 5:6-7. Бел. пр

3 Пак там, 5:8-9. Бел пр

играта си. Не позволявайте на махалата да ви хванат за ръка и да ви поведат след себе си.

Общо взето, задачата ви е съзнателно да нарушавате правилата на играта. Това може да се направи по два начина. Или да отхвърлите важността и да провалите махалото в пустотата на своето равнодушие, или да го неутрализирате, като реагирате неадекватно.

Ако не сполучите с важността, тогава предпочетете втория начин. Всяко неадекватно реагиране на провокацията е грубо нарушаване на правилата на играта.

ПРЕКРАТЯВАНЕ НА БИТКАТА

Свободата на избора се състои в един непостижимо прост факт. *Не е необходимо да се борите за постигане на целта си. Всичко, което ви е нужно, е решимостта да имате. Щом си позволите да имате, можете спокойно да прекратите към целта.*

Махалата ви натрапват съвсем друг сценарий. Те ви принуждават *да се борите* за постигане на целта си, като обявите война на себе си и на света. Предлагат ви да започнете със себе си. Внушават ви, че сте несъвършени и затова няма да постигнете целта си, докато не се промените. А като се промените, трябва да се включите в битката за място под слънцето.

Целият този сценарий преследва една-единствена цел - да се отнеме енергия от жертвата. Като се борите със себе си, вие давате енергия на махалото. Като се включите в борба със света, правите същото.

Битката предполага непрекъснато напрежение, борба, дисциплина. Постоянно трябва да сте готови за сражение. Точно така постъпват воините, които смътно се досещат, че някъде в този свят има *свобода*. Но те погрешно мислят, че свободата трябва да се *извоюва*. Цял живот се намират в състояние на война, но винаги отлагат главното си сражение. Струва им се, че не е възможно просто да отидат и да си вземат свободата. Воините убеждават себе си и другите, че това е много трудно да се направи и са нужни години упорит труд и борба.

Привърженикът на трансърфинга не участва в битка за свобода, тъй като знае, че вече я има. Никой не може да ви *принуди* да се борите. Но нямате друг изход, ако сте изпълнени с вътрешна и външна важност. В трансърфинга има само едно нещо, подобно на битка - намерението да действате безупречно. Ала за тази цел не се изискват бойна готовност и дисциплина, а осъзнатост.

Ако не успеете да си вземете и да си позволите да имате, можете да го отложите за по-късно. Но колко ще продължи всичко това? Протакането може да отнеме цял един живот.

Отлагането за после довежда до това, че животът във всеки момент се разглежда като подготовка за по-доброто бъдеще. Човек никога не е удовлетворен от настоящето и се утешава с надеждата за скорошно подобряване на нещата. При такова отношение *бъдещето никога* не настъпва и *винаги* се мерзелее някъде напред. Все едно да се опитвате да догоните залязващото слънце.

Убеждението, че има още много време, е илюзия. Целият живот минава в очакване на по-доброто бъдеще. Оттам и поговорката: „Няма нищо по-постоянно от временното.“ А всъщност няма време за очакване.

Затова бъдещето не трябва да се чака, а да се включва в текущия момент. Позволете си да имате тук и сега. Това не означава, че целта ви тутакси ще се реализира. *Става дума за решимост, т.е. за намерение да имате, противно на процеса на перманентната борба със себе си.* Решимостта да имате притежава несравнимо по-голяма сила от решимостта да действате.

Цял живот вие участвате в борба за място под слънцето. Много ли сте постигнали по този начин? Например сега трябва унило да вървите на опротивялата ви работа или в университета - като на каторга. А някой през това време си почива в планински курорт или се пече на морето. Нима са спечелили битката си и затова сега се наслаждават на живота?

Въпреки цялото си усърдие повечето участници в битката не са в състояние дори за цял един живот да натрупат достатъчно пари, за да отидат на ски. Ако лично вие можете да си позволите цяла година да спестявате за няколко дни удоволствие - добре. Но ето че

пристигате там, а времето е лошо или лифтът е повреден. Дори всичко да е наред, в главата ви постоянно се тълпят мисли, че не можете да си позволите много неща, трябва да икономисвате, спомнете си колко трудно сте спечелили тези няколко дни празник, а той толкова бързо свършва. Общо взето, сте доволни, но се налага да се връщате в сивото ежедневие и пак да бачкате.

Спечелили сте битката, заслужили сте си празника и въпреки това в мислите ви от време на време пробягва унила сянка. Знаете ли защо? Убедени сте, че трябва дълго и упорито да се трудите, за да получите кратко удоволствие. Не сте готови напълно *да си позволите да имате*.

А онези, които са си позволили да имат, не участват в битката, не им е до това. Например ето една щастлива двойка - миналата седмица бяха на ски в Швейцария. Това бе празник. Всички празници свършват, но различно за всички. Сега двойката се кара къде да отидат след това. Той иска в австрийските Алпи, а тя - във френските. Може да ви прилича на сапунен сериал, но за тях е сериозно. Просто *нивата на готовност да имате* са различни. Вие още цяла година ще бачкате за своя празник, а за тях новият празник започва след седмица.

Рационалното мислене се възмущава: „Как така, те са се родили със своите милиони, а аз трябва да печеля! Откъде да взема пари?“

Колко пъти да ви повтарям - не мислете за пари. *Ако прекратите битката си и си позволите да имате, външното намерение ще намери начин да ви даде желаното*. Не мога да ви го докажа в момента. Проверете го сами. Не се опитвайте, а правете. Не утре, а сега. Позволете си от този момент нататък *да имате* - безусловно и безрезервно. Не веднъж, а непрекъснато. Ако не очаквате мигновени резултати, а продължете да си позволявате да имате, в един прекрасен ден ще се случи това, което другите наричат чудо.

Тези, които са се родили с милиони, вече са готови да имат. Няма нужда да мислят за това. А на вас ще ви се наложи да поработите със слайда. Разумът ви ще се тревожи за реалността и за средствата за постигане на целта. Но това е пътят на борбата и той не води до никъде. Така няма да спечелите достатъчно пари и те никога не ще ви достигат. *Спечелете не пари, а решимостта да имате*.

Ако се съсредоточите върху целта, тя сякаш вече е постигната, вратата ви ще се отвори и средствата ще дойдат от само себе си. Точно това е свободата, от която свят ще ви се завие. Ако не я приемате, това пак е ваш избор. Няма нищо по-просто от това да кажете, че всичко е блънуване и да продължавате да теглите хомота цял живот. Всеки прави избора си и получава онова, за което е готов. *Изборът ви е неотменим закон. Вие самите създавате своята реалност*.

В пространството на варианти изборът става приблизително така. Хората идват в супермаркета и там ги питат: „Какво желаете?“ Един казва: „Искам да стана естрадна звезда.“ Продавачът отговаря: „Няма проблеми. Световна известност, богатство, блясък! Вземате ли?“ Купувачът се чуди: „Как да ви кажа... Не е толкова просто. Само единици постигат успех. Те са избрани, притежават талант, а аз съм обикновен човек.“ Продавачът вдига рамене: „Какво общо имат вашите способности? Ето ви стоката - вземайте, ваша е!“ А купувачът: „В шоу бизнеса е трудно да пробиеш. Това е джунгла. Там са такива асове...“ Продавачът: „Добре, ето ви и един бизнесмен, той ще ви помага да пробие. Вземайте, няма да съжалявате!“ Купувачът: „Звездите имат разкошни къщи, скъпи автомобили, движат се във висшето общество... Нима всичко това може да се случи и на мен?! Нещо не ми се вярва...“ Продавачът: „Е, много жалко. В такъв случай не можем с нищо да ви помогнем“ - и си прибира стоката под шанда.

По същия начин някой може страхливо да пита друг човек: „Умееш ли да летиш с пътнически самолет?“ „Без проблеми - отговаря другият, - просто сядам в креслото, закопчавам си колана и самолетът излита.“ Щом допуснете, че постигането на целта е само въпрос на вашия избор, веднага *ще почувствате* колко абсурдни са опасенията на купувача в магазина на пространството на варианти. Въпросът е само в готовността ви да имате.

" Може би ще се поддадете на изкушението да влезете в битка със себе си за решимостта да имате. *В никакъв случай не се принуждавайте да си позволите да имате.* Не прожектирайте целевия слайд насила. Не бива да се стараете. Не го правете напористо и с натиск. Защото това пак е борба!

Просто си направете удоволствието да мислите празнично. Откажете се от важността и прекратете битката. С борба нищо не се постига. Именно затова я продължавате, защото всичко наоколо има изкуствено повишена важност. Не можете да си позволите да имате, като същевременно яростно се сражавате за място под слънцето.

Да предположим, вие сте решителни и сте изпълнени с увереност, че ще получите своето, енергично и упорито се убеждавате, че изборът е ваш. Да действате упорито значи да създавате излишен потенциал. *Не е нужна решителност, а празна и безгрижна решимост.* Отпуснете се, отслабете примката и просто си кажете, че вземате своето. За една разходка до будката за вестници не са нужни решителност и упоритост. Ако вестниците са свършили, няма да се разстроите, а просто ще отидете до друга будка. Отслабете своята мъртва хватка.

Като се *старае*те да отслабите хватката си, вие още повече ще я затегнете. Старанието и прилагането на усилия задълбочават излишния потенциал. Причината за усилията и за конвулсивната хватка е важността. Няма да успеете да отслабите хватката си, ако се борите с нея. Откажете се от важността и хватката ще се отпусне от само себе си.

Намаляването на важността премества стрелката на намерението от областта на вътрешното в областта на външното. Всеки натиск е породен от важността. Действайки с натиск, вие работите с вътрешното намерение. Силата на волята е необходима, когато се изисква да се преодоляват препятствия. Но както е известно, те възникват върху основата на важността. Щом я намалите, препятствията се разпадат и вече не е необходимо да прилагате сила на волята. Когато важността изчезва, решимостта да постигате преминава в решимост да имате и тогава започва да работи външното намерение.

Вече имате право да избирате. И няма нужда да го извоювате. Ако сте изпълнени с решимост да постигнете своето право на избор, бъдете готови да се разочаровате. Изпълнени сте с решимост, значи това е решителност. Пак сте стегнали примката. Равновесните сили бързо ще охладят страстта ви. А махалата, почувствали вашата важност, веднага ще ви спретнат провокация. Сами ще се убедите, че е така.

Нека не ви безпокоят и не ви разстройват неуспешните опити да се сдобиете с безстрастна решимост да имате. Хората са свикнали да насочват енергията си не толкова към самата цел, колкото за храна на махалата. Най-накрая ще се научите да различавате решителността от решимостта.

Решимостта да имате е безстрастно и прозаично намерение да вземете това, което безусловно ви се полага. Нали звучи смешно: „Изпълнен съм с решимост да си взема пощата от пощенската кутия"? Точно така спокойно и без да настоявате, трябва да използвате своето право на избор.

В живота на хората непрекъснато им се налага да държат изпити, конкурси, тестове и всевъзможни проверки за годност. Но решимостта да имате зависи само от вас. Самите вие сте си екзаминатор. Всички оценки се свеждат до това, че човек или се смята за неспособен и недостоеен, или определя целта си като трудно достъпна. Така се прави по инерция, защото сме свикнали. Нужно е единствено да си позволите да имате - независимо от всичко.

Да, необичайно е.

Но все пак дръзнете и си позволете да имате. Нека ябълките на Нютон и на другите хора падат на земята.

Въпреки всичко позволете на вашите ябълки да паднат на небето.

Отчаяно ли желаете да получите решимост да имате? Откажете се от желанието. Стига толкова, вие и така ще си получите необходимото. Просто си мислете, че си вземате своето. Вземайте го спокойно, без да изисквате и без да настоявате. *Защото аз го искам, какъв е проблемът? И ще си го получа.*

ОСВОБОЖДАВАНЕТО

Решимостта да имате се създава от свободната енергия на намерението. Да си позволите да имате ви пречат две неща. Първото е разногласието между душата и разума. Второто - излишните потенциали на вътрешната и външната важност, които отнемат свободната енергия. Ще бъде грешка, ако смятате, че решимостта да имате представлява просто обикновените мисли от рода на „искам и ще имам“. Всъщност те трябва да бъдат изпълнени с енергията на намерението, иначе това ще бъде само обичайното бърборене на разума, нищо повече.

От само себе си се разбира, че мислите трябва да са породени от единството между душата и разума. В противен случай модулацията на енергията на намерението няма да е чиста. Ако голяма част от свободната енергия е заета от излишните потенциали, намерението няма да има сила.

Трудността при придобиването на решимост да имате е подобна на колебанията, които изпитва човек, когато за пръв път се качи на колело. Той знае, че това по принцип е възможно, но знае и че няма да успее от първия път. Съмнява се в способностите си и същевременно е изпълнен с желание да се научи. Разумът му се стреми да постави обучението под своя контрол, но не знае как да действа. Създават се едновременно три излишни потенциала - съмнение, желание и контрол, които отнемат енергията на намерението.

Разумът се опитва по всякакъв начин да поддържа равновесието, но нищо не излиза. Няма нито единство между душата и разума, нито свободна енергия. Но ето че в някакъв момент контролът на разума отслабва и тогава възниква единство между душата и разума. В крайна сметка всичко става както трябва. Разумът така и не е разбрал как. Но там е работата, я!

Той винаги мисли за средствата, т.е. как трябва да се действа, установява контрол и опитва различни варианти. Душата не мисли — тя просто *безусловно е готова да има*. Разумът също е готов да има, но само при едно условие - да е понятно и рационално. Разногласията между душата и разума се състоят само в това, че разумът се съмнява в реалността на постигането на целта. *Щом примката на контрола отслабне, ограничаващите условия на разума изчезват и точно тогава възниква единството между душата и разума.*

Разумът смаян се изправя пред факта, че неговият контрол не е нужен. Всичко става от само себе си. Впрочем за него е напълно достатъчно наличието на самия факт, дори да не разбира каква е работата. Равновесието просто съществува, ето защо разумът е принуден да се примири с това. Повече не ще натрапва контрола си, понеже се е убедил, че не е необходимо. След известна практика изчезват и останалите излишни потенциали, енергията на намерението се освобождава и карането на колело от проблем се превръща в удоволствие.

И така, за да придобиете решимостта да имате, е необходимо да постигнете единство между душата и разума и да освободите енергията на намерението от излишните потенциали. Единството между душата и разума се постига по пътя към вашата цел през нужната врата. Остава само да определите истинските си стремежи и да поемете по този път.

Сваляйки от плещите си безполезния товар на вътрешната и външната важност, вие освобождавате енергията на намерението - движещата сила за пътуване в пространството на варианти. А запазвайки в себе си вътрешната и външната важност, вие изразходвате деветдесет и девет процента от енергията за поддържане на излишните потенциали. Тогава откъде да вземете свободна енергия, щом сте изразходвали цялата за потенциалите?

За да отхвърлите важността, трябва да действате съзнателно и да си давате сметка на какво придавате излишно важно значение и какво ще последва. За съжаление да се откажете съзнателно от важността на ментално ниво не винаги е възможно. В такъв случай ви остава само едно - *да действате*. Енергията на излишния потенциал се разпръсква в действието. *Прожектирайте в мислите си целевия слайд, визуализирайте процеса и спокойно вървете към целта - точно това е вашето действие.*

Как да не се страхувате? Ами намерете си гаранция. Най-трудно преодолимият излишен потенциал е страхът. Не ще се принудите да не се страхувате. Ако нещо за вас има излишно важно значение, от което не можете да се откажете - например живот, кариера, дом, - и ако тези ценности са заплашени, тогава единственият начин да премахнете потенциала е да намерите прикритие, резервен вариант, заобиколен път.

Как да не се безпокоите и да не се тревожите? Действайте. Потенциалите на тревогата и безпокойството се разпръскват в действието. Пасивното безпокойство ще виси над вас, докато не започнете активно да действате. Видът дейност дори може да няма отношение към предмета на безпокойството ви. Достатъчно е да се заемете с нещо и веднага ще почувствате, че безпокойството ви намалява.

Как да не желаете? Примирете се с възможното поражение и действайте. Този потенциал също трудно се премахва, защото едва ли е възможно изобщо да се откажем от желанието да постигнем целта. Ако обаче предварително се примирите с поражението и намерите резервни пътища, тогава потенциалът на желанието се уравновесява. При всички случаи желанието може да се трансформира в действие. Както знаете, то предшества намерението. Когато желанието преминава в намерение да се действа, енергията на потенциала се разпръсква. Енергията на желанието отива за оформяне на намерението.

Как да не очаквате! Действайте. Този потенциал се разпръсква в действието. Разтворете желанието и очакването в действието.

Как да се откажете от своята значимост? Ако правилно сте разбрали всичко, този въпрос би трябвало да предизвика недоумение у вас. Разбира се, трансърфингът предлага *не да се примирите със своята незначимост, а да приемете значимостта си за аксиома.* Трудността е само там, че вашият разум ще почувства своята значимост единствено в случай, че се прояви съответното отношение от страна на околните. Имайки предвид това, тайната на повишаването на собствената значимост е толкова проста, колкото и действена. *Нужно е само да се откажете от действия, насочени към повишаване на собствената значимост.*

Започнете да се наблюдавате: какво правите, когато защитавате своята значимост? Изисквате внимание към себе си, уважение, доказвате правотата си, обиждате се, защитавате се, оправдавате се, влизате в конфликт, проявявате високомерие и пренебрежение, стремите се да бъдете първи, да унижите нечие достойнство, да подчертаете нечий недостатък, да изявите своите качества и т.н. Ако постепенно отстраните всички тези опити, околните несъзнателно ще го почувстват. Тъй като не защитавате значимостта си, значи тя си е на високо ниво. Усетил към себе си отношение, изпълнено с по-голямо уважение, разумът ви сам ще признае своята значимост. *Ако сами признаете своята висока значимост, околните веднага ще се съгласят с вас - това е абсолютно вярно.* И така вие ще получите онова, от което сте се отказали.

Как да не се дразните? Като играете с махалото, нарушавайки правилата на неговата игра. Да изкорените навика си да реагирате негативно на неприятните новини можете само по този начин. Вече знаете как се прави това. Нужно е навреме *да си спомните*, че това е игра, и весело да нарушавате правилата ѝ, т.е. реагирайте неадекватно. На приятна новина не бива да реагирате лениво, а радостно, с подчертано въодушевление. Тогава ще транслирате излъчване на вълната на успеха. Махалата ви спретват неприятности, за да ви извадят от равновесие и да получат отрицателна енергия. Реагирайки неадекватно, вие нарушавате ритъма на махалото и то остава с празни ръце. Поиграйте си на тази игра, уверявам ви, че е увлекателно.

Как да се отървете от чувството на вина! Престанете да се оправдавате. Както вече казах, вие самите се задържате в съдебната зала. Сами сте си обвинител, адвокат и подсъдим, а манипулаторите се възползват от това. Напуснете сградата на съда, никой не ще ви спре. Онези, които са се събрали там, за да присъстват на процеса, ще поседят и ще си отидат, защото подсъдимия го няма. Ето така, постепенно „делото“ ви ще бъде закрито. Няма да успеете да се отървете от чувството на вина по никакъв друг начин.

Как да се справите с обидата и възмущението? Няма да ги изпитвате, ако се отървете

от чувството на вина и приемоте своята значимост. *Прекратете битката си и плувайте по течението.* Но може да възникне ситуация, при която вие се движите по течението, а някой ви хваща и се опитва да ви дърпа назад. Как да постъпите в този случай?

Например, ако умеете да правите нещо, значи сте способни и да намирате решения. А има хора, които могат да намират само проблеми. Те ги изнамират и с тържествуващ вид ги поднасят като свои постижения. Такива хора са убедени искрено, че другите просто са длъжни да им предложат решения. Така че щом започнете да търсите решения, около вас се събира тъпа безделници. Някои критикуват, други търсят нови проблеми, трети дават съвети, а четвърти командват и изискват. Колкото и да се мъчите да се движите по течението, по всякакъв начин ви пречат. Естествено, че това предизвиква обидата и възмущението ви.

Какво да правите, ако не можете да се справите с обидата и възмущението? Трябва просто да си позволите тази слабост. Ще стане по-лошо, ако започнете да придавате излишно значение на самата необходимост да поддържате важността на нулата. А за кого работите? За „вуйчо“ ли? В такъв случай неизбежно и непрекъснато ще изпитвате обида и възмущение. Излезте на пътя към целта си, тогава с течение на времето дори да работите, то ще бъде за вас самите. А дотогава си позволете понякога да се провалите и да създавате излишни потенциали. *Не се принуждавайте винаги да печелите.*

И така, вместо да се борите с излишните си потенциали, *необходимо е да действате в рамките на изчистеното намерение.* А то се изчиства в процеса на движеше. Както виждате, решимостта да имате не се постига с абстрактни упражнения, а с конкретни действия. *Започнете някак си, правейки крачки по посока на целта си.*

Действията ви ще станат ефикасни в процеса на движението.

Решимостта да имате преминава през три стадия. Първият е скованост, предизвикана от непривичната ситуация. „Нима всичко това е за мен?“ Когато прожектирате в главата си целия слайд, не можете докрай да осмислите, че това е възможно. Вторият стадий е възторг, подобен на чувството за безтегловност. В някакъв момент ще усетите, че сковаността ви е изчезнала, приели сте целта в зоната на своя комфорт и сте изпитали възторг, че се е оказала съвсем реална. Усещането за безтегловност също си има реална основа - енергията на намерението се е освободила от излишните потенциали. Така че усещате именно нея.

И най-сетне с течение на времето решимостта да имате преминава в третия стадий - ежедневието. Постоянно извъртате мислено целевия слайд, вживявате се в него и постепенно всичко, което е върху него, става за вас ежедневието. Слайдът се корени върху важността. Докато вие желаете, съмнявате се и мислите за средствата, решимостта да имате се крепи на пясъчна основа. Щом важността изчезне, решимостта да имате се изпълва със сила. Главното е да не изгубите решимостта си да действате, т.е. намерението да крачите в посока на своята цел. Ако сте преминали и трите стадия, значи сте на правилен път.

И най-накрая - как да не се огъвате под тежестта на проблемите? Във всички случаи постоянно нещо ни гнети в една или друга степен. Много е трудно просто така да се откажеш от всякаква важност. За този случай в трансърфинга има един много интересен и много мощен метод - *координация на намерението.*

КООРДИНАЦИЯ НА НАМЕРЕНИЕТО

Човек се чувства във властта на обстоятелствата, струва му се, че много малко неща зависят от него. Понякога му провървява и той лети на вълната на успеха. В един момент дори му изглежда, че успехът е в ръцете му, трябва да действа решително и той започва активно да се сражава. Но въпреки всички усилия често след победата неотстъпно следва поражение.

Хората сякаш вървят по път, отстрани на който се редуват високи хълмове и дълбоки ями. Решителните и уверени в себе си постоянно се отклоняват от равния път и кой знае защо, започват да се катерят по хълмовете. А там съблазнително блещят наградите, оставени от махалата. Понякога с невероятни усилия някой успява да грабне наградата, но по-често напъните са неуспешни. При всички случаи, изкачил се на хълма, човек се претъркулва на-

долу, съборен от вятъра на равновесните сили. И отново се чувства безпомощен, и отново му се струва, че малко нещо зависи от него.

Друг тип хора - негативистите, смятат, че от тях изобщо нищо не зависи, и предпочитат безволно да се тръшкат в ямата на най-лошите очаквания. А те незабавно се реализират. Негативистите не просто страдат от своята безпомощност. Те инфантилно оставят съдбата си в чужди ръце. Демек, всичко е по Божията воля. Те не се движат по течението на вариантите, но и не се съпротивяват, а просто се мятат, изразявайки недоволство и отравяйки енергийната атмосфера наоколо. Единственото, което им се получава добре, е реализирането на най-лошите им очаквания. И негативистите се опиват — излиза, че поне в едно нещо са прави. Единственото, което са се научили да вършат перфектно, е да търсят и да намират потвърждение на негативното си отношение.

Подобни хора като че ли намират в негативизма садомазохистично удоволствие. Способни са да превърнат в трагедия всяка дреболия. Тяхното кредо е: „Животът е отвратителен и с всеки изминал ден става по-лош." Това е техният избор и те във всичко търсят и намират негово потвърждение. Видите ли какви нещастници са, все тях ги наказват и бичуват, толкова е тежка съдбата на тези мъченици. Те буквално се къпят в негативизма и намират удовлетворение в това. А знаете ли защо? Защото негативизмът е единственото, с което околният свят се съгласява с тях и ги подкрепя. Те намират опора на увереността си, че най-лошите им очаквания се оправдават.

Понякога негативистът случайно се оказва върху вълната на успеха. За известно време е доволен и се радва. Но това не продължава много, защото скоро той започва да върти глава и да се оглежда, търсейки обичайния черен период. Нали доброто винаги свършва бързо, нали късметът е нещо ненормално, неестествено! Негативистът усилено започва да търси как да се улови за черния период, за да се окаже отново в своята обичайна канавка, където всичко е лошо, затова пък предсказуемо. Замисля се къде да приложи недоволството си, вслушва се в лошите новини, предявява претенции, обвинява, изисква. А ако няма възможност да поставя искания, тогава се намъква в ролята на жертва, която всички трябва да утешават и да успокояват.

Много е сложно да се отучи негативиста от навика да изпитва упоение от самоизтезаването. Той е тежък случай. Цялата беда е, че отравя не само собствения си живот. Трансформирайки слоя на своя свят, негативистът завлича в жалкия си ад и своите близки, чиито слоеве се припокриват с неговия. Но има един парадокс. Въпреки че изглежда безпомощен, той притежава огромна сила и я използва на пълна мощност. Силата му се състои в твърдото му убеждение, че животът е отвратителен и с всеки изминал ден става по-зле. Твърдото му убеждение всъщност е решимост да има, ето защо изборът на негативиста успешно се реализира. Той наистина прави избор и светът наистина изпълнява желанието му.

Излиза, че човек все пак не е безпомощен и от него зависят много неща. Реализирането на най-лошите очаквания на негативиста потвърждава, че *всеки е способен да оказва влияние върху хода на събитията*. Способен е да определя сценария не само насън, но и наяве. Може би трябва само да сменим негативната ориентация с позитивна? „Животът е прекрасен и с всеки изминал ден става все по-хубав." Изричайки този лозунг обаче, човек тръгва на пътешествие в облаците. Щом за миг се усъмни и страхливо погледне в краката си, тутакси пропада и се бухва на земята.

Негативното настроение е толкова устойчиво именно затова, защото човек от самото си раждане е свикнал да се убеждава: светът е настроен недружелюбно към него. Веднага след раждането върху малкото човече се стоварва агресивно въздействие с огромна сила. То си е лежало в утробата, било му е топло, уютно и спокойно. Но изведнъж грубо го изтръгват от този комфорт.

Чува виковете на майка си и може би съзнава, че самото то е причина за страданията ѝ. Ето че основата на чувството на вина е положена. Ярката светлина прорязва очите му. Искра да стисне очи и да не вижда нищо. Влажната топлина е заменена със суров сух студ. Искра му се да се свие и да се скрие от целия този ужас. Но бързешком прерязват пъпната му връв, с

което грубо прекъсват единствената му връзка с източника на живот.

Човечето вече е в смъртен шок. Задъхва се, но още не знае, че трябва да диша. Пляскат го по гърба, нанасяйки му травма за цял живот. Въздухът прорязва дробовете му като остър нож. Дишането е болезнено, но няма друг изход. Поставени са му жестоки условия: или се бори за живота си, или умри. Невинният и чист разум усвоява първия урок: борбата за съществуване е неотменна част от този свят. Човечето го боли и много го е страх, но на всичкото отгоре го откъсват от майка му и го напъхват в стегнат калъф. Останало без сили, то се мъчи да се скрие от света в сънищата си.

Такава е първата среща с този свят. Страх, самота, безизходица, обида, ярост и пълна безпомощност. Това са първите уроци, които жестоко и неумолимо се отпечатват върху белия лист на разума.

Началото, необходимо на махалата, е поставено. Не току-така тази шокова практика на ражданията и до днес е разпространена широко и се смята за напълно цивилизована. Рядко на някого му идва наум, че подобно раждане е съвършено кошмарен шок, оставящ дълбока рана в подсъзнанието на човека за цял живот. Нито едно същество в животинския свят не изпитва нищо подобно. Само в много малко и много скъпи клиники можеш да родиш „по човешки“.

Първите жестоки уроци на света на махалата се усвояват много добре и в течение на живота се затвърдяват. Веднъж детето пуска ръката на майка си и с радостна и доверчива смелост се затичва на среща с живота. Но светът на махалата му показва, че той не е толкова безопасен, и ето че туп! - детето е паднало. А майка му се тревожи да не попадне под колелата на някоя кола.

Разказвам ви всичко това, за да ви докажа колко здраво се е вкоренило *предразположението към негативизъм*. А добрите намерения на позитивизма често водят до обратното - човек или отлита в облаците и строи въздушни замъци, или събира всичките си сили за щурм на земните крепости.

Какво трябва да направите, за да поддържате координацията и просто да вървите по правия път, без да пропадате в ямите и без да се катерите по хълмовете на препятствията? Може би да отхвърлите важността и съзнателно да се движите по течението?

Да, точно това е нужно. Но да се направи е твърде трудно, тъй като не е възможно да се освободите напълно от важността, а да се движите по течението ви пречи неспокойният разум, който се стреми да установи контрол върху течението и същевременно спи наяве.

И все пак от тази ситуация има изход, и то лесен, както всичко гениално. Трябва да се използва навика на разума да държи всичко под контрол и да му се предложи нова игра. Същността ѝ се състои в това — при всяко неприятно обстоятелство да се събуди, съзнателно да прецени важността и да промени отношението си. Можете сами да се убедите - подобна игра ще хареса на разума ви. Ние вече разгледахме принципите на играта - забавната битка с колоса върху глинени крака. Но това не е всичко. Сега ще разберете главния принцип на координацията. Ръководейки се от него, ще постигнете същия успех в позитивизма, както на негативистите се сбъдват най-лошите им очаквания.

Той звучи така. *Ако вземете решение да разглеждате изглеждатцото като негативно изменение в сценария като позитивно, тогава ще стане точно така.*

Май ви звучи, ако не абсурдно, поне не твърде убедително, нали? Какво позитивно може да има в явното поражение и какво хубаво има в бедата? И въпреки всичко този принцип работи безотказно. Аз пак не ви призовавам да вярвате. Просто вземете и проверете. А пък на разума също можем да предложим обяснение.

Както знаете, целият свят е изграден върху принципа на дуализма - всичко си има обратната страна. Светлина и мрак, черно и бяло, положително и отрицателно, пълно и празно и т.н. Всяко равновесие в природата може да се отклони в едната или в другата посока. Когато вървите по греда, вдигате ръка от едната страна, за да компенсирате отклонението. Всяко събитие върху жизнената линия също има две разклонения - благоприятно и неблагоприятно. Всеки път, когато се сблъсквате с някое събитие, правите

избор как да се отнасяте към него. Ако го разглеждате като позитивно, ще се озовете върху благоприятното разклонение на жизнената линия. Но склонността към негативизъм кара човека да изразява недоволство и да избере неблагоприятното разклонение.

Още от сутринта човек се ядосва по най-малкия повод, след това пак и пак и така целият ден се превръща в непрекъснат низ от неприятности. Самите вие прекрасно знаете, че дори в дреболиите, щом излезете от равновесие, веднага следва драматично развитие на негативния сценарий. Щом нещо ви раздражни, идва нова неприятност. Така се получава, че „бедата никога не идва сама“.

Но неприятностите се подреждат не след самата беда, а след вашето отношение към нея. Закономерността се създава от избора, който вие правите на кръстопътя. Ядосала ви е някаква дреболия и вече излъчвате на честотата на неблагоприятното отклонение. Освен това негативното отношение създава потенциал на напрежение, който отнема част от вашата енергия на намерението и вие вече действате неефикасно и се сблъсквате с нова, още по-голяма неприятност. Можете да си представите къде през целия ви живот ви отвежда такава поредица от негативни отклонения! Точно затова става изместването на поколенията.

А сега си представете друг сценарий. Сблъсквате се с някакво досадно обстоятелство. Почакайте, не си създавайте негативно отношение и не реагирайте примитивно като мида. Кажете си: „Стоп! Това е само игра с глинения колос! Е, добре, красавецо, нека поиграем!“ Въпреки всичко се настройте позитивно и се престорете, че това събитие ви радва. Та нали не случайно се е появила поговорката „Всяко зло за добро“.

Опитайте се да откриете позитивно зърно в досадното събитие. Дори да не намерите, пак се порадвайте. *Създайте си „идиотския“ навик да се радвате на неуспехите.* Това е много по-весело, отколкото да се дразните и да хленчите по всякакъв повод. Ще се убедите, че в повечето случаи неприятностите наистина са ви от полза. Дори и да не е така, бъдете уверени, че благодарение на позитивното си отношение вие сте се оказали на благоприятното разклонение и сте избягнали други неприятности.

Въобще неприятностите винаги са нарушаване на нормата. Те не са полезни единствено на вас, защото са силно отклоняване от равновесието и изискват допълнителен разход на енергия. А я изразходвате именно вие, когато си създавате препятствия и сетне ги преодолявате. Напротив, успехът, когато сте доволни, представлява норма. А обикновено сте недоволни, когато се сблъсквате с отклоняване от вашия сценарий. Щом разумът забелязва нарушаване на приетия от него сценарий, тутакси разглежда изменението в негативна светлина и затова изразява съответното отношение и се стреми да наложи контрол върху ситуацията, както той го разбира.

А сега обяснете на разума си правилата на новата игра. Кажете му, че както и преди, ще има контрол, само че функцията му ще бъде следната - всяко събитие да възприема като позитивно. Активизирайте Надзирателя си от самото начало на пиесата, например щом денят започне. Обикновено приблизително си представяте как ще се развият събитията. В момента, когато пред очите ви сценарият се променя, е необходимо да *приемете измененията и да се съгласите с тях.* Та нали приемате събитието като негативно само защото то не се вписва в сценария ви. Престорете се, че точно това искате.

И така, получава се пълзящ и динамичен *контрол върху внасяните промени в сценария.* Не бързайте да проявявате недоволство и да се борите със ситуацията, защото в развитието на пиесата сте приели промяна в сценария. *Отказвайки се от контрол върху сценария, вие ще го получите. Той ще бъде насочен не към борба с течението на варианти, а към движение по него.*

Тайната на координацията се състои в това - едновременно да отслабите примката и да вземете ситуацията в свои ръце. Когато разумът стяга примката, той не позволява на ситуацията да се развива по течението на варианти. Приемайки като нещо необходимо всички промени в сценария, вие се отказвате от налагането на своя контрол. Това означава да се откажете от контрола и същевременно да държите отношението си - а следователно и ситуацията - под контрол.

В крайна сметка само искате да избегнете проблемите и да живеете успешно. Така и ще бъде, ако започнете да използвате принципа на координацията. Това е дори по-ефикасно, отколкото да се опитвате да влияете върху събитията със своето външно намерение. Работата е там, че както вече казахме, разумът не може идеално да предвиди всички ходове. Защото вие не сте сами в този свят. Сложат на вашия свят се пресича с множество слоеве на други хора, които също се стремят непрекъснато към нещо. Но няма нужда разумът да предвижда събитията. Единствено трябва да прожектира целевия слайд и да следва принципа на координацията. Тогава външното намерение успешно ще ви доведе до целта.

Трябва да отбележим, че координацията се изработва с практиката. Не е достатъчно само теоретично да разберете този принцип. Необходимо е постоянно да развивате и да усъвършенствате тази си способност. Надзирателят ви трябва да работи непрекъснато. Внимавайте да не пропуснете момента, когато незабелязано за вас ще бъдете въвлечени в негативната игра.

Координацията е най-ефикасният начин за движение в пространството на варианти. Посрещате всяко събитие като позитивно и по този начин винаги се намирате на благоприятното разклонение и все по-често срещате вълната на успеха. Но не витаєте в облаците, защото действате преднамерено и съзнателно. Така вие *балансираете върху вълната на успеха*. В това се състои основната същност на трансърфинга.

ЯБЪЛКИТЕ ПАДАТ В НЕБЕТО

Както се казва в Светото писание: „Според вярата ви ще ви бъде въздадено.”

И това действително е така. Винаги получавате само онова, което сте готови да имате. Външното намерение безупречно изпълнява поръчката ви. Имате онова, което имате - съобразно с шаблона на своя светоглед и представата си за собственото ви място в този свят. Вече са ви известни всички основни принципи на трансърфинга, така че можете да управлявате съдбата си по собствен *избор*. Съдбата ви ще бъде оформена съобразно с личния ви избор и вярата ви.

Как да избирате - вече знаете. Остава да отговорим на въпроса - как да повярвате във всичко това?

Вече ви казах, че няма да убедите разума си, докато той не се изправи пред фактите. Той може да се престори. Може и да вярва сяло и фанатично, но това е фалшива вяра, основана върху извънредно силен излишен потенциал. Така става, когато на самата убеденост се придава излишно голямо значение. Разумът толкова е зашеметен от своя фанатизъм, че не вижда и не чува нищо. Не само душата, но и самия себе си е напъхал в калъф, затова тази вяра е сяло.

Платното на фалшивата вяра никога няма да се издуе от вятъра на външното намерение. Фалшивата вяра е капан на махалото в лабиринта на неувереността. Може да ви се стори, че сте се измъкнали от лабиринта, но всъщност това е само илюзия. Дълбоко в душата си ще се съмнявате, дори без да подозирате, защото сте се оградил от съмненията със защитната стена на вярата.

Как да се различи фалшивата вяра от истинската?

Истинската вяра е знание. *Ако се налага да се увещавате и да се убеждавате — няма значение как, ентузиазизирано или по принуда, значи това е фалшива вяра.* Знанието се формира не с убеждаване, а с факти. Когато разумът ви се е изправил пред факта, вие вече просто знаете. Фалшивата вяра се крепи на контрола на разума. Намирайки се в илюзорната стаичка на лабиринта, разумът следи там да не се промъкне нито едно съмнение. Никога не убеждавайте себе си и не се мъчете да повярвате, иначе рискувате да получите фалшива вяра, която само ви изглежда истинска. Илюзията излиза на бял свят, когато се вслушате в шепота на утринните звезди. Премахнете контрола на разума и го прехвърлете върху осъзнаването на най-дребните признаци на душевен дискомфорт. Ако ги откриете, повече не се опитвайте да се убеждавате и да се уговаряте. *Когато постигнете единство между душата и разума, няма да се наложи да се уговаряте.*

Безполезно е да се омагьосвате с положителни твърдения. От това, че ще твърдите „ще постигна своето“, сянката на съмнението няма да изчезне, точно обратното - ще получи благодатна почва за развитие. Душата ви няма да повярва, щом се опитвате да я уговорите. Тя не разбира нито логиката, нито езика на разума, не допуска и полутонове.

Ако я попитате: „Ще постигна ли целта си?“, тя ще ви отговори или с „да“, или с „не“, но в никакъв случай с „може би“ или „най-вероятно“. При наличието и на най-дребната сянка на съмнение отговорът ще бъде „не“.

И така, ако душата изпитва съмнения, не е възможно да я убедите или да я уговорите. Тогава какво да правите?

Отговорът се крие в твърдението, приведено по-горе: душата не приема полутонове. Съмнението представлява вяра до известна степен, но не съвсем. Душата ще превърне това „не съвсем“ в „съвсем не“. Тя не вярва и не се съмнява - тя просто *знае* какво ще стане: да или не.

Ето защо е необходимо да направите една кардинална стъпка - изхвърлете от шаблона си думата „вярвам“ и я сменете с думата „знам“. Ако разумът просто *знае*, че ще стане еднократно, душата ще се съгласи с него без всякакви уговорки. Вярвате ли, че държите в ръката си тази книга? Не, за това не става дума, вие просто *знаете* и край. А където има вяра, там винаги ще се намери място и за съмнение.

Сега, когато вече сте отхвърлили понятието вяра, си позволете *да знаете*, че вашето желание ще се изпълни. Вие го *знаете*, защото законът е такъв: целта ще бъде постигната, ако съществува решимост да имате и ще можете да реализирате решимостта да действате, преминавайки през вашата врата. Изборът е ваш. Вие сте господари, затова ако сами сте направили избор, всички разсъждения на тема „ами ако не стане“ просто ще отпаднат.

Да предположим, че има два варианта за развитие на събитията - или ще се получи, или няма да се получи. Да се уговорите и да се убеждавате, че ще се получи, няма смисъл. Но сега имате знание - вие самите избирате своя вариант. Знанието е основата, върху която ще градите увереността си.

Остава още мъничко - да получите това *знание*. За тази цел просто трябва да свикнете с него, да го приемете. Хората свикват с какви ли не невероятни неща, например с телефона, телевизора, самолета... Прилагайте техниката на слайдовете. Необходимо е да приютите знанието в главата си и да се грижите за него, докато външното намерение не го превърне във факт. Вашата задача не е да се уговорите, а от време на време да си напомняте, че *знаете*, че целта ще бъде постигната.

Когато мислите за своята цел, ще се уловите, че неволно по навик се съмнявате и пак мислите за средствата. Разбира се, ще имате съмнения, но трябва да ги улавяте и веднага да ги поставяте на мястото им: „Зная, че успехът зависи от моя избор. Аз вече съм го направил. Тогава защо да се колебая?“ Постепенно те ще си отидат. Там, където няма вяра, а просто знание, съмненията не могат да съществуват. Само че не бива много да се стараете да се отървете от тях и още повече пък да се борите с наличието им. В крайна сметка можете да се успокоите, че съмненията не са гаранция за провал. Просто тогава по пътя си ще срещате известни неравности.

Искам още веднъж да подчертая: главното е да помните, че самите вие решавате дали да постигнете целта си или не и затова няма защо да се притеснявате. Всеки път, когато се съмнявате, си го напомняте. Отново ви обръщам внимание на лошия навик да забравяте и да съществувате полусъзнателно. Новите знания се забравят лесно, а старите навици са здраво вкоренени. Винаги помнете, че вие сте господар на съдбата си.

Не мисля, че Христос е изпитвал възторг от ходенето по вода. За него това е било толкова естествено, както за нас е да ходим по земята. Хората също биха могли да ходят по водата, ако успееш да отхвърлят всички съмнения, притеснение и емоции по този повод.

Невероятно ли ви се струва?

Но нали цялата човешка история е непрекъснат низ от удивления за абсолютно невероятни неща. Например: „Железни кораби не могат да плуват по водата, а още повече

пък да летят." Щом хората са се убедили, че може да се плува по водата на железни кораби и да се лети във въздуха на тежки самолети, никой повече не говори за възможностите и реалността на ставащото.

Мъкнейки съмненията със себе си, вие силно намалявате шансовете си за успех. В пространството на варианти има две жизнени линии: върху едната целта е постигната, а върху другата сте претърпели неуспех. Когато се мятате в съмнения, излъчвате енергия на честотата на линията на неуспехите. В този случай едва ли можете да се надявате на нещо добро. Провалът ще е предопределен от обстоятелства, появили се вследствие на вашето мисловно излъчване.

Въпросът не бива да се поставя „Ще се получи ли или не?“, а „Какво избирам - успех или неуспех?“. Трудно е да се свикне с тази постановка. Цял живот се убеждавате, че ябълките падат на земята, а не отлитат в небето. Но ако непрекъснато забелязвате съмненията си и веднага се подсещате, че успехът е само въпрос на вашия избор, постепенно ще свикнете. Представете си, че от днес ябълките започват, кой знае защо, да падат в небето. Отначало много ще се учудите, но в края на краищата ще се примирите и ще свикнете. Какво да се прави, това е свойството на ябълките. Нали не се чудите, че балоните отлитат в небето?

А сега се събудете и се опитайте да разберете: в какво се мъчех да ви убедя току-що? Не ви ли се струва, че ви водя из лабиринта в търсене на вяра? Ако сте ми „повярвали“, значи сте паднали в капана. Не се обиждай, драги читателю, аз само исках да ти покажа как блуждае разумът из този безнадежден лабиринт. Блуждаенето ни започва с думите: „Затова е необходимо да се направи една кардинална стъпка...“ Следват опити да се подмени вярата с още неполученото знание. Но същността ѝ не се променя от това. По същия начин действат махалата, когато се стремят да си спечелят нашата вяра.

Можете да не се безпокоите - трансърфингът не е капан за разума и всичко, което съм написал в тази книга, не е плод на теоретични упражнения. И дори това наше малко блуждаене ще престане да бъде капан, ако възприемете прочетеното не като призив да повярвате, а като *надежда да си спечелите свободата*. Чуждата вяра е необходима само на махалата, но за трансърфинга е безполезна.

Защото аз не се опитвам да ви убедя, а преследвам съвсем друга цел - *да разруши стереотипите на обикновения за вас светоглед, за да се изтръгнете от калъфа на предопределеността и да се събудите от съня наяве*. Тогава ще осъзнаете, че сте способни да управлявате съня си. За това не е необходимо да вярвате. Действайте, а сетне ще видите какво ще стане. Не вярвайте, а проверявайте. Когато се убедите, че трансърфингът наистина работи, тогава ще *знаете*.

Сигурно неведнъж сте чували твърдението, че ако вярвате непоколебимо в силите си и в победата, можете да постигнете всичко. Лесно е да се каже „Според вярата ви ще ви се въздаде“.

Но откъде да я вземем тази вяра?

Как да се отървем от съмненията?

Не можете да се отървете. Стремешът да получите вяра е напразен труд. Ако в душата ви се е промъкнала сянката на съмнението, не ще я изгоните оттам с никакви убеждения. Можете да излъжете разума си. Той ще се престори, че не помни за съмненията, но те ще продължават да живеят в душата ви.

Оставете безплодните усилия да получите безусловна вяра. Има друг, по-реален път. *Не мислете за средствата за постигането, а прожектирайте в главата си целевия слайд и крачете по посока на целта си*. Това не са празни мечти, а конкретна работа за настройване на своето излъчване. Нали най-лошите ви очаквания се реализират? Тогава извършете една конкретна работа: *съзнателно и целенасочено прехвърлете излъчването си към реализирането на най-добрите си очаквания*.

Ако имате цел, но имате и съмнения дали ще успеете или не, тогава съмненията ще ви попречат. Но не ще успеете да ги отхвърлите. И не е нужно. Вярата е необходима на разума, за да обоснове реалността на постигането на целта. Оставете я настрана и не мислете за

средствата, а се *вживейте в слайда, върху който целта вече е постигната*. Точно това е конкретна работа без убеденост. Доставете си такова удоволствие. Тогава външното намерение ще направи своето и ябълките сами ще паднат в небето.

Ябълките падат в небето, когато разумът се изправя пред факта. Тогава отслабва контрола си и просто позволява на факта да се случи. Няма значение, че ситуацията е непонятна, главното е, че е реална. Живеем в свят, където хората карат колела. Ако човек попаднеше в свят, където всички летят, и той щеше да лети.

Вече казах, че настройвайки излъчването си към целевата линия, човек пуска механизма на външното си намерение. Прожектирайте в мислите си целевия слайд и визуализирайте процеса. А в това време вятърът на външното намерение бавно и постепенно бута фрегатата на материалната реализация на вашия свят в пространството на варианти. Започват да ви се откриват възможности, за които не сте и подозирали. Нещо повече - външното намерение направлява действията ви така, че да ви приближи към целта.

Обърнете внимание: *понякога ще ви се струва, че обстоятелствата се подреждат по много странен начин*. Но откъде да знаете кой именно път води до вашата цел? Нали няма да учите главния готвач в ресторанта как да готви ястията? Винаги помнете, че разумът не е в състояние да предвиди всички ходове напред и не му е известно как да се реализира целта. Нали не се получава по обикновения начин? Тогава защо пак се опитвате да се напъхате в прокрустовото ложе на обикновените стереотипи? Предоставете грижата за средствата и пътищата за постигане на външното намерение. Доверете се на течението на варианти. Дори въпреки волята си ще действате така, че да стигнете до целта си.

Ето така работи външното намерение. Ако сега отивате на омразната си работа в кал, в дъжд и студ, но с празник в душата си, скоро всички тези неудобства ще изчезнат. Сами ще разберете къде.

Аз и сега не се опитвам да ви убедя, а да вселя *надежда* в душите ви. От лабиринта на вярата няма изход. Но трябва да съществува надежда, че стените му ще рухнат, когато външното намерение ви покаже как ябълките падат в небето. Без тази надежда не е възможно да се занимавате с трансърфинг, пък и вие няма да го направите. Получавайки надежда, разумът ще намери опора, а душата ще се съживи.

Сблъскали се с досадна неприятност или сложен проблем, хората дават енергия на махалото и чувстват безпокойство, силите им намаляват и са потиснати от ситуацията. Човек или се намира в състояние на бойна готовност, или отпуска ръце безсилно. И едното, и другото не е нормално и води до стрес и депресия. Няма спокойствие, опората е изгубена, вътрешният стълб на увереността е пречупен. За да си върнат опората, хората търсят спасение в никотина, алкохола^ наркотиците и други подобни. Но като резултат попадат в робство при други махала.

Винаги можете да намерите опора в самите себе си, ако се събудите и осъзнаете как е създадена проблемната ситуация. А тя е създадена от махало. В това няма нищо страшно. Опасността идва не от самия проблем, а от вашето отношение към него. Ако сте признали важността му, значи давате енергия на махалото. Важно, е да разберете, че във всяка проблемна ситуация махалото изисква от вас или да напрегнете сили и да се борите, или да отпуснете ръце и да се поддадете на унието.

Не бива да правите нито едното, нито другото. Но какво да се прави - опората е изчезнала, стълбът на увереността е пречупен? Опора ще откриете в осъзнаването, че разбирате как махалото се опитва да ви подчини и да смуче енергия от вас.

Ще попитате - как може да помогне и да ободри обикновеното знание? Може, и то твърде много. Надеждата също е знание - че не всичко е изгубено и изход има. Разбирането на механизма на проблемната ситуация има същото значение, както и надеждата. Вече не сте марионетка, не сте хартиено корабче. И сами можете да разберете какво става и съзнателно да се усмихнете наум: „Не, махало, няма да ти дам енергия. Прекрасно разбирам какво искаш и как се опитваш да ме уловиш. Нищо няма да постигнеш! Няма да успееш да ми наложиш важността на проблема. Имам правото да избирам и изборът ми е да се освободя от теб.“

Всеки през живота си извършва маса грешки, за които после съжالياва. Може да си помислите, че сте се отдалечили твърде много от целта си. Не всичко е изгубено - трансърфингът ще ви помогне да поправите ситуацията. Дори предишната ви цел обективно да е изчезнала, можете да намерите нова. Тя не е единствена, затова във всяка възраст имате шанс и трябва да го използвате.

Грешките, които сте извършили, са вашият капитал. Ако изберете такава позиция, очаква ви блестящ успех. Всички успели хора са преминали през огромна гора от неуспехи. Всички забележителни личности, постигнали успех, е трябвало да преминат през много мъки. Просто тази страна от живота им не се афишира. Така че ако сте допуснали голяма грешка и ви е сполетял неуспех, радвайте се - вие сте на пътя на успеха. Но самобичувате ли се, жалвате ли се от живота, неуспехите ще се повтарят един след друг. Целият ненужен от ваша гледна точка опит непременно ще ви бъде от полза върху целевата жизнена линия.

Апатията изчезва, когато се появява нова надежда.

Животните или хората, които се влачат из пустинята и вече са останали без сили, забравят за умората, когато видят на хоризонта оазис. Представете си мухата, която се блъска в стъклото, докато до нея има отворен прозорец. Цял живот са й набивали в главата, че ако виждаш целта, трябва да летиш право към нея. Тя я вижда и се блъска в стъклото, а резултат никакъв. Същото става и с вас, когато не разбирате как да постигнете целта си, лишени сте от избор и сте принудени да се задоволявате с това, което имате. Но сега, когато знаете, че отворен прозорец има и той е до вас, дори да не го виждате, се появява надежда. А щом има надежда, се освобождава енергията на намерението.

Надеждата е необходима, за да започнете да действате. Започнете да действате и ще видите как ябълките ще паднат в небето. Когато надеждата си свърши работата, ще дойде осъзнаването на свободата на избора. Точно тогава ще си кажете: аз не искам и не се надявам - аз имам намерение.

РЕЗЮМЕ

Самоувереността е плахост, само че обърната наопаки.

Стените на лабиринта на неувереността ще рухнат, щом се откажете от важността.

Когато има свобода без борба, тогава увереност не е нужна.

Ако нямам важност, няма какво да защитавам.

Не се борете с реакцията си на някаква провокация. Променете отношението си.

Трябва да губите равнодушно и да не си поставяте ултиматуми.

Отнасяйте се към всяка информация осъзнато.

Вие имате свобода на избор. Всичко, което ви е нужно, е решимост да имате.

Спечелете не пари, а решимост да имате.

Съсредоточете се върху целта, сякаш тя вече е постигната.

Вашият избор е неотменим закон. Самите вие създавате своята реалност.

Как да не се страхувате? Намерете си гаранция, резервен вариант, заобиколен път.

Как да не се безпокоите и да не се тревожите? Действайте.

Как да не желаете? Примирете се с поражението и действайте.

Как да не очаквате? Действайте.

Как да повишите своята значимост? Откажете се от борба за нея.

Как да не се ядосвате? Играйте с махалото, нарушавайки правилата на неговата игра.

Как да избегнете чувството на вина? Престанете да се оправдавате.

Как да се справите с възмущението? Прекратете битката и се движете по течението.

Ако не ви е възможно да се справите с възмущението, позволете си тази слабост.

Жизнената линия има позитивно и негативно разклонение.

Изразявайки отношението си към събитието на кръстопътя, вие правите своя избор.

Ако гледате на изглеждащото негативно изменение в сценария като на позитивно, ще попаднете върху благоприятното разклонение.

Създайте си „идиотския“ навик да се радвате на неуспехите.

Пренасочете контрола от борба с течението на варианти върху движението по него.

Не мислете за средствата за постигане, а прожектирайте в главата си целевия слайд и крачете по посока на целта. Вживявайте се в слайда, на който целта вече е постигната.

Тогава външното намерение ще си свърши работата и ябълките сами ще паднат в небето.

Глава IV НАПРЕД В МИНАЛОТО

Фантастиката и магията понякога ни омайват със своята мистична тайнственост. Но това е нищо в сравнение с великолепното чувство на удивление и възторг, което ще изпитате, когато вашите на пръв поглед непостижими мечти започнат да се сбъдват. За това обаче ще е нужно известно време, а всички искат тутакси да получат потвърждение на прочетеното. И ще го получат. Самите вие ще сътворите вълшебство и ще го видите със собствените си очи. Когато пред погледа ви невероятното се превръща в действителност, това изглежда потресаващо. То вече не е фантастика, а реалност, която е много по-смайваща от всяка мистика.

Миналото е напред.

ТРАНЗАКЦИЯ

Спомнете си периодите във вашия живот, когато сте били щастливи. Напомнят ви ги мелодиите, които сте слушали тогава. Понякога пробягва мимолетна сянка на настроението, когато сте били изпълнени с надежди и животът ви се е струвал ако не празник, поне подготовка за него.

В подобни моменти у вас се събужда носталгия по изгубеното. Тъжно ви е, че то се е случило някъде в миналото и няма да се върне.

Нима нищо не може да се върне?

В предговора ви обещах, че ще разберете смисъла на думите „напред в миналото“ едва в края на книгата. Дойде време да си изпълня обещанието. Трансърфингът вече ви донесе немалко удивителни открития. Навярно сте заинтригувани: какво ли ни готви този път? Всички фокуси твърдо са заели място в областта на фантастиката. Въпреки че дори теоретичната физика не изключва възможността за пътешествие във времето, реалността на това явление предизвиква големи съмнения.

Да, пътуването във времето изглежда твърде съмнително, но зависи в каква точка се намира наблюдателят. Спомнете си модела на двуизмерните човечета върху плоскост. Те не могат да разберат къде се намира третото измерение. От гледна точка на четириизмерното пространство нашето триизмерно също изглежда като плоскост. Рационалният разум ще каже: „Всички тези теоретични модели са само мои абстракции, обаче аз виждам това, което виждам.“

В трансърфинга има много невероятни неща, но аз не ви призовавам да вярвате, а да проверявате. Разбира се, за проверката са необходими вашето намерение, известни усилия и търпение, защото резултатите не се проявяват веднага. В повечето случаи външното намерение работи бавно и незабележано. Трудно ви е да повярвате в тази тайнствена невидима сила, която действа незабележимо за очите, особено ако сега просто четете, а не се опитвате да приложите трансърфинга на практика.

Но дойде моментът, когато ще можете със собствените си очи да видите движението си

в пространството на варианти. Ще се убедите, че можете да се премествате във времето както напред, така и назад. Това няма да прилича на пътешествие във вида, както го описват фантастите. Ние с вас се занимаваме само с реални неща. Този път няма да се наложи да чакаме резултата от действието на външното намерение - ще видите всичко тутакси, със своите очи. И това не ще бъде нито фокус, нито експерименти за излизане в астрала или в пространството на сънищата. За няколко мига реално ще почувствате движение във времето и пространството. На практика процесът се състои от едно не сложно действие - *транзакция*, която включва три елемента.

За да се изпълни първият елемент, е необходимо да си спомните за своите централни енергийни потоци. Ако вече сте се занимавали с енергийна гимнастика, на вас ви е познато усещането на тези потоци. Отначало бързо проверявате с вътрешния си взор тялото си и освобождавате блокажите на мускулите, преминавайки в състояние на релаксация. Сетне мислено си представяте как се движи енергията - на възходящи и низходящи потоци покрай гръбнака. За по-бързо пускане на енергийните фонтани може да използвате едно ефективно средство. Представете си, че от самия център на тялото ви излизат две хоризонтални стрелки с противоположно направление - едната напред, другата назад. Те излизат извън тялото на 20-30 или малко повече сантиметра. Сега мислено обърнете едновременно стрелките - предната нагоре, а задната надолу, така че да застанат вертикално покрай гръбнака. Веднага ще почувствате как осезаемо се съживяват енергийните потоци.

Можете да изпълнявате това упражнение и на място, и като вървите. Сякаш завъртате *ключ*, който пуска централните потоци. Не е задължително да ги превръщате във фонтани и да затваряте сферата. Главното е да си представите, че ви пронизват енергийните потоци. Не е важно, че още не ги чувствате. С практиката ще дойде и реалното усещане. Направете упражнението, когато се разхождате или отивате някъде. Ще почувствате отпускане и лекота. *Завъртането на ключа е първият елемент на транзакцията.*

Този елемент можете да изпълнявате във всяка ситуация, когато е необходимо бързо да постигнете състояние на релаксация. Опитайте се многократно да завъртате ключа през деня, особено когато сте разтревожени от нещо. Непрекъснато ни гнетят големи или малки проблеми. Тежестта им автоматично се отразява на мускулите. Например вървите и мислите за нещо потискащо, неприятно, безпокоящо ви. В същия момент си *спомнете* за ключа и го завъртете. Убедете се, че мускулите, които са били напрегнати, сега са се отпуснали и ще почувствате облекчение.

Ще бъде полезно да си създадете навика да завъртате ключа колкото се може по-често през деня. Така ще можете постоянно да освобождавате и да изчиствате енергията на намерението от излишните потенциали, които ви гнетят. Смятайте, че това е *ключът от калъфа на предопределеността*, където непрекъснато ви затварят потискащите обстоятелства. Той няма да ви отърве от важността, но значително ще облекчи процеса на освобождаване както на физическо, така и на енергийно ниво.

Вторият елемент на транзакцията е визуализацията на целевия слайд. След като завъртите ключа, пуснете целевия слайд мислено. Не забравяйте, че трябва да си се представяте вътре в него, а не да го гледате отстрани като филм. Представете си, че сте в ситуация, където целта е постигната. За да се слеете със слайда, си внушете усещанията, които изпитвате в него. Докоснете с ръце заобикалящата ви обстановка, представете си звуците, ароматите или други усещания, които по-добре ви се удават. Въртете в мислите си слайда една или няколко минути. Желателно е да изпълнявате транзакцията, когато спокойно вървите по позната местност. Можете да се оглеждате, но по-добре си гледайте под краката, за да концентрирате вниманието си.

След като сте успели повече или по-малко ясно да си се представите в слайда, погледнете напред със *съзнателен поглед*. Не мислете за нищо и не анализирайте, а просто гледайте напред и надалеч с ясен поглед. *Ясният поглед е третият и последен елемент на транзакцията.*

Само за няколко секунди пред очите ви отсенките на заобикалящия ви декор ще се

променят. Когато гледате познатата картина с ясен поглед, ще забележите, че сякаш е същата, но в нея има и нещо друго. Прибавил се е някакъв едва доловим и необясним оттенък. Като че ли сте го виждали и преди. Или пък е нещо ново и малко необичайно. Не конкретни детайли на картината, а привкус, усещане, настроение - *оттенък*.

Например виждате сграда, която сте гледали неведнъж, но сега забелязвате боята или осветлението ѝ и разбирате, че някога, при други обстоятелства вече сте преживели нещо подобно. В отделни случаи може да възникне ясно усещане за нещо познато, станало преди. Сигурно и преди сте се сблъскали с подобен странен ефект - в паметта ви *внезапно изплува усещане за миналото*. Не спомени, а именно усещане за миналото - дежа-вю.

Този ефект става твърде често с вас, просто вие нищо не забелязвате, защото приемате ситуацията каквато е, с други думи - спите наяве. Но транзакцията ви позволява *да забележите* как светът се променя направо пред очите ви. Смъртно усещате нещо познато или чувствате появата на нов необичаен оттенък. Но какво става?

Материалната реализация на слоя на вашия свят се движи в пространството на варианти. Какво виждате?

Виждате смяната на оттенъците на декора. Както ви е известно, различните сектори в пространството на варианти имат различни сценарии и декори. В зависимост от относителната отдалеченост на секторите разликите ще се проявяват повече или по-малко силно. Движението на материалната реализация става равномерно и затова незабелязано. Вие не успявате да го доловите, също както преместването на минутната стрелка върху малък часовник. Значителни промени в оттенъците се усещат само при достатъчно рязък преход от една жизнена линия върху друга. В тези случаи срещате *знаци*, които явно привличат вниманието ви.

В процеса на транзакция визуализацията на целевия слайд засилва порива на вятъра на външното намерение. Параметрите на мисленото ви излъчване силно се отличават от текущата жизнена линия. Завъртането на ключа засилва енергията на излъчването, модулирано от вашите мисли. Вследствие на това движението на реализацията по секторите се ускорява. Ясният поглед ви настройва да се събудите и да уловите промените. Ето защо успявате само за няколко мига - докато продължава поривът на вятъра, да забележите промяната в оттенъците на декора.

Изпълнявайте транзакцията безстрастно, както си миете зъбите или се сресвате. Може би веднага няма да успеете - както става с карането на колело. Не бива да се игнорира фактът, че по време на транзакцията вие се докосвате до външното намерение, а това е неуловимо и неподдаващо се на контрол нещо. Съветвам ви да се отнесете лекомислено към факта, че не сте успели веднага.

Все едно - непременно ще стане. Правете спонтанни опити, не се старайте, не полагайте усилия, не придавайте голямо значение на самата техника на транзакцията. Напълно възможно е да си създадете своя техника. Действайте като че ли между другото и както ви е удобно. *Колкото по-малка за вас е важността на транзакцията, толкова по-добър ще бъде резултатът*. Ако не се напругате, всичко ще стане лесно.

Може да ви се стори, че ако повтаряте много често транзакцията, движението към целта ще се превърне в стремителен процес. Това действително е така, но работата е там, че няма да можете постоянно и винаги да я изпълнявате безупречно, т.е. безстрастно. Старият навик да желаете разваля всичко.

Ако имате намерение да се мъчите с транзакции, значи имате силен потенциал да желаете непременно и по-скоро да постигнете резултат. Потенциал ще има и в случай че се проникнете от необходимостта да действате и си налагате да изпълнявате транзакции. Необходимостта също е излишен потенциал. Ето защо винаги съм ви призовавал просто да си доставите удоволствие с визуализацията на целевия слайд, а не да се принуждавате по необходимост.

Потенциалите на желанието и на необходимостта отнемат енергия от намерението, така че никакъв вятър няма да се появи, а значи и транзакцията няма да заработи. Особено голямо

е желанието да се видят резултатите още в самото начало. Съветвам ви постоянно да обръщате внимание на състоянието на своето желание. Щом сте разобличили желанието си да постигнете резултат, прекъснете заниманията си и започнете отново транзакцията по-късно. Ако сте се уловили, че с всички сили се стараете да изпълните транзакцията качествено и поради това се напъгате, пак отложете опитите си.

Изпълнявайте транзакцията само от време на време, за собствено удоволствие и от любопитство. Не е нужно да зацикляте. Транзакцията служи единствено, за да видите със собствените си очи движението в пространството на варианти. А основното ви внимание в заниманието с трансърфинга трябва да е - да прожектирате целевия слайд и да визуализирате процеса на реализиране на текущото звено в трансферната верига. Външното намерение работи и по този начин, независимо дали го виждате или не. Но вече се е появил своего рода илюминатор в пространството на варианти.

Предоставя ви се възможност реално да наблюдавате движението си. Смайващо е. Няма да се разочаровате.

ОТТЕНЪЦИТЕ НА ДЕКОРА

Сега да се спрем по-подробно какво точно виждате в резултат от транзакцията? Всичко е толкова невероятно, че предизвиква резонни съмнения.

Да не би да е някаква илюзия, предизвикана от свойствата на човешкото възприятие?

Къде е гаранцията, че се наблюдава именно промяна в отненъците на декора при преминаването от един сектор върху друг?

Както вече казах, пък и вие самите знаете, в сънищата външността на познатите ни хора не е съвсем същата. В съня си, когато се гледате в огледало, виждате собственото си лице, но същевременно то е и чуждо. Цялата обичайна обстановка има съвсем друг вид. Същите улици и къщи, но изглеждат другояче. Реалният свят също се променя с времето. Къщите са оцветени в друг цвят, дърветата са пораснали, хората остаряват. Всички тези промени са естествени. И същевременно движението на материалната реализация не се осъществява по права линия.

Как да се отличи декорът на една линия от друга? Това би било невъзможно без изобретение като фотографията. Погледнете старите си снимки. Сравнявайки пейзажите, не ще можете категорично да отделите разликите в отненъците на декорите на различни линии, защото външният вид на местността бързо се променя поради естествени причини. Има по-нагледен и сигурен начин. Сравнете лицата на хората на снимките в различни периоди от време. Би трябвало външността им да се променя линейно с възрастта. Но наблюдавате съвсем друга картина.

Външността на различните фотографии се различава значително, като разликите не са с линеен характер. Дори да не обръщаме внимание на различните прически и да сравняваме снимки от средния период в живота на човека, когато лицето не е остаряло значително, все пак се проявяват осезателни разлики.

Лицето е на същия човек, но е съвсем *друго*. И това не е, защото е остарял или е сменил прическата си, или е проявил други емоции. То е придобило друг рисунък, в него се е появило нещо различно.

Точно това е разликата в отненъците на декора. И преди сте знаели, че човек се променя. Но може би не сте обръщали внимание на *характерната разлика в отненъците*. Прегледайте старите си албуми и сами ще се убедите.

При някои тази разлика може да бъде толкова чувствителна, че като срещнете човека след няколко години, е възможно просто да не го познаете. Сравнявайки снимките си през качествено различни периоди от живота си, ще видите значителни разлики в отненъците. Можете да си съставите представа как изглежда реализацията ви в качествено различни сектори на пространството на варианти.

А самите снимки от *албума* - нали докато се премествате по секторите, също би трябвало да получават други отненъци? Разбира се, но отненъците на простите предмети са

толкова незначителни, че практически е невъзможно да бъдат забелязани. Ако изпълнявате транзакцията, фиксирайки ясен поглед върху кревата или шкафа, няма да уловите никакви промени. Ето защо ви препоръчвам да изпълнявате транзакцията навън, а не в обстановка с прости предмети, тогава ще забележите промени.

Жизнената линия е низ от сектори, приблизително еднакви по качество. Декорите на една линия също са приблизително еднакви. Когато слоят на вашия свят преминава върху друга линия, декорите се сменят. В зависимост от силата и качеството на разликите между линиите промените в декора се проявяват или като леки оттенъци, или като значителни видоизменения. Във всички случаи наблюдавате именно качествената разлика в оттенъците.

Но къде е преместването във времето, за което говорех?

Когато се движим естествено по жизнените линии, ние плуваме синхронно с времето като по течението на река. Материалната реализация се движи в пространството на варианти като филмова лента. Това движение възприемаме като ход на времето. За да се преместим спрямо него, е необходимо да се движим напред по-бързо от течението или назад срещу него. Това е все едно кадърът изведнъж да започне да се движи по самата лента. В този смисъл пътешествието във времето наистина е невъзможно.

С други думи, *не можете да се преместите напред или назад във времето, намирайки се на една и съща жизнена линия*. В противен случай ще се нарушат причинно-следствените връзки. Но преместването във времето между различните жизнени линии теоретично е възможно. В трансърфинга няма отговор на въпроса - как да се направи това. Пък и преместването във времето тук се разглежда в малко по-друг аспект.

Защо при транзакцията понякога изплуват усещания за миналото? Този феномен може да бъде обяснен така.

Още от ранно детство душата интуитивно се е стремела да тръгне към целите си през нужната врата. Тогава сте се намирали върху жизнени линии, които са водели към тях. Възможно е да сте имали мечта. Или може би сами не сте си давали сметка какво искате, но душата ви е знаела какво ви трябва. Всички ние обаче през живота си сме подложени на по-голямо влияние от страна на деструктивните махала, отколкото на повелите на сърцата си. Да не говорим за дългия низ от негативни разклонения, които всеки човек преминава заради склонността си към негативизъм. Ето защо постепенно сте се измествали все по-далеч от началните линии, водещи към целта ви.

Изпълнявайки транзакцията, вие се измествате назад и попадате върху линия, където вече сте били, само че позицията ви във времето сега е друга. Отрязъкът от предишната линия, който бихте могли да преминете, вече е назад. Но все пак сте се върнали на самата линия. Всяка линия си има присъщите на нея специфични особености, привкус, оттенъци. Точно тях усещате в момента на ясения поглед в края на транзакцията. Но не бъркайте вида на сградата сутрин и вечер. Отличието в оттенъците на различните линии е нещо съвсем друго. Ще разберете какво имам предвид, когато изпитате това усещане.

Точно това е връщането в миналото - напред върху предишните жизнени линии. Може би не сте очаквали тъкмо това, но е реално. Представяте ли си какъв кръг сте направили, като сте свърнали от пътеката и дълго сте блуждаели из гората? Но сега не е време да съжалявате за миналото, а да се радвате, че отново постепенно се връщате на *своя път*. Защото повечето хора така и не успяват да се върнат.

Съвсем не е задължително обаче да почувствате оттенъка на линията, върху която сте били преди. Защото пътят към целта може да е върху нови линии, където още не сте били. В този случай изобщо не се връщате на предишните линии или само понякога. В пространството на варианти жизнените линии са много преплетени и не е нужно да вникваме как точно работи трансърфингът.

Възможно е в един случай да ви се стори, че вече сте срещали този оттенък, а в друг ще бъде нещо съвсем ново. Погледнали сте познатия пейзаж и ви се е сторило, че има нещо ново, някакъв особен оттенък. Още веднъж подчертавам - не нови подробности, които можете да откриете и без транзакция, а именно нови оттенъци, стил, настроение, значение,

тема, мимолетно чувство.

Впрочем ще разберете, когато направите опит. Непременно ще успеете. Само не е нужно да се стараете да го правите. Разумът със своята склонност към тотален контрол вечно разваля всичко. Щом се уловите, че с всички сили се стремите да видите оттенъците, по-добре прекратете заниманието си и го подновете едва когато горещото желание непременно да получите резултат поизстине. Помнете правилата за изпълнение на транзакцията - тя няма да сработи, ако се напрягате. Повярвайте ми, всичко ще стане леко и естествено, ако само „помръднете кутрето на външното си намерение“. И, напротив, всичко ще се превърне в безполезни усилия на вътрешното намерение, щом се стараете да получите резултат.

Ако не виждате промяна в оттенъците при транзакцията, значи параметрите на текущата линия удовлетворяват визуализацията. Тоест вие транслирате излъчване на текущата жизнена линия и вашата цел се намира напред по тази линия. Но така или иначе, изпълнявайки транзакцията, от време на време ще забелязвате трансформация на оттенъците.

Не само когато гледате познати пейзажи или гледки, възприемате оттенъците. Дори когато ясният ви поглед се спира на картини, които виждате за пръв път, ще се появи усещането за нещо отдавна забравено или пък за нещо ново. Именно ново, а не непознато. Когато наблюдавате непозната гледка, просто констатирайте факта, че я виждате за пръв път, като не забелязвате нищо особено. А в процеса на транзакцията възниква ясно усещане - в картината се е появило нещо, което го е нямало преди няколко секунди. Ще го почувствате. .

Когато видите оттенъците, ще бъдете смаяни колко реално е всичко. Защото признайте - докато четяхте тази книга, все пак не вярвахте докрай в реалността на пространството на варианти и жизнените линии. Когато го видите със собствените си очи, не се страхувайте, това не е мистика. Но и не е свойство на човешкото възприятие, както може да ви се стори. Скоро ще откриете други признаци на преход върху нови жизнени линии, които изобщо не са свързани с възприятието.

Може би ще почувствате, че отношението на околните безпричинно се е променило към по-добро. Някои проблеми, които са ви съпровождали всеки ден, някъде са изчезнали. Изобщо сами ще забележите кои неща от всекидневието ви са се променили, макар да не е имало видими причини за това. Например спрелият от години часовник изведнъж сам тръгва.

В обикновени условия часовникът спира поради естественото замърсяване на движещите се детайли. Като го почистите, отново тръгва. Много често обаче часовниците и сложните уреди на битовата техника престават да работят от само себе си или се чупят, когато стопаните им излизат от състоянието на равновесие. Това се случва в неспокойни, стресови, конфликтни ситуации. Повредата на уредите не е предизвикана от енергията на излишните потенциали - величината ѝ е твърде малка и не е насочена диференцирано, за да предизвика механични изменения.

Енергията на негативните преживявания индуцира преминаване върху жизнени линии, където равновесието е нарушено, животът е излязъл от спокойното си течение и има известно отклонение от нормата. На подобни линии всичко сякаш си е същото, но осветлението е променено или прозрачният въздух се е замъглил, или водата е помътняла. Точно тези малки промени влияят върху работата на механизмите, за които и леката мъглица е забележима.

Има дори хора, у които всичко в ръцете им се поврежда. Те обикновено постоянно се намират в състояние на отклонение от нормалното равновесие - или са много разсеяни, или твърде възбудени, или напрегнати, или неспокойни. Попадайки върху мътните линии на тези нещастници, чувствителните уреди излизат от строя. Така че ако вашият часовник отново е тръгнал, значи сте успели да преминете върху чисти жизнени линии. Но не се тревожете, ако часовникът ви упорито не иска да работи - може би просто трябва да го дадете на поправка.

Сега знаете, че пътешестват не само в пространството на варианти, но в определен смисъл и във времето. Миналото не можеш да върнеш. Но можете да върнете свежото усещане за нещо ново, за надежда и щастие, което сте изгубили, движейки се по негативните разклонения.

В началото на книгата разказахме защо с времето изчезва усещането за ведър живот. Движението към вашата цел е връщане в миналото, когато сладоледът е бил вкусен, надеждите - лазурно сини, и животът е изглеждал толкова радостен и многообещаващ. Не унивайте - миналото е напред!

ПЛЪЗГАНЕТО

Най-сетне стигнахме до момента, когато сте готови да получите отговор на Гатанката на Надзирателя. Твърдението, че всеки човек има правото на реална свобода, за да избира съдбата си, е загадка само докато е неясен произходът на зависимостта, т.е. на *несвободата*. Сега на основание на всичко казано в книгата мога да ви дам отговора.

Получавате свобода, когато прекратявате битката си.

Виждате ли - отговорът е ясен и кратък, както тайната на алхимиците върху изумрудените скрижали. Но ако ви бях разкрил отговора в началото на книгата, нищо нямаше да разберете, нали? Зависимостта ви се състои в това, че сте взели участие в наложената ви битка.

Щом се събудите от съня наяве, щом спрете борбата със себе си и със света и напуснете бойното поле, нищо повече не ви задържа. Битката продължава без вашето участие, а вие сте свободни да вървите където ви скимне или да изберете всичко, каквото щете.

Светът отразява като огледало вашето отношение към него. Когато сте недоволни от света, той ви обръща гръб. Когато се борите с него, той се бори с вас. Когато прекратявате битката си, светът ще ви помага.

От самото ви раждане махалата са определили мястото ви в този свят. Наложили са ви светоглед, обяснили са ви правилата на играта, определили са ви роля и така са ви затворили в калъфа на предопределеността. И същевременно са ви издали фалшива декларация за независимост. Съобразно с нея можете да избирате. Закачили са ви на конци като марионетка и са ги „поотпуснали“ - демек, желайте каквото щете и го постигайте както искате.

Започвате да подскачате на конците и да се опитвате, но безуспешно. Тогава ви дават да разберете, че е нужно още по-упорито да се борите със себе си и със света, за да си извоювате място под слънцето. Такива са правилата на играта на махалата: „Сражавай се и прави като мен.“

*Вие сте се възползвали само от свободата да участвате в битката. Да, това също е избор. Винаги получавате онова, което избирате - това е неотменим закон. В битката с махалата човек не е способен да победи - може само да получи награда, но и това постигат единици. Задачата на махалата е да скрият истинската свобода. Всъщност никой не може да ви *принуди* да вземете участие в битката. Могат само да ви *внушат*, че друг избор не съществува. И това действително е така: *няма друг изход, докато се държите за въжето на важността.**

За да получите свобода, е необходимо да се откажете от важността - да не придавате излишно значение на нищо нито вътре, нито извън себе си. В повечето случаи, за да отхвърлите важността, е достатъчно да се събудите и съзнателно да промените отношението си. Всички ние спим наяве и механично играем ролите си. Дълбочината на съня ни също е пропорционална на значението, които самите ние придаваме на всички атрибути на играта, ето защо сме пленници на своята важност.

Но не е ли също борба опитът да променим отношението си?

Не. Вие се борите със себе си, когато се опитвате да задържите *емоциите* си. Сега, когато знаете какво представлява играта на махалата, можете съзнателно да промените *отношението* си към нея, без да се принуждавате. По този начин вие правите своя избор и не участвате в битката. Сами определяте правилата на играта. Сега играта ви с махалото се състои в това да нарушавате неговите правила. Такава игра превръща битката в комично сражение с глинен великан. Съзнавате, че ставащото е само сън наяве. Слизайки от сцената в зрителната зала, внезапно разбирате, че вие решавате дали да продължите да участвате в бит-

ката или просто спокойно да си вземете своето.

Разбира се, няма да успеете веднага да скъсате въжетата на важността. Не е възможно просто така да се отървете от излишните ценности и комплекси. И не е нужно, защото това пак ще бъде борба! Цялата работа е там, че въжетата на важността постепенно сами ще се скъсат, когато прекратите битката си.

Отхвърляйте всяка важност, която успявате да отхвърлите съзнателно. А която не успеете - трансформирайте я в действие. Прожектирайте в мислите си целевия слайд, визуализирайте процеса и спокойно крачете към целта - това е вашето действие. Отказването от битката също е действие. Дайте възможност на себе си и на света да бъдат такива, каквито са. Не е нужно да променяте себе си и да се борите със света. Щом се откажете от битката, свободата ще става с всеки изминал ден все по-осезаема.

Не е възможно и отведнъж да се отървете от бремето на проблемите, които сте натрупали през живота си. Но спазвайки принципа на координацията, постепенно ще излезете от гъстата гора на равен път. Няма гаранции, че веднага всичко ще тръгне гладко. Очакват ви провокации от страна на махалата, пречки и разочарования. Главното е да не се отчайвате и да не изпадате в униние. С времето всичко ще се нареди, нали разполагате с мощна техника, за да управлявате съдбата си.

Ако сте успели да се изпълните със съзнанието, че ще способни да управлявате събитията в живота си, ако сте придобили увереност и чувствате подем - чакайте неприятни сюрпризи. Най-вероятно ще получите по-силно или по-слабо първане по носа в зависимост от интензивността на увереността и подема ви. Това е така, защото равновесните сили реагират на излишния ви потенциал. Не се поддавайте на изкушението да си въобразите, че сте кукловод или режисьор-постановчик на пиесата „Моят живот“.

Разбира се, вие действително сте режисьор, но изключително на съдбата си. В пиесата „Моят живот“ обаче играете не само вие, а и околните. Ето защо и най-малките съмнения създават излишен потенциал. Може да ви се стори, че нищо не сте си въобразили за себе си, ала всъщност никой не е безупречен. Получили сте ключ към извънредно мощна сила, затова и най-малкото отклонение от безупречността довежда до осезаеми последици.

В идеалния случай осъзнаването, че всеки човек е господар на съдбата си, трябва да бъде нещо съвсем обикновено. Представете си, че са ви издали удостоверение, според което имате право да купувате вестници във всички павилиони в града. Ще се зарадвате ли?

Едва ли, защото това и така си е ваше право. Няма да се разстроите, ако в някой павилион не сте успели да си купите вестник, нали? Ще си купите от друг или изобщо ще минете без вестник. Точно така трябва да се отнасяте към новата си способност да управлявате събитията в живота си. Налага се да ви предупредя за още едно нещо. Трансърфингът не бива да се използва, за да навредите някому. Насочвайки визуализация с враждебно намерение, можете да отмъстите на ядосалия ви човек или група хора. Но после ви чакат проблеми. Изобщо не ви съветвам да се занимавате с черна магия. Дори да ви се струва, че възмездие е свършено справедливо, не го правете.

Ако все пак не сте се удържали от съблазънта да изпратите неприятности на врага си, очаквайте първото предупреждение - сами ще видите знака. А ако не спрете, ще бъдете наказани. Не забравяйте, че всички ние сме гости на този свят. Такива са условията на свободата - можете да избирате, но нямате право да променяте нещо.

Както знаете, древните цивилизации са загинали. От тях са останали само отломки като египетските пирамиди и още по-неясни отгласи за някакви тайни магически знания. Овладели силата на външното намерение, древните очевидно са придобили твърде голямо могъщество и затова са били не просто наказани, а унищожени от равновесните сили. Имало е множество цивилизации като Атлантида. Винаги, когато хората са овладявали силата на външното намерение, са забравяли, че са само гости. А както е известно, забравилите се гостенин го изхвърлят.

Особено трябва да се опасявате от хвалбите пред познати и роднини. Ако гласно заявите, че ще постигнете всичко, шансовете ви за успех силно намаляват. В този случай

увереността в себе си прераства в самоувереност. Когато вътрешно знаете, че ще постигнете своето, не нарушавате равновесието. Това знание е вътре във вас, то е нещо в себе си.

Но ако декларирайте пред другите, че ще получите нещо, което още нямате, създавате излишен потенциал. Включват се равновесните сили, насочени да премахнат потенциала. Изводът е: по-добре да се държите скромно, а езика -зад зъбите. Разбира се, когато сте постигнали целта си, можете да се фукате, но пак без телешки възторг и еуфория, иначе равновесните сили ще ви вземат играчката.

Преобразувайте възторга си в намерение за празник. Използвайте правото си на избор и си позволете разкоша да възприемате живота, който сега не ви удовлетворява, като празник. Появило се е не илюзорно, а реално основание за празник - надеждата да получите свобода. Ще изпитвате тиха радост от съзнанието, че вървите към своята цел, затова празникът винаги ще бъде редом с вас. Тази тиха радост не ще помрачат дори равновесните сили. Съобразно с принципа на координацията - *ако възприемате живота като празник въпреки всичко, значи така и ще бъде.*

Вече няма нужда да продължавате битката. Така и така ще си получите своето. Отказвайки се от нея, вие скъсвате конците, които ви държат, и получавате свобода, без да губите опора. Опората ви е течението на варианти.

Трябва да помните, че изборът ви непременно ще се реализира. Настройвайте мисленото си излъчване на целевата линия и тогава течението ще се движи именно към вашата цел. Няма сили, които да ви попречат по пътя към целта, ако се движите по течението, запазвате равновесието и спазвате принципа на координацията. Повече не сте хартиено корабче по вълните на обстоятелствата и не сте марионетка в ръцете на махалата.

- Вие имате платно - единството между душата и разума. Имате и кормило - вашият избор. Плъзгате се в пространството на варианти, използвайки вятъра на външното намерение.

РЕЗЮМЕ

Завъртането на ключа освобождава блокажите и енергията на намерението.

Транзакция: завъртане на ключа, визуализация, фиксиране с ясен поглед.

Вследствие на транзакцията вие виждате смяната на оттенъците на декора.

Не придавайте излишно значение на техниката на транзакцията.

Изпълнявайте транзакцията непринудено и без да се напрягате.

Не се принуждавайте да изпълнявате често транзакцията.

Напълно достатъчни са целевият слайд и визуализирането на процеса.

Транзакцията служи само за наблюдаване на движението в пространството.

Движението към вашата цел е освежаване на слоя на вашия свят.

Светът отразява като огледало вашето отношение към него.

Прекратявайки битката си, вие получавате свобода.

Глава V

ПИСМА ОТ МИНАЛОТО

Откъси от книгата „ Трансърфинг на реалността" са публикувани преди излизането ѝ в Интернет. Тази глава се роди като кореспонденция с пионерите на пространството на варианти. Използвам случая да изкажа благодарността си към вас, драги читатели, за топлите писма, за възторжените отзиви, за въодушевлението, с което приехте идеите на трансърфинга. Благодаря ви!

„И поражение от победа да отличиш ти сам не бива. "

ЧЕРНИТЕ ПЕРИОДИ

„Имам въпроси, на които не мога да намеря отговор. Според теорията ви, ако откривам доброто във всичко, един вид попадам върху вълната на положителни събития. При мен не се получаваше, и то неведнъж, иначе нямаше да му обърна внимание.

Ще приведа един пример. Преди половин година имах чудесна работа, която напълно ме задоволяваше и ми носеше радост. Живеех с нея. Имах добри приятели, познати, любим човек, дом, родители. Наистина се радвах, и то напълно съзнателно, момее да се каже, завивах сама на себе си. Животът ми беше спокоен. Но се страхувах, че това не може да продължава много. Наложих ми се да замина. Сега нямам дом, приятелите ми са по-малко, работата ми не отговаря на плановете и образованието ми...

Друг пример. Завърших института. Последните две години прекарвах много време в катедрата и много се сближих с преподавателите и студентите. Последния семестър едва ли не физически усещах, че това е забележително време и сигурно няма да се повтори никога. Опитах се да запомня всеки един ден. Предложиха ми да остана на работа в института. Толкова се радвах! Но започнаха съкращения и не ме взеха, половин година си останах вкъщи без работа. Това бяха просто черни дни за мен.

Тоест неведнъж се случваха ситуации, в които наистина бях доволна от живота и благодарях на Бога за това, но сетне започваше такъв черен период! В моя случай законът не сработваше, отнасяше ме вълната на отрицателните действия. Освен това, когато ми става съвсем зле, започвам да „вия“ (да се оплаквам) и сякаш ми подсказват нещо, помагат ми, макар че според вашата теория би трябвало да ме отнесат съвсем надалеч...

Та ето какви несъответствия стават с мен. Ще се радвам, ако ми помогнете да си ги изясня."

Всъщност няма никакви несъответствия във вашия случай. Всичко е както трябва. Не разбирате защо белите периоди в живота ви внезапно се сменят с черни. Но в писмото вие самата прекрасно сте формулирала причината.

Причината винаги е била и е една-единствена: *светът е огледало на вашето отношение към него.* Най-истинското. Разликата е само, че обикновеното огледало отразява измененията веднага, а светът отговаря по-късно, понякога след няколко дни, а понякога и след месеци.

Вижте какво пишете: *„Животът ми беше спокоен. Но се страхувах, че това не може да продължава много... Последния семестър едва ли не физически усещах, че това е забележително време и сигурно няма да се повтори никога."*

Къде е несъответствието според вас? Със своето отношение сама сте съставили програмата, а светът безпогрешно я е изпълнил. Той винаги безупречно реализира избора ви. Това му е работата.

Претенциите си към огледалото формулирате по следния начин: *„...неведнъж: се случваха ситуации, в които наистина бях доволна от живота и благодарях на Бога за това, но сетне започваше такъв черен период!"* Какво е сложило началото на черния период?

Ако ви кажа откъде се вземат черните периоди, няма да ми повярвате. Дори в писмото ви да липсваха ключовите фрази, които цитирах, пак никак не е трудно да се посочи източникът на черните периоди. Този случай съвсем не е уникален, защото всички ние правим винаги една и съща грешка.

Работата е там, че черният период, който е последвал белия, съвсем не е бил такъв. Самите вие сте го оцветили така. Лошото не може да се получава от добро. В действителност след доброто е следвало още по-добро. Но ви се е сторило, че не е така. Не сте приели предстоящите промени и сте изпратили в света негативно отношение. А той огледално го е отразил и по този начин се е реализирал вашият избор.

Свойство на човешкия разум е винаги упорито да държи на своя сценарий. Всичко, което не се побира в него, се смята за неуспех. И обратно - като успех се приема само онова,

което е било планирано. Този инат на разума се корени в собствената му самонадеяност и в широко разпространените обществени стереотипи.

Откъде разумът ви ще знае кое за него е действително добро и кое лошо? Нима той може да предвиди как ще се обърне работата? Големият успех никога предварително не чука на вратата - той винаги буквално се изтърсва върху главата ви. Не сте ли се замисляли защо се получава така? Ами защото в подобни случаи разсеяният разум не успява да попречи на успеха да се реализира.

Единствено когато разумът отпуска мъртвата хватка на своя контрол над сценария, успехът може да пробие непроницаемата защита. Успехът не може да бъде планиран, нали така? В противен случай защо са всички тези разговори — планирай и си получавай замисленото! Не, така се случва много рядко.

Разумът не е способен да разработи алгоритъм на успеха. Понякога читателите ме питат как да постъпват в един или друг конкретен случай? А аз откъде да зная? Не вярвайте на онзи, който ви уверява, че знае рецепта за успех във всеки конкретен случай. *Никой не я знае.*

Тогава къде да се намери отговорът? Знае го вашият свят, който е вашето огледало. Трансърфингът крие в себе си най-удивителното откритие, което можете да си представите. То се състои в това, че от вас се изисква само да направите избор, а сетне да не пречите на света да го реализира.

Тук се крие парадоксът: не е задължително човек точно да знае как трябва да постигне успех. И по-точно - по-добре е изобщо да не знае. А вие какво си мислехте — че трансърфингът ще ви даде поредната рецепта за успеха? Разумът не е в състояние да я даде. Чудото е там, че *рецептата сама ще се намери.*

Задачата на разума е да не пречи със своя контрол на течението на варианти, т.е. на развитието на събитията. *Течението на варианти винаги е насочено към вашия избор.* Именно затова, ако изборът е направен, можете смело да разчитате на принципа за координация на намерението: *намерението ми се реализира, всичко върви нататък и става както трябва.*

Да се върнем на черния период. Винаги, когато е настъпвал, вие най-вероятно сте пропускали някакъв шанс. Това е бил шанс да направите белия период още по-бял. Но разумът не е приемал настъпващите събития, по-скоро ги

е преценявал като негативни, и поради това негативността се е проявявала в цялата си прелест.

Но не бива да се разстройвате. Ако определите целта си и се придържате към принципа за координация, очаква ви едно забележително откритие. Предстои ви да се убедите, че всички грешки, направени от вас, са служили точно на тази цел. Нямаше да я постигнете, ако не бяхте извършили всички минали пропуски. От друга страна, ако не бяхте ги извършили, пак бихте могли да се доберете до целта си. Но това щеше да бъде друга цел. Защото вашата цел не е единствена. Ето така непостижимо, великолепно и щедро е устроен нашият свят.

Така че не се отчайвайте — миналото е напред, ако се движите към своята цел. Може би досега сте се увличали по чужди цели?

ИГРАТА НА ПАРТНЬОРИТЕ

„Вие казахте, че в съпругеските двойки се съединяват на пръв поглед несъвместими личности, сякаш за да се наказват един друг. Това е казано за мен. Не бихте ли могли да дадете практически съвети как да се излезе от дадената ситуация, какво трябва да се прави и да се мисли?

Много пъти съм се опитвал да оправа отношенията си, имаше известен ефект, но не за дълго, после разбрах, че сме несъвместими и е необходимо да се опитам да ги създам с друга жена. Избрах развода. Много искам да приключа отношенията си, но имаме обща собственост и обстоятелствата ми пречат гладко, с минимални загуби да осъществя замисъла си.

Когато се ядосам и си мисля, че съм готов да свърша с всичко незабавно и независимо от условията, отношенията временно се подобряват без видими причини. Но много скоро всичко започва отново. Какво трябва да се направи от гледна точка на трансърфинга, за да се промени ситуацията? "

Няма да сгреша, ако кажа, че повечето разводи се случват по една банална причина: партньорите не позволяват на другия да бъде себе си. Вероятно си мислите, че те не са прави, а аз искам да ви покажа къде грешат. Не познахте.

Въпросът изобщо не е кой е прав и кой крив. Конфликтите заради дреболии имат един нетривиален, но главен аспект - *осъзнатост, по-точно липсата ѝ.*

Раздразнението е несъзнателна реакция. В несъзнателното съновидение сънят се случва с човека, тъй като той изцяло е погълнат от тази игра и не си дава сметка, че това е само сън.

По същия начин човек спи най-вече, реагирайки негативно като мида на външното дразнение. Всички като че ли разбират, че всеки има право на своите особености и странности. И ако не е като вас, не е задължен да бъде такъв.

Но всички го съзнават едва в момента, когато ги питат. В останалите случаи бутонът на раздразнението сработва в неосъзнато състояние.

Намирайки се в несъзнателен сън най-вече, човек не си позволява да бъде себе си, а на другите - да бъдат други. Възникват отношения на зависимост, пораждащи поляризация, която пък предизвиква вятъра на равновесните сили. Те се стремят да сблъскат противоположните характери, за да неутрализират нееднородността.

На всичкото отгоре, чувствайки поляризацията, махалата индуцират в партньорите действия, пораждащи още по-голямо раздразнение. Не сте ли забелязвали, че понякога партньорът ви се държи така, сякаш нарочно се мъчи да ви раздразни?

Знайте, че в повечето случаи той го прави несъзнателно, под влияние на махалото, което се храни с енергията на вашето раздразнение и се стреми да насочи действията на вашия партньор така, че още повече да ви раздразни.

Самият вие в писмото си илюстрирате как действа поляризацията: *„Когато се ядосам и си мисля, че съм готов да свърша с всичко незабавно и независимо от условията, отношенията временно се подобряват без видими причини.“*

Когато сте готов на всички условия, вие отслабвате хватката, сякаш казвате: „А, да става каквото ще!“ В този момент поляризацията отслабва, вятърът на равновесните сили стихва, махалото ви оставя на мира и като следствие отношенията се подобряват.

Трябва да отбележа, че несъвместими са по-скоро еднаквите хора, а не различните. Когато казват „ние сме несъвместими“ или „имаме несходство в характерите“, в превод на езика на фактите означава „не си позволихме да бъдем себе си“.

В действителност хората с противоположни характери могат и трябва да живеят щастливо и в разбирателство. Не напразно равновесните сили сблъскват противоположностите, като по този начин поддържат статуквото.

Аз, а може би и вие познавате двойки, които в течение на дългото си съвместно съществуване са се разведнали неведнъж. И то сериозно, изнасяли са си багажа, чупели са чинии, изгаряли са семейните снимки, късали са брачните си свидетелства и са извършвали и други страховити ритуали. Всички тези умопомрачителни драми са били придружени от страшни клетви, че този път всичко е окончателно и безвъзвратно. Но бурята е стихвала, бойците са се успокоявали и са започвали отново съвместен живот.

Всички тези въоръжени с точилки и паници конфликти могат да се избягнат, ако съзнателно слезете от сцената в зрителната зала и погледнете играта, т.е. съвместния живот, отстрани. Поне единият партньор е необходимо да направи това.

Защо съвместният живот е игра? Защото всеки се е нагърбил с някаква роля - аз съм еди-какъв си, правя еди-какво си, дразни ме еди-какво си. Но хората потъват в тази игра и затова действат неосъзнато, сякаш спят най-вече. Животът им „се случва“ и те не са в състояние да влияят на сценария, макар че с всички сили се мъчат да правят това.

А сега си спомнете как в детството си сте играли на „възрастни“ игри. За разлика от

възрастните децата си дават сметка, че всичко е „наужким“. Във всеки момент те помнят - това е игра, ето защо действат съзнателно, като играещи зрители. Децата са способни да променят сценария на играта си, тъй като разбират, че това не е реалност. По същия начин в осъзнатия сън сънуващият е способен да контролира събитията.

Когато пораснат, хората губят способността си да играят, наблюдавайки се отстрани, потъват в игрите си като в дълбок сън и в крайна сметка губят своята осъзнатост. А тъй като хората спят наяве, те се превръщат в безволни марионетки, послушни на махалата, и животът им „се случва“ също като съновидение.

Все пак се опитайте да си поиграете на съвместен живот. Поемете отредените си роли и ги изиграйте, наблюдавайки се, „наужким“. Например щом партньорът ви започне да прави нещо, което не ви харесва, ядосайте се, както и преди, но този път играйте ролята си театрално, с хумор и гротеска.

Вследствие на това веднага ще разберете механизма на конфликтите, които сте разпалвали, намирайки се в неосъзнато сънуване наяве. Истински разбирате колко са „изсмукани от пръстите“ скандалите ви, сякаш са тв сапунка.

А когато го разберете, най-сетне ще си позволите да бъдете себе си, а на другия - да бъде друг.

БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТТА

„През последните две години се увлякох по борсови операции (РОКЕХ). Но не мога да стигна до успешна, стабилна търговия. Две години непрекъснати загуби. Може би е прав един колега, който казва, че пазарът е дяволско изобретение. „Божие то Богу, кесаревото — кесарю.“ Играейки на борсата, ще изгубим душата си. За съжаление е така. И е истина. Единственият изход за мен е да направя дарение на някой храм. Но това не премахва кармичните последици...

А какво става с многовариантността на съдбата?

Нима не бива човек да уреди живота си чрез игра на борсата?

Нима приказките за милиардерите са мит? Или трябва да изтрием от подсъзнанието си самата идея за забогатяване и да поставим там идеята за помощ на ближния? Не съм теоретик и не съм начинаещ, всичко, за което пиша, съм го изпитал на гърба си, и то неведнъж. Според вас какъв трябва да е моят избор? "

Питате ме какъв според мен трябва да е вашият избор. Нима аз или който и да е друг е в състояние да ви посочи истинския път? Това знае единствено вашата душа. А аз мога само да преценя грешките ви, и то субективно.

Пишете: „ Единственият избор за мен е да направя дарение за някой храм. " Аз, естествено, разбирам, че самият вие не смятате това за единствен изход. Но откъде накъде сте решили, че дарението изобщо може да се смята за изход?

Не привържениците на Бога, а на махалото на религията са ви внушили, че като дадете пари на храма, „ще спасите душата си" или ще се избавите от някакви си там кармични проблеми. Всеки истински служител на Бога ще ви каже, че за никакви пари не е възможно да се купи индулгенция.

Нека да назовем нещата с истинските им имена: махалото на религията не е Бог.

Храмът не е нужен на всевишния, а на махалото. Бог няма нужда от вашите дарения. Ако разглеждате дарението като решаване на проблемите си, значи се опитвате да сключите сделка с Него.

Благотворителността може да премахне излишния потенциал на натрупаните пари, ако имате в излишък залежали средства. Но тъй като се занимавате с борсови операции, най-вероятно нямате застой във финансите.

Благотворителността е добро дело в истинския си смисъл само ако е искрена. Например някакъв богаташ помага на детски дом, но никога не е стъпвал там. В такъв случай това не е добро дело, а сделка. Помощта му е насочена индиферентно, служи на красива идея, опакована в красивата фраза „Аз помагам на децата!".

Но подбудите на този човек не са искрени. Той няма нужда от общуване с децата, на които оказва помощ, и затова не ги обича. А нима е лошо този човек да помага, без да обича, неискрено?

Не е лошо, много е добре. Но не бива да се надява, че това по някакъв начин ще му се „зачете“.

Може да повиши рейтинга си в обществото, но душата му няма да получи никаква компенсация. По-добре искрено да обичаш себе си, отколкото неискрено - другите. Бих добавил дори: да обичаш себе си е абсолютно необходимо.

Вие пишете: *„Или трябва да изтрием от подсъзнанието си самата идея за забогатяване и да поставим там идеята за помощ на ближния? “* Не бива да се насилвате с тези идеи за помощ на ближния, ако не чувствате искрен подтик. Напротив, заемете се именно със *своето* забогатяване. Това правите искрено и няма защо да се срамувате. Не обръщайте внимание на воплите на привържениците на махалото, които ви натрапват своите „духовни“ ценности. Помнете: истински духовните личности *никога нищо няма да ви натрапват*.

Най-важната духовна ценност за вас е вашата душа. Загърбете махалото, обърнете се с лице към вашата душа и се заемете със себе си, например със забогатяването си. Само че трябва да подходите към него не от страната, от която вие го правите.

Душата не иска пари, а онова, което може да се купи с тях. А вие наистина ли знаете какво искате? Най-вероятно не. Затова се попитайте какво наистина искате от живота. *Какво ще превърне вашия живот в празник?* Определете целта си.

Разумът ви решава тази задача фронтално: за пари може да се купи практически всичко, следователно трябва да се върви направо натам, където са те. Но цялата беда е, че душата също действа посвоему фронтално. Тя не споделя стремежа на разума към парите. Изобщо не разбира какво е това, понеже не умее „да мисли“ абстрактно. Затова душата няма да стане съюзник на разума в натрупването на пари. А той е безсилен без душата, както и тя без разума.

Какво да се прави?

Определете целта си и вървете към нея, без да мислите за средствата за постигането ѝ. Средствата сами ще се намерят - там е целият фокус. С други думи, ако душата и разумът се движат към целта ръка за ръка, пред вас се отварят врати, които преди са ви се стрували непристъпни.

Може ли да се смята играта на борсата за вашата врата? Не се наемам да съдя. Пишете: *„...не мога да стигна до успешна, стабилна търговия. Две години непрекъснати загуби.“* Правете си сам изводите. Милиардери става онези, които вървят към целта си, а не към парите.

Когато човек минава през своята врата към нея, душата му пее, а разумът доволно потрива ръце.

Доставя ли радост на душата ви играта на борсата?

Задоволява ли разума ви това занятие?

На тези въпроси трябва сам да си отговорите.

ЕЗОТЕРИЧНОТО ЗНАНИЕ

„ Запозната съм с различна литература от този род и което е най-удивително - по принцип всички искат да кажат едно и също, но все пак твърде се различават.

Аз например вече започвам да се обърквам от толкова количество информация - кое е правилно и кое не. Практически всички казват, че не бива всяка информация да се приема близко до сърцето. Но какво да правят впечатлителните хора и онези, които всекидневно дават милостиня? Защото, ако не приемат и не разбират чуждата мъка, светът ще стане жесток и зъл.

Искам да стана журналистка и вече работя в едно издание, където най-често се сблъсквам с проблемите на жените, въз основа на историите им пиша очерци. Невъзможно

е да се работи ефективно, ако грижите им не те докосват. Какво да правят журналистите, които всекидневно се сблъскват с информация от различно естество? Нима това означава, че цял живот ще разлюлявам махала или ще страдам? Може би нещо не разбирам?

Още нещо: понякога си мисля, че всички подобни идеи, включително трансърфингът, са утопични. Защото, ако вникнем по-добре, и той е махало, което сте създал Вие и го разлюлявате чрез мислите на другите хора. Тогава защо не направите законите му по-прости? "

Трансърфингът не е измислен, затова законите му не могат да се променят. А „да се измислят“ такива неща е невъзможно. Да се научиш от другите също не може.

Езотеричното знание не се измисля и не се научава. То просто съществува в едно общодостъпно място. Наричам това място пространство на варианти. Другите могат да го наричат другояче, но същността му не се променя от това. В писмото си казвате, че сте объркана по някои въпроси. Как да се оправи човек в многообразието от учения, които според вашите думи говорят за едно и също, но все пак се различават? Няма да повярвате колко е просто.

След като сте прочели планина от литература по психология и езотерика, в един момент можете да спрете и да забравите всичко, за което са писали другите хора в книгите си. Ако сте натрупали минимално необходимата основа в някаква област, по-нататък можете да извличате информация направо от пространството на варианти.

За тази цел трябва да дръзнете да спрете с търсенето на отговори в чуждите книги и да се обърнете към себе си. Докато разумът ви е обърнат към мъдреците на този свят, ще се обърквате и ще бъдете в положението на вечен студент. Променете ориентацията - обърнете разума си към своята душа и ще получите отговори на всичките си въпроси.

Знаете ли какво отличава онези, които правят открития, създават шедеври на културата и изкуството и пишат книги, от другите, които се дивят на тези открития, възторгват се от шедеврите и четат книгите? Какво отличава творците от ценителите и учителите от учениците?

Първите са имали дързостта да откъснат разума си от чуждите творения и да се обърнат към своята душа. Ценителите и учениците съвсем не са лишени от талант! Просто тяхното намерение е насочено в друга посока - да ценят чуждото и да се учат от другите.

Може да ви се стори, че ви говоря демагогски или предъвквам общоизвестни истини. Да обърнеш разума си към своята душа? Твърде неконкретно, неясно и намирисва на сладникава духовност.

Но всъщност говоря за съвсем конкретни неща. Ако кажа, че душата ви и без това всичко знае, няма да е съвсем точно. Душата не знае, но за разлика от разума има достъп до информационното поле, където се намират всички данни за миналото и бъдещето, както и всички шедеври и открития.

Разумът възприема чувствата на душата като интуитивни знания и озарения, а сетне ги интерпретира във вид на общоприети понятия и обозначения.

Разумът не може да измисли нищо ново. Той единствено е способен да построи нова версия на къщичка от старите кубчета. Всичко принципно ново се създава от единството между душата и разума. Но за постигането на това единство е необходимо да се направят прости и конкретни стъпки.

Да приемете факта, че са ви достъпни всички знания.

Да се обърнете с въпрос към себе си.

Да тръгнете по своя път.

Да използвате правото си на индивидуалност.

Да се възползвате от достъпа си до знанието.

Знанието ще ви бъде достъпно, щом успеете да преориентирате намерението си от другите към себе си. Просто си кажете, че вие сте индивидуални, неповторими и знаете всичко. Задайте си въпрос и чакайте отговора. Той ще дойде сам - може би веднага или след

няколко дни, дори и месеци, в зависимост от сложността. Но непременно ще дойде!

При всеки човек общуването между разума и душата става по свой начин. Главното е да се обърне намерението на разума към душата. *Тайната тук е, че на малцина им хрумва да се опитат да го направят. Но който се е опитал, започва да открива нови неща и да създава шедеъри.*

Единственото, което пречи на душата и разума да се обединят, е вътрешната и външната важност. Важността затваря творческото начало в калъфа на общоприетите стереотипи. Ето какво пишете за проблемите на читателите: „*Невъзможно е да се работи ефективно, ако грижите им не те докосват.*”

Правилно клише, нали? Може да се добави и че не допуснете ли да ви докосне проблемът на човека, не е възможно да му се помогне. Това също звучи правилно. А всъщност е фалшив стереотип, създаден от махалата.

Решавате проблемите на хората не благодарение на това, че допускате да ви докоснат, а въпреки това. Нещо повече, потъвайки в чуждите проблеми, ставате неспособни да ги решавате обективно.

Хората се сблъскват с проблеми, защото са потънали в своята игра. Животът им „се случва” и те като в неосъзнат сън се намират във властта на обстоятелствата. Но щом слязат в зрителния салон и погледнат играта отстрани, много неща им стават ясни.

Докато сте потънали в проблемите на хората, вие сте в еднакво положение с тях. За да разберете и да решите проблемите им, трябва да действате сякаш отстрани. Не безсърдечно, не равнодушно, а отстранено! Точно тук е разликата между липсата на важност и бездушието.

Ще успеете да решите проблемите - както своите, така

и чуждите, ако поемете ролята на зрител, който играе. А докато „живеете” със своите и чуждите проблеми, сте безпомощни. Мнозина читатели не могат да уловят разликата между действията отстрани и бездушието. Още веднъж повтарям: *липсата на важност е действие отстрани, а не безразличие!* Играйте ролите си „наужким”, като децата. Тогава ще бъдете кукловод, т.е. господар на ситуацията. А когато сте потънали в играта, вие сте марионетка.

И наистина не бива всичко да се приема твърде присърце. Ако вникнете в нещата, нищо не е толкова важно, колкото изглежда. Трябва да помагате на онези, които се нуждаят от помощта ви. Но го правете отстрани, не се измъчвайте от преживявания. Чувствата ви могат само да навредят. Освен това помощ следва да се оказва само на онези, които ви молят за това.

На въпроса ви: „*Какво да правят впечатлителните хора и онези, които всекидневно дават милостиня?*”, съществува съвсем конкретен, но неочакван за вас отговор - *откажете се от чувството на вина.*

Ако системно давате милостиня, значи чувствате някакво задължение. А то идва от чувството на вина. Не толкова *съчувствате* на нуждаещите се, колкото чувствате *задължение* да им помогнете. Това не е състрадание, а проява на важността.

Ако у вас внезапно се е пробудило съчувствие към конкретна бедна старица, това е състрадание. Но когато не можете да минете спокойно, без вътрешни терзания покрай всеки просяк, значи не изпитвате състрадание, а задължение. Какво да правите?

Просто реализирайте свободата си. Нищо и на никого не дължите. Осъществете своето право на знание. Вие самите сте способни да творите и да давате отговори. Ако не сте се освободили от важността, ще ви терзаят съмнения.

А щом сте свободни — тогава сте прави. А когато сте свободни, можете да си позволите да съчувствате и да съпреживявате.

КАК ДА СИ ВЪРНЕМ ВЪЗЛЮБЕНИТЕ

„*Много ви моля, отговорете ми как да си върна любимия мъж?*”

Ако сам си е тръгнал, едва ли ще го върнете. По-скоро не ще го върнете с усилията на вътрешното намерение, т.е. предприемайки някакви действия за неговото „връщане”. Такива

действия са всички опити да повлияете непосредствено върху този човек. Дори нещо да се получи, той вече няма да е предишният.

Можете да го върнете само с външното намерение. С вътрешното си намерение се опитвате непосредствено да въздействате върху света. Външното работи така, че светът сам идва насреща ви. Накратко мога да обясня механизма на работа на външното намерение по следния начин.

В отношенията си партньорите се ръководят от вътрешното си намерение, т.е. искат да получат нещо един от друг. Ако един от тях не го получава, той скъсва отношенията. Всеки човек се стреми да получи удовлетворение в отношенията си по свой начин. Това може да е потребност от любов, секс, уважение, признание на качествата, взаимно разбиране, общуване, бягство от самота, развлечения и т.н.

Съществува ли нещо общо, което да обединява толкова различни лични стремежи? Това общо винаги са били и си остават защитата и потвърждението на собствената значимост. Каквото и да ръководи човек в действията му, всичките му мотиви така или иначе са свързани с чувството за собствената значимост. Човек така е устроен.

Вътрешното намерение в отношенията между хората винаги е насочено за защита и потвърждение на собствената им значимост в една или друга форма. Към какво е насочено вътрешното намерение на вашия възлюбен? Към търсене на партньор, от когото ще получи удовлетворение на собствената си значимост.

А вашето вътрешно намерение към какво е насочено? Да си върнете възлюбения и така, първо, да възстановите своята значимост и, второ, да възобновите отношенията, в които сте получавали някакво удовлетворение.

Сега си помислете - ще можете ли да удовлетворите стремежите на партньора си, ако се ръководите само от собственото си вътрешно намерение? За да си върнете вашия възлюбен, е необходимо да му дадете онова, към което се стреми неговото вътрешно намерение. Не бива да го съдите, ако иска да получи от вас удовлетворение на собствената си значимост в една или друга форма. Та нали и вие искате да получите нещо от него.

Както знаете, първият принцип на фрейлинга гласи: *откажете се от намерението да получите, заменете го с намерението да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали.*

Откажете се от своето вътрешно намерение, накъдето и да е насочено то. Определете към какво е насочено намерението на вашия партньор. Обърнете своя стремеж към задоволяване на неговото намерение. Щом действията ви се преориентират към удовлетворяване на потребностите на партньора, вътрешното ви намерение ще се превърне във външно.

Вследствие на това ще успеете не само да ощастливите партньора си, но и да получите от него всичко, което самите вие искате, *и то е излишък*. Ако можете да се откажете от намерението да получите и го замените с намерението да дадете, непременно ще получите онова, от което сте се отказали.

Този принцип работи толкова ефектно, че се създава усещането, сякаш е задействана някаква вълшебна сила. Но тъкмо това е истинската магия. И никакви баения и вълшебни отвари не са необходими.

Но да се върне изгубеното, както и два пъти да се влезе в една и съща река, е много трудно. По-добре се старайте да се придържате към принципите на фрейлинга още преди отношенията да започнат да се развалят. При всички случаи, преди да предприемете нещо, на ваше място хубавичко бих си помислил: наистина ли искате да си го върнете или ви изгаря непреодолимото желание да възстановите изгубената си (захвърлена от него) значимост?

Когато чувствате, че ви пренебрегват, много боли. Аз самият зная. Но дори да познавах всички обстоятелства, не бих могъл да ви посъветвам нищо конкретно. В моите сили е само да ви дам инструмента, а как да го използвате, трябва сами да решите.

Не забравяйте, че слоят на вашия свят е вашето огледало. Ако предпочитате да

страдате, значи така и ще стане. А ако в този момент се възползвате от принципа за координация на намерението и прецените обстоятелствата като изключително благоприятни, значи ще бъде точно така.

Може би скъсването с любимия ви е отгървало от незнани проблеми. А ви се струва, че всичко върви на зло. Кажете си, че всичко се развива както трябва, защото вие сами трябва да решите дали да се радвате или да страдате. Аз на ваше място бих се радвал, бих скачал до тавана и бих пляскал от радост. Позволете на огледалото да ви достави удоволствие.

„Имам същия проблем. От мен си отиде любимата жена (три години бяхме приятели и четири сме женени).

Основната причина за разрива е моята финансова нестабилност. По много въпроси съм твърде мек човек, не съм смел и съм излишно предпазлив. Жена ми смята, че с моя опит и знания трябва да си създам собствена фирма. Трудно ми е с моя мек характер да се изкачвам нагоре, да правя кариера. И освен това кариерата не е в духа на един творчески човек.

В много неща съм съгласен с жена си. По много въпроси твърде обстоятелствено търся допълнителна информация, опитвам се да натрупам допълнителен опит. Общо взето, цялата ми кариера е построена така, че не се задържам повече от година-две на едно място. (Което ми позволява да натрупам опит и знания в бизнеса.) Голям плюс на характера ми е отзивчивостта. Но това е и минус, който ми пречи да правя кариера.

На жена ми ѝ трябва стабилност, сигурност, деца. Вътрешните ми мотиви също са насочени натам. Но не от гледна точка на кариерата ми, а според принципа да разработя система (бизнес схема), която ще носи печалба. За тази цел са ми нужни опитът и знанията, които за мен винаги са били един от най-големите приоритети.

Преди три месеца се разведохме. Доста прилично. Жена ми излезе да живее под наем, заплатата и го позволява. Търси себе си. Но отношенията ни охладняват все повече. Вече няма желание да общува с мен. Как да си върна любимата? "

Не мога да ви дам конкретна рецепта за решаване на вашия проблем. Наемам се с това само в случай, че ситуацията е пределно ясна. Но дори тогава моето мнение е субективно и затова може да бъде погрешно.

Ако отговорът ми е неизвестен, аз се обръщам към своята интуиция. В случай че и тя нищо не ми подсказва, препоръчвам да се използва един от принципите на транссърфинга, тъй като зная, че това по никакъв начин няма да навреди.

В този случай интуитивният ми опит съвпада с принципа, според който вие трябва неотклонно да следвате гласа на сърцето си. Хората казват, че успехът е кариера, стабилност, висока заплата. Тези неща не бива да се отнасят към целта. Нима пътят на човека се състои в изкачването му по служебната стълбица?

В действителност кариерата, стабилността и високата заплата не са цели, а придружаващи атрибути.

Вашата цел е това, което ще превърне живота ви в празник. Като подмените целта с атрибут, нищо няма да постигнете. Атрибутите идват сами в резултат от постигането на целите. Например като станете уникален специалист, ще получите всички блага.

Ето защо трябва да се стремите към целта, а не към изгодите, които тя носи. Сякаш това е очевиден факт. Всичко го разбират. Но парадоксът е там, че той само просветва за кратко в съзнанието на хората, а после е затъмнен от блясъка на атрибутите.

Хората се стремят към атрибутите като пеперуди към лампа, но нищо не постигат. Как ще постигнат успех, когато се стремят не към целта, а към атрибутите? Оттук идва митът за това, че високото благосъстояние е съдба на избраници.

Общественото мнение ви налага своите стереотипи. Но то се базира върху видимите крайни резултати. Успехът идва в процеса на придвижване към целта. Крайните резултати винаги се виждат, а процесът на придвижване към целта остава в сянка. Като резултат се създава стереотип: стреми се към кариера и пари, с други думи - „лети към лампата“.

Всички виждат само блясъка на вече изгрелите звезди. Но малцина обръщат внимание

на пътя, преминал от тях към върховете на успеха. Всички звезди са преминали през джунгла от неуспехи. Късметът се усмихва рано или късно само на онези, които са убедени, че вървят по своя път. Нужно е неотклонно да се движите към своята цел и да помнете: каквото и да става, течението на вариантите е насочено натам, където трябва. Никому не е дадено да знае кога и по какъв начин целта ще бъде постигната.

Ако следвате общоприетите стереотипи, можете да постигнете определени успехи. Но те няма да бъдат големи и ще ги постигнете с огромен труд. За да спечелите наистина грандиозен успех, е необходимо да определите целта си и да се движите към нея *неотклонно*, без да слушате никого. Можете да вземете под внимание каквото ви съветват другите, но окончателното решение трябва да е на сърцето ви. Само така ще престанете да се блъскате в стъклото на лампата.

Правилното решение се ражда от единството между душата и разума. Критерият за *неправилно* решение е един-единствен - състоянието на душевен дискомфорт. Ако сте взели решение, но изпитвате и най-малкото тягостно чувство, което прилича на чувството за необходимост по принуда, значи душата ви казва „не“. Щом не изпитвате дискомфорт в контекста на взетото решение, значи душата ви казва „да“ или „не зная“. В такъв случай окончателна дума ще има вашият разум.

Ако решението е правилно, *душата пее, а разумът доволно потрива ръце*.

От друга страна, ако не можете да определите целта си, престанете да се мъчите с този въпрос.

Нима е невъзможно да се живее без цел?

Щом ви се иска просто да живеете, без да се стремите към нещо, защо пък не?

В този случай мога да ви посъветвам само едно: не е нужно да плувате, а *да се движите* по течението. С други думи, необходимо е да спазвате принципа за координацията, тогава животът ви ще влезе в спокойно и комфортно русло. А целта най-вероятно ще се появи, когато прекратите трескавите си опити да я търсите.

Що се отнася до въпроса, как да върнете жена си, нищо не мога да ви посъветвам. От вашите ключови думи: „*Търси себе си. Но нашите отношения охладняват все повече. Вече няма желание да общува с мен*“, става ясно, че тук изобщо не става въпрос за финансова стабилност. Щом не ви обича, невъзможно е да я върнете.

НАМЕРЕНИЕТО

„Имам следния въпрос: действа ли законът на трансърфинга по отношение на други хора? Например може ли майката да излекува децата си (психически болни) или ако вие (или аз) имате намерение - Русия да стане богата страна и хората в нея да бъдат щастливи? “

Намерението е способно на всичко. Въпросът е каква е силата му. Ако притежавате намерението на Христос, разбира се, ще можете да изцелявате. Но силата на намерението не е сила на желанието. Искате ли нещо много силно, едва ли ще го получите. Това дори не е вяра, защото където има вяра, там винаги ще се намери място за съмнение.

Намерението е безстрастно, безрезервна и безусловна решимост да постигнете възплащаване на волята си в действителност и спокойно осъзнаване, че ще стане именно така. Освободено от желание, страх, съмнения и други потенциали на важността, то е чисто. Например чисто е намерението да си взема пощата от пощенската кутия.

Ако готовността ви да излекувате децата си е толкова чиста, ще го направите. Само не си мислете, че можете да го постигнете, като полагате усилия. Един парализиран човек, колкото и усилия да полага, няма да помръдне от мястото си. И същевременно лесно ще върне подвижността си, когато случайно „си спомни“ как го е правил преди. Никой не може да ви научи да владеете намерението си - нито аз, нито който и да било друг. Но в трансърфинга има методи, които ви дават възможност да накарате намерението да работи независимо от вашата воля. Това е тъй нареченото външно намерение.

В дадения случай, ако лечението не помага, е необходимо да се откажете от опитите да

излекувате децата си. Какво представлява психичното разстройство? Това е състояние, когато човешката душа е настроена на нереализирана област в пространството на варианти. Нормалните хора са настроени на реализирания ни свят, а психично болните изобщо не са болни, а просто „витают“ в неизпълнена и следователно „ненормална“ от наша гледна точка област.

Приемете децата си такива, каквито са. Те не са болни, просто са други, не са като всички останали. Много добре е, когато човек не е като всички - това е нормалното. Ненормално е сегашното положение, когато всички мислят и действат еднакво.

Като се мъчите да направите децата си нормални, нищо няма да постигнете. Както вече казах, намерението не може да се овладее със сила. Като се стараете, като полагате усилия и упорствате, вие създавате мощни излишни потенциали, които само задълбочават положението. Но ако успеете да приемете децата си такива, каквито са, и признаете, че са нормални, тогава ще се сдобие с намерение по околел път. В този случай вътрешното ви намерение ще се превърне във външно.

Дайте на децата си внимание и грижи и доколкото ви е възможно - свобода. Освободете ги от необходимостта да бъдат „нормални“, а себе си - от необходимостта да ги правите „нормални“. И тогава не веднага, а след известно време ще видите резултатите.

Същевременно решавайте сами дали да приемете или не моя съвет. Както разбирате, аз ви дадох отговор, без да съм специалист в психиатрията. Имам ли изобщо право да давам подобни съвети?

Душата ви може да ви даде отговори на всички въпроси, които се отнасят до вас. Повече се доверявайте на гласа на сърцето си, отколкото на мнението на други хора, включително и моето. Единственото ми предимство е, че вашите деца са ми безразлични. В този смисъл аз нямам към тях излишни потенциали и затова намерението ми да ви дам отговор е чисто.

Но не ми е ясно защо се тревожите за съдбата на Русия, щом децата ви са болни?

Не е ли твърде широк размахът ви? Не ми се нравят тези идеи - да се направят всички щастливи. Всеки човек създава само слоя на своя свят, затова само един човек не е способен да ощастливи цяла Русия. Могат да го направят всички хора заедно. Но обединените от обща идея хора в крайна сметка създават махало. А то рано или късно започва деструктивна дейност - отклонява привържениците си от техния път и разпалва битки с конкурентите си.

Прекрасно знаете как са завършвали всички идеи да се направят хората щастливи. Всяка подобна идея, включително и най-светлата, основана върху любовта към Бога, поражда махало. Цели народи са унищожавани в името на Бога и на щастието по Земята.

Махалото не е способно да направи всички хора щастливи. При всички случаи мнозина ще пострадат и ще бъдат нещастни. Щастието не може да бъде всеобщо. Това е чисто индивидуално понятие. Ако цялото общество се мобилизира да създаде всеобщо щастие, ще настане разруха, която според Булгаков „не е в клозетите, а в главите“.

На махалата им е изгодно да представят грижата за другите като широта на душата. Те умеят изкусно да формират много убедителни стереотипи. Но всичко това е красива демагогия. Всички хора ще бъдат щастливи само в случай, че всеки върви към Своята цел през Своята врата. В този смисъл трансърфингът е махало за индивидуалисти. Но това е единственият реален път към истинското, а не ефирното щастие.

Необходимо е да загърбите махалата, да освободите душата си от калъфа на стереотипите и да се заемете със своето щастие. По пътя към целта си ще сътворите множество наистина добри и полезни дела. И, разбира се, ще помогнете на много бедни и нещастни хора, защото ще ви се отворят големи възможности.

„Казвате, че когато човек е на вълната на успеха, той е щастлив и късметлия във всичко, главното е да не се поддава на влиянието на деструктивните махала. А какво мислите за това, че обикновено на човек не може във всичко да му върви? Или е работата - кариера, напредък, успехи, или къщи - уют, спокойствие, любов. А пък в повечето случаи ти се иска и на двете места всичко да е отлично.“

Вие казвате, че на човек не може във всичко да му върви. Това е личен избор. Тъй като вие смятате така, значи така и ще бъде. Светът винаги реализира вашия избор за вас. Пишете: „А пък в повечето случаи ти се иска и на двете места всичко да е отлично. ”

Светът и тук реализира избора ви. Той безупречно отразява факта, че на вас ви *се иска* всичко да е отлично. Но не повече.

Когато престанете просто *да искате* и се сдобие с *намерение да имате*, тогава ще го получите. Обърнете внимание на девиза на трансърфинга: „*Аз не искам и не се надявам. Аз имам намерение.* ”

ПОТЕНЦИАЛИТЕ НА ВАЖНОСТТА

„Подскажете ми как да се освободя от страховете си, от тревогата, паниката? Как да го направя практически? Например заминал е близък човек — дъщеря, син. И тревогата те залива и те поглъща: как са долетели, защо не се обаждат? ”

Засегнахте интересна, но сложна тема. Универсална рецепта против страха не съществува. И ако се намери някакво просто и действено средство, разсейващо страха без изменение на съзнанието, то ще стане едно от най-великите открития на всички времена.

Изразен с термините на трансърфинга, страхът е излишен потенциал, който възниква, когато на предмета на страха се придава излишно голямо значение. Той нарушава равновесието в енергийното поле и затова поражда сили, насочени към отстраняването му.

Да предположим, че вървите по ръба на пропаст и панически се боите да не паднете долу. По какъв начин равновесните сили ще премахнат този потенциал?

Най-малкият разход на енергия ще бъде да ви бутнат в пропастта и край на всичко. Природата винаги върви по пътя на най-малките енергийни разходи.

Но тъй като този вариант не ви изнася, налага се да преодолявате съпротивлението на равновесните сили, т.е. да се сдържате. Излиза, че за да се уравни потенциалът на страха, са необходими допълнителни усилия. Вследствие на това изразходвате двойно повече енергия - на потенциала и на сдържането му. Свободна енергия почти не ви остава и точно затова се получава нещо като вцепенение.

Ако потенциалът на страха е много голям, не успявате да го държите под контрол и тогава равновесните сили правят с вас каквото си поискат. С други думи, възниква паника и силите ви тласкат към неутрализиране на потенциала, т.е. към вашата гибел.

Ако съзнателно свалите летвата на важността на ситуацията, страхът ще изчезне. Но целият проблем е там, че няма да успеете съзнателно да отхвърлите важността. Затова единственото действено средство остава осигуряването или заобиколният път. Във всеки конкретен случай то е различно.

Нямате ли осигуряване, всичко, което може да се направи в този случай, е да не се борите с тревогата. Да се увещавате да не се боите е безполезно. Самозалъгването няма да помогне. Всяка форма на борба със страха само отнема от вашата енергия и задълбочава излишния потенциал. Ако не е възможно да не се страхувате - страхувайте се. Действайте, както умеете, само не се борете със самия страх.

Например, ако се вълнувате, преди да излезете на сцената - вълнувайте се естествено и с всичкото удоволствие. Отдайте се изцяло на това забележително чувство.

Позволете си да откачате както ви харесва. Щом си го позволите, цялото вълнение по чудодееен начин ще се изпари неизвестно къде. Така става, защото голяма част от енергията се изразходва за борба с вълнението.

Тревогата и безпокойството са по-слаби прояви на страха. Важността при тях се създава от очакването на неизвестното. В този случай има възможност съзнателно да се свали летвата на важността. Ако нещо ви тревожи, обяснете си, че това за вас е крайно неизгодно. Опасенията и най-лошите очаквания обикновено се реализират.

Един от начините за премахване на безпокойството е действието - не е важно какво. Потенциалите на тревогата и безпокойството се разпръскват в действието. Бездейно-то безпокойство ще виси над вас, докато не започнете активно да действате. Видът дейност

може дори да няма отношение към предмета на безпокойството. Достатъчно е да се заемете с нещо и веднага ще почувствате как безпокойството ви намалява.

Добра опорна точка за сваляне летвата на важността може да бъде принципът за координация на намерението -всичко върви както трябва. Позволете си да не знаете как трябва да се развиват събитията. Отслабете примката на контрола над сценария и дайте възможност на ситуацията да завърши благополучно.

Обстоятелствата ще започнат от само себе си да се подреждат благоприятно, ако съзнателно се движите по течението, а не пляскате с ръце по водата. Принципът за координация на намерението работи, можете да сте уверени. Светът няма намерение никому да спретва неприятности. Не защото има сили, които уж се грижат за вас. А защото така се харчи по-малко енергия.

Природата не хаби енергия напразно. Не ѝ е изгодно да изразходва енергия за вас. Неприятностите винаги са свързани с излишна загуба на енергия. Напротив, благополучието е норма и изисква минимален разход на енергия.

Човешкият разум, нямайки понятие за пътищата на най-малкото съпротивление, се бори с течението на вариантите и сам си трупа пречки и проблеми. А откъде другаде ще се вземат? Законът за съхранение на енергията още никого не е подминал.

Само не бива да разбирате буквално принципа за координацията. Например да се пххате в самия ад и да твърдите, че всичко върви както трябва. Но, общо взето, можете твърдо да разчитате на този принцип.

„Проблемът ми е следният: аз си поставих много високи цели, но непрекъснато съм заобиколен от махала, които ми пречат. С никого не мога да си поговоря за моята цел, да обсъдя интересите си и дори роднините ми казват, че нищо няма да излезе. Наблюдавайки хората, виждам, че практически всички са еднакви. Подскажете ми нещичко.“

Естествено, че махалата ще ви пречат - те пречат на всички. За да намалите въздействието им до минимум, трябва да свалите летвата на важността, т.е. да не придавате излишно голямо значение на нищо. Тази препоръка може да ви прозвучи непривично, ала повечето проблеми възникват именно заради високата вътрешна и външна важност.

„Много високите цели“ изобщо не са трудно постижими априори. Такива ги правят обичайните стереотипи на разума. А за да се разчупят, ще помогне принципът за координация на намерението.

Можете да постигнете всякаква цел, стига да е ваша. Ако е чужда, ще изпитвате известен душевен дискомфорт, когато прожектирате мислено картината, че целта вече е постигната.

Що се отнася до избора на вашата цел и конкретните начини за постигането ѝ, можете само да приемате като информация нещата, които другите ви казват, но нищо повече. Ръководство за действие трябва да бъдат повелите на сърцето ви, а не съветите на другите хора, особено на близките, които „с всички сили ви желаят доброто“.

Но, общо взето, от писмото не мога да определя точно какъв е проблемът ви. Особено ми е неясна фразата: „Наблюдавайки хората, виждам, че практически всички са еднакви.“

„Искам да поясня: всички хора около мен, включително родителите и приятелите ми, не разбират желанията ми и мен самия, принуждават ме да действам в техен интерес. Те дори не разбират как момее да се мисли така, както мисля аз.“

А аз съм човек, който предпочита строгата дисциплина, планирането на деня си, активността, настойчивостта, упоритостта в постигането на целта, стреми се да получи нови знания и т. н. А родителите ми ме принуждават да забравя за това, говорят ми, че трябва да си намеря работа и да живея спокойно (според мен това са ниски цели).

А жизнената философия на всичките ми приятели според мен е още по-лоша: как да избягат от час, как да навредят на другия, могат дори да обидят учител, обсъждат неинтересни според мен теми. Също така ми пречат в час. Освен това родителите ми постоянно се карат.“

Сега картинката стана малко по-ясна. Не знам дали ще ви хареса съветът ми. Но моята

работа е да го предложи, а пък вие решавате. Аз никому нищо не натрапвам. Вие питате - аз отговарям.

И така, за решаване на този проблем е необходимо да се правите на палячо. В най-буквалния смисъл. Говоря абсолютно сериозно, не си мислете, че се подигравам с вас. Трябва много внимателно да подберете предмета на вашата палячовщина. Проявете всичките си положителни качества - педантичност, съсредоточеност, целеустременост. Желателно е да е нежив предмет, за да не му причините неудобства. Хубавичко обмислете какво да бъде. Мога да ви предложи варианта с плюшено мече.

След това разработете план къде, кога и как ще действате с него. Много полезно ще бъде да си съставите инструкция, например: „Оперирането с гореспоменатия предмет ще се състои в обръщането му около надлъжната му ос. При това той трябва да е на равна плоскост в положение, което да не пречи на търкалянето му. Преобръщането на предмета става посредством прилагането на последователни усилия с ръце от търкалящия." И тъй нататък в този дух.

Общо взето, инструкцията и планът трябва да бъдат съставени извънредно прецизно, с уточняване на всевъзможни подробности, включително и правилата за техническа безопасност. Отнесете се изключително сериозно. Като резултат ще получите внушителен проект. Препоръчвам ви да му придадете юридическа представителност и да го поставите в класьор.

След като проектът е готов, започнете реализирането му. Грижливо се подгответе за това мероприятие и старателно прилагайте всички необходими действия, като строго се придържате към инструкцията. Трябва да сте абсолютно сериозен и от време на време да поглеждате в инструкцията. Лицето ви да има много умно и съсредоточено изражение. Ако ви пречат пристъпи на идиотски кикот, можете за известно време да прекратите заниманието си, да се насмеете както трябва, да се успокоите и да продължите работата си.

Вие все пак си мислите, че ви се подигравам! А работата е там, че причината за проблемите ви е в повишения потенциал на вътрешната важност. Пишете: *„...аз съм човек, който предпочита строгата дисциплина, планирането на деня си, активността, настойчивостта, упоритостта в постигането на целта... но непрекъснато съм заобиколен от махала, които ми пречат. "*

Вие поставяте пред себе си (а възможно и пред другите) твърде високи изисквания. Не мога да твърдя, но предполагам, че сами сте си избрали ролята на човек, който „сериозно и с цялата отговорност се занимава с важно дело". Ако е така, сигурно около вас непрекъснато се суетят хора с обратните на вашите качества.

Например ще ви досаждат безотговорни, разпуснати, недисциплинирани и скандалджии. Изобщо всякакви дръвници ще се мъчат да развалят точното ви планиране. Защо става така?

Защото вашият излишен потенциал на вътрешната ви важност създава силна поляризация. Ще привличате хората с противоположни на вашите качества, както магнитът привлича железните стружки. Така работят равновесните сили, насочени към отстраняването на потенциала. Околният свят е вашето огледало. Но ако създавате излишни потенциали на вътрешната и външната важност, огледалото се изкривява. Точно това изкривяване на реалността се проявява във факта, че ви заобикалят махала, които ви пречат.

По-точно пречещите ви хора не са махала, а техни марионетки. Махалата усещат енергията на вашия потенциал и карат хората да се държат така, че да ви пречат. Вие се дразните, а паякът подкача още по-бясно - махалото го люлее и получава енергията на раздражението.

Стига обаче да намалите потенциала на важността и картината на околния свят постепенно се трансформира.

Могат да останат същите хора, но ще се държат към вас другояче. Щом поляризацията изчезне, огледалото ще се оправи и реалността ще влезе в нормата.

Какво обаче предизвиква тази поляризация? Нима са вашите положителни качества?

Ни най-малко. Вие имате много добри качества, те ви правят чест и безспорно ще ви помагат в живота. Поляризацията възниква като следствие на отношенията на зависимост.

Вашите качества не предизвикват никаква промяна в околната енергийна картина, докато не започнете да се сравнявате с другите. Например вие си мислите: аз съм дисциплиниран, а те са безделници; те са тъпаци, а аз съм целеустремен. Това противопоставяне „нагнетява“ поляризацията.

Като изпълнявате горния ритуал, ще премахнете вътрешната си важност. Но може би ще сметнете, че той е неприемлив за вас. Тогава по-добре просто престанете да противопоставяте себе си на околните. *Позволете си да бъдете себе си, а на другите - да бъдат други. Отслабете примката.*

Щом го направите, поляризацията ще изчезне и околният свят по непостижим начин ще промени лицето си - ще престане да ви пречи. Тъкмо тогава ще разберете какво представлява „трансърфинг на реалността“.

„Посъветвахте един сериозен читател „да се прави на палячо“. А какво да правят онези, които твърде се увличат „да се правят на палячо“? Как да си наложа да се занимавам със сериозни работи?“

Не ви се иска да се занимавате със сериозни работи не защото са сериозни, а защото не са вашите. Мързелът е състояние на душата. Разбира се, тя няма никакво желание да се занимава с чужди работи. Може би е дошла на този свят не за да бачка за някакво махало, а да се пече на слънце до топлото море или да кара ски в Алпите, или да пътува - толкова удоволствия има на този свят!

„А кой ще работи?“ - ще попита сърдитото махало. На този въпрос може да се отговори лекомислено, като в шеговитата студентска песничка - нека да работи косматият мечок, стига се е шматкал из гората. Точно така, защото чувството за дълг и необходимостта са изобретения на махалата.

В действителност нашият свят е толкова богат и щедър, че богатата му ще стигнат за всички, ако всеки се движи към Своята цел през Своята врата. Едва ли някога ще стане така. Но отделно взетият човек, ако поиска, може да преобразува слоя на своя свят в много уютно кътче.

За това трябва да намерите своята цел и своята врата. Ако се движите към целта си, не е необходимо да се увещавате и принуждавате. Душата презглава ще побегне към своята цел през своята врата. За другите вашата врата може да изглежда обременителна работа, но за вас ще бъде приятно удоволствие.

Докато се движите към чужда цел през чужда врата, вие работите за махалото. По този път вашата душа винаги ще ви казва „не искам“, а разумът ще настоява „трябва“. Това е задънена улица, с колкото и разумни доводи и красиви декори да я разкрасявате. Изходът е един - определете целта си и се движете към нея.

А засега лекарството срещу принудителната необходимост е играта. Спомнете си как в детството играехте на „възрастни“ игри - например на магазин или болница. И сега си представете, че не е нужно да се трудите, а да играете.

Страдате от принудителната необходимост само ако потъвате в играта. Изберете си ролята на играещ зрител. Действате сякаш отстрани. Не се предавайте целия на работата, която трябва да вършите. Престорете се, че това е игра. *Отдайте се под аренда.*

ИНВЕРСИЯ НА РЕАЛНОСТТА

Реалността неумолимо придвижва кадрите си по филмовата лента на времето. Празниците идват и си отиват. Колко жалко, че толкова бързо свършват! Прав беше Хемингуей: трябва винаги да носиш празника със себе си.

Но рядко се получава така. Той неочаквано се изгубва някъде и всички краски на живота помръкват. В душата остават пустота и потискаща тъга, понякога обяснима, понякога без видими причини за нея.

Най-неприятното е, че светът потъва в мрак стремително и охотно, а просветлението

изплува твърде бавно, след мъчително очакване. Склонността на човека към негативизъм върши черното си дело. Потиснатостта е състояние на единство между душата и разума в това, че на човек му е зле.

В такъв случай външното намерение неотклонно измества реалността в тъмните области на пространството на варианти. Огледалото реагира бързо, без да се бави. А просветлението дълго не се появява, защото на човек му е зле и със своето отношение още повече оцветява слоя на своя свят в черно.

Понякога на човек му толкова зле, че няма сили дори да си спомни за трансърфинга или за нещо подобно. Как да се измъкне от този омагьосан кръг и да поправи реалността? Общо взето, това е доста трудно практически. И все пак съществува един радикален метод, наречен *инверсия на реалността*.

Това беше много отдавна, но и съвсем скоро - само преди двадесет години. Тогава ние, студентите физици, учехме в страховития факултет, където преподавателите зверстваха с цялата ярост на пещерния век. В курса постъпваха седемдесет и пет души, а до финала стигаха едва двадесет и пет. В тези условия действаше законът: *искаш ли да живееш, умей да се смееш*.

Тогава си измислихме игра, която едва по-късно разбрах - тя се водеше по всички правила на трансърфинга. Същността ѝ бе да се обърне отношението към ситуацията нагоре с краката, т.е. да се извърши нещо като инверсия.

Ако на човек му е зле, правилото на махалото го кара да страда, да се тревожи, да се превива под тежестта на проблемите. А според правилата на нашата игра трябваше да бъде наопаки.

Как го правехме - съдете сами.

„Изпитах много радостно разочарование! Работата е там, че ми се случи необикновено щастлива беда!“

„Случи се нещо непоправимо, заради което работите ми веднага се оправиха!“

„Някакъв симпатичен джентълмен мина покрай мен с колата си и очарователно ме заля с кал!“

„Всичките ми опити бяха напразни и това стана залог за успеха ми!“

„Тя не ме обича! Не, това е твърде хубаво, за да бъде истина! Гадината изкусно се преструва!“

„Той ме заряза! Аз цвилех от кеф като кавалерийска кобила!“

И тъй нататък, все в тоя стил, с всевъзможни виртуозни вариации. Единствено ни пречеше истеричният кикот, който съпровождаше тези трансформации на неуспехите. На лекции никой няма да ти позволи да се смееш, затова сподавеният ни смях се превръщаше в някакво ръмжене, грухтене, пръхтене, пристъпи на повръщане, бълбукане и други звуци, които са способни да издават копитните и земноводните същества. В междучасието натрупаната енергия се изливаше в абсолютно идиотски вой, напълно в духа на Кастанеда.

Сами разбирате какво става тук от гледна точка на трансърфинга. Първо, веднага изчезват цялата важност и излишните потенциали. Второ, параметрите на мисленото енергийно излъчване на възторг, макар и идиотски, изобщо не съответстват на печалните жизнени линии, затова преходът се осъществява незабавно. Огледалото бързо реагира, защото душата и разумът най-сетне въздъхват облекчено. Като резултат реалността се поправя.

Веднъж ни предстоеше изпит по теория на вероятностите. Преподавателят беше, меко казано, страшен човек. В студентското общежитие - нощта преди изпита. Зловеща нощ. Аз и приятелите ми си блъскаме главите как да оправим ситуацията.

- Кой знае какво е вероятност и как да се изчисли?

- Това е тайна, забулена в мрак.

- А наште кобили седят и зубрят.

- Това не е за нас. Мъже ли сме или що?

- Недоносчета! - показва се главата на подслушващата „кобила“.

- Мълчи, нещастница, ние сме джентълмени!
- Посерковци!
- Млади учени!
- Дебили!

Някой даде идеята цяла нощ да играем преферанс и я приеха. Тогава аз казах: не, момчета, идва ми много, отивам да спя. Но „джентълмените“ се докараха в костюми с вратовръзки и както е редно, с пури в уста (евтини) и с някаква съмнителна течност на масата седнаха да играят карти.

Сутринта ги заварих около същата маса.

- Идиоти - казвам им, - нищо няма да излезе! Но те станаха, отръскаха се и тръгнаха на смърт.

Наистина за тях нищо не излезе - получиха тройки. Затова пък аз... Съвсем друга работа! Получих двойка. Наистина какъв успех! Как ми завиждаха! Все ме обикаляха, надничаха ми в очите и с трепет ме питаха: как съм успял?

А аз ходех с гордо вдигната глава.

- Виждате ли? Казвах ви аз! Надявам се, разбирате, джентълмени, в кое място желая да ви напъхам жалките тройки?

Този ден с размах отпразнувахме моята победа. Славно се повеселихме. А на следния ден отидох и отново положих изпита - този път го взех с петица.

Това е цялата история. Не се съмнявайте в нея, не е измислена. Ако инверсията е изпълнена качествено, резултатът няма да закъснее.

Ами ако настроението е толкова гадно, че просто нямате сили да извършите инверсията? Тогава трябва още повече да влошите настроението си, да го доведете до гротеска, до абсурд. Когато контрастността на слайда стигне максимума, той в някакъв момент се превръща в негатив. Точно това правехме ние.

Момичето е изпаднало в депресия. За да се изостри още повече ситуацията, то се облича цялото в черно и обявява, че е в траур. Всички се изреждат да ѝ поднасят съболезнования, интересуват се по какъв начин е решила да се самоубие и кога ще го направи.

Най-сетне около нея се събира групичка негодници, които започват да дуднат тъжна песничка, да нареждат, да вият, да кършат ръце - въобще пълна програма, като съвсем прилични диваци.

Постепенно дивашката песничка преминава в проточен вой, после в истински кучешки лай и най-накрая, когато вече нямат сили да се сдържат, всички, включително и дамата в черно, започват да се кикотят като ненормални.

Разбира се, когато има толкова весела компания, всичко е просто. Но когато човек е сам, налага му се и да се справя сам. Начините са по желание. Шегата настрана. Действително трябва да доведете състоянието си до абсурд. Но не си струва да използвате за тази цел средства, променящи съзнанието, иначе ще стане наистина лошо.

На мен лично обаче методът на контраст в самота не ми се нрави, затова не ви го препоръчвам, а го съобщавам само за информация. Потиснатото, тягостно състояние показва крайно ниско ниво на енергията на намерението. По-добре дръжте енергията си на нужното ниво, тогава няма да изпадате в депресивни състояния.

Както виждате, инверсията на реалността много прилича на принципа за координация на намерението.

Разликата е само в това, че инверсията е по-радикална и изпълнена с хумор.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

СТРАННАТА РЕАЛНОСТ

В заключение бих искал още малко да укрепя почвата под краката на разума. Уви, в трансърфинга има толкова невероятни неща, та се налага непрекъснато да се обяснява на

разума, че всичко това наистина е реално.

Какъвто и модел да е положен в основата на трансърфинга, принципите му остават в сила. С други думи, *всички тези принципи са инвариантни по отношение на модела*. И главният е, че нашето мислено излъчване оказва не само косвено, но и непосредствено влияние върху заобикалящата ни действителност.

Официалната наука и досега отказва да признае този факт, понеже експерименталната проверка дава противоречиви резултати.

Но ние с вас трябва да решаваме проблемите си сега, а не да чакаме, докато учените кажат тежката си дума.

Свикнали сме, че нашият свят се подчинява на закона за причинността, според който всяко следствие има своята основа. Под причина обикновено се разбира някакво действие. Работата е там обаче, че е прието човешките мисли да се разглеждат само като ръководство за следващите действия, а не като материално излъчване, способно да влияе върху околния свят. Но въпреки това фактите са упорито нещо.

Необяснимите прояви на дейността на външното намерение не могат изцяло да бъдат игнорирани от науката. Знаменитият швейцарски психиатър Карл Юнг е изследвал явления, свързани с взаимодействието между мислите и материалната реалност. Анализирал е стотици странни случаи, смятани за непостижими съвпадения, които не са били предизвикани от видими причини.

Юнг ги определя с термина *синхрония*. В лекцията си „За синхронията“ той привежда един класически пример от практиката си.

„1 април 1949 г. Сутринта направих записки в бележника си и нарисувах образа на полуриба-получовек. На закуска ми поднесоха риба. В разговора някой спомена за обичая да правят от някого „априлска риба“.

През деня една от бившите ми пациентки, която не бях виждал от няколко месеца, ми показва няколко забележителни картини с изображения на риби.

Вечерта ми показаха част от гоблен с изображения на морски чудовища и риби.

На следното утро срещнах своя бивша пациентка, която се лекуваше при мен преди десетини години. Тази нощ сънувала риба. След няколко месеца включих този случай в една от работите си и тъкмо завърших описанието му, отидох при езерото на място, където сутринта бях вече няколко пъти. Този път видях на вълнолома риба с дължина трийсетина сантиметра. Тъй като наоколо нямаше никого, няхах представа как е попаднала тук.”

Не мога да не приведа още един откъс от лекциите на Юнг по причина, за която ще научите по-късно.

„Бих могъл да ви разкажа множество подобни истории, което по принцип не са по-удивителни или невероятни, отколкото неопровержимите резултати, получени от Райн (става дума за опитите с екстрасензорни възприятия, например познаването на карти - *Бел. авт.*), и скоро ще разберете, че почти всеки случай изисква индивидуално обяснение. Но причинното обяснение, единствено възможно от гледна точка на естествената наука, се оказва несъстоятелно заради психическата относителност на пространството и времето, които са задължителни условия на причинно-следствените връзки.

Героиня на тази история е млада пациентка, която въпреки усилията и на двама ни се оказва психологически затворена. Трудността беше, че тя се смяташе за капацитет по всички въпроси. Великолепното ѝ образование ѝ е дало идеалното, подходящо за тази цел „оръжие“, а именно леко облагороден картезиански рационализъм с неговата безупречна „геометрична“ идея за реалността. След няколко безплодни опита да „разводня“ рационализма ѝ с по-човешко мислене, бях принуден да се огранича с надеждата за някакво неочаквано и ирационално събитие, за нещо, което ще разбие интелектуалната реторта, където тя се бе запечатала.

И ето че веднъж седях срещу нея с гръб към прозореца, а тя лееше своята риторика. Тази нощ имала поразителен сън, в който някой ѝ дал златен скарабей - ценно произведение на ювелирното изкуство. Тя все още ми разказваше съня си, когато чух тихо почукване по

стъклото на прозореца. Обърнах се и видях доста голямо насекомо, което се блъскаше в стъклото, явно опитвайки се да проникне в тъмната стая. Това ми се стори твърде странно. Веднага отворих прозореца и хванах насекомото, щом влетя в стаята. То беше обикновен бръмбар, подобен на скарабей с жълто-зелената си окраска. Протегнах бръмбара на моята пациентка с думите: „Ето ви вашия скарабей“.

Това събитие проби рационализма ѝ и счупи леда на интелектуалната ѝ съпротива. Сега вече лечението можеше да донесе задоволителни резултати."

И така, половин час след като размишлявах за бръмбара на Юнг и си мислех дали да го включа като пример, през прозореца влетя един Странник с твърде внушителна външност. Това беше бръмбар, много приличащ на описания по-горе. Ако искате, вярвайте, ако искате - не.

Трябва да ви призная, че макар подобни посещения да ми се случват изключително рядко, изобщо не се учудих. Но съвсем не защото съм свикнал да се отнасям спокойно към явленията на синхронията. Напротив, погълнат от размислите си, аз не придадох на това събитие абсолютно никакво значение.

Машинално пуснах бръмбара през прозореца, за да не се блъска в стъклото. И едва след известно време се ужасих: Боже, какъв идиот съм!

Колкото пъти външното намерение ми заявява присъствието си, толкова пъти широко отварям очи от удивление. Та аз съм спял непробуден сън наяве, когато с всички сили са ме разтърсвали, за да ми покажат знак. Ако бях суеверен, щях да го сметна за знамение свише. Можете да си представите как хората постоянно спят наяве и не забелязват очевидните прояви на външното намерение. Съществува огромно количество подобни примери. От гледна точка на тансърфинга ситуацията тук е напълно ясна: в отделни случаи визуализацията предизвиква силен порив на вятъра на външното намерение. Юнг не е бързал да прави окончателен извод какво е причинило съвпаденията - дали самите мисли са оформили събитията, или пък мислите са възникнали в резултат от неосъзнато предчувствие за събитията. От една страна, той казва, че „мислите създадоха основа за серия случайни събития", а от друга - „понякога е трудно да се отървеш от впечатлението, че се появява предчувствие за настъпването на серия определени събития".

В труда си „Синхронистичност: акаузален обединяващ принцип" (1960)⁴ Юнг определя синхронията като „едновременно настъпване на определено психическо състояние и едно или няколко събития във външния свят, които имат съществени паралели със субективното състояние в дадения момент". Той дълго не се решава да публикува труда си, защото явлението синхрония не се побиращо в рамките на традиционното научно мислене.

Юнг прави неопределен, но достатъчно смел според мерките на традиционната наука извод.

„Синхронните феномени доказват възможността за едновременна смислова еквивалентност на разнородни, причинно несвързани взаимно процеси; с други думи, те доказват, че възприетото от наблюдателя съдържание същевременно може да бъде представено от някакво външно събитие, и то без никаква причинна връзка. От това следва, че или психиката е разположена извън пространството, или пространството е родствено (свързано) с психе."

Очевидно е, че тук няма никакво нарушаване на закона за причинността. Причина има винаги, просто механизмът на взаимодействие между мислите и околната среда се проявява по неясен и засега непонятен начин. А каква е причината за тези съвпадения - събитията се формират от мислите или мислите възникват като предчувствие за събитията?

От гледна точка на трансърфинга е възможно и едното, и другото.

Душата получава достъп до данните в информационното поле, които сетне се интерпретират от разума. От своя страна разумът формира мисли, които при наличието на единство между душата и разума могат да се въплъщават в материална реализация.

⁴ Карл Юнг публикува своята „Парадоксална теория за акаузалната синхронна връзка на външните и вътрешните събития" в началото на 40-те години на XX в. *Бел. пр.*

Точно тези положения са в основата на модела на трансърфинга. Но пак подчертавам - моделът на вариантите не претендира за точно описание на света, а служи само за отправна база, основа за разбиране на принципите. Ние още твърде малко знаем за този свят. Но това не ни пречи да използваме принципите на трансърфинга. А че работят - можете да се убедите сами.

Всички явления, свързани с въздействието на мисловната енергия върху околния свят, могат да се обосноват с известната от квантовата физика теорема на Джон Бел, която звучи така:

„Не съществуват изолирани системи; всяка частица от Вселената се намира в „мигновена“ (превишаваща скоростта на светлината) връзка с всички останали частици. Цялата система, дори частите ѝ да са разделени от огромно разстояние, функционира като единна система.“

Тази теорема е доказана теоретично и вече намира практически потвърждения. Наистина, „мигновената връзка“ влиза в противоречие със специалната теория на относителността, според която енергията не може да се разпространява с по-голяма скорост от светлината. И въпреки това теоремата има своето място.

Излиза, че външното намерение не се подчинява на теорията на относителността. Въобще квантовата физика се базира на недоказуеми постулати. Това означава, че тя също представлява определен модел. И там има не едно, а множество непонятни противоречия. Това още веднъж потвърждава, че не бива да се придава голямо значение на модела. И трябва да се отбележи, че идеите на Юнг са подкрепени от самите основатели на съвременната физика - Волфганг Паули и Алберт Айнщайн.

Впрочем напълно вероятно е процесът на предаване на информацията изобщо да няма отношение към енергията и следователно може да е по-бърз от скоростта на светлината.

В модела на вариантите също могат да се открият противоречия, но въпреки това той обяснява много неща. Например макар да не премахва, поне „изглажда“ някои известни парадокси на пространството и времето. Досега разгледахме прехвърлянето върху други жизнени линии синхронно по време. Жизнените линии винаги са били паралелни с оста на времето. С други думи, преходът винаги се е осъществявал от една времева точка пак в същата точка.

Сега си представете две жизнени линии, които не са паралелни спрямо оста на времето. Проекциите на една и съща точка от тези линии върху оста на времето ще се намират на различни места. Преходът между тях означава преместване във времето - в миналото или в бъдещето, в зависимост от посоката на наклона. Относителната стръмнина на наклона определя колко далеч ще е преместването във времето.

Аналогично щом две жизнени линии не са паралелни спрямо избраната ос на пространството, преходът между тях ще означава мигновено (или нереално бързо) преместване в пространството. Стръмнината и посоката на наклона на линиите определя колко далеч и в каква посока ще е преместването. Това е доста грубо определение, но е напълно достатъчно да го разберем.

Някой заядлив читател ще възрази: какво става с парадокса на нарушаване на причинно-следствените връзки при пътешествието във времето? Да предположим, че се преместя в миналото преди раждането си и там... зверски убия родителите си. Как тогава съм се появил на този свят?

Парадоксът само изглежда като такъв в рамките на модела на вариантите. На тази жизнена линия аз наистина не мога да се родя. Е, и какво? Родил съм се на друга.

Напомням ви, че съществуват безкрайно множество жизнени линии - варианти, където ме има и където ме няма. Най-кръвожадният любител на парадокси може дори да се прехвърли в своето детство, да срещне себе си и да убие невинно създание. Но в този случай той няма да срещне самия себе си, а реализацията на свой отделен вариант, който съществува наред с всевъзможни други варианти.

Миналото действително не може да се промени, то вече се е случило. Но то се е

случило не само защото се е реализирал преминатият отрязък от жизнената линия, а защото вариантите на миналите събития са съществували и преди. В този смисъл за бъдещето също може да се каже, че вече се е случило.

Затова причинно-следствените връзки не се нарушават при преминаването от една жизнена линия върху друга. Можете да изличите един кадър от филмовата лента, но другите кадри няма да пострадат. Времето е статично. Динамично се променя само реализацията на вариантите върху линията. По същия начин се премества светлинката на фенерчето в тъмната гора.

А наистина невъзможно е преместването в миналото или бъдещето върху една и съща жизнена линия. Парадоксите са тъкмо в този случай. Може би затова предсказанията на ясновидците са твърде приблизителни, а често и погрешни. Ясновидците са способни по някакъв начин да сканират отрязъци от бъдещето. Ако сканираните отрязъци са върху други жизнени линии, тогава грешките в предсказанията са лесно обясними. Съобразно с модела на вариантите колкото по-далеч е една линия от друга, толкова по-големи са разликите в сценария.

Учените недоумяват за начина на движение на НЛО -мигновено ускорение, спиране, внезапна смяна на посоката под прав ъгъл. Заради инерцията подобно движение е невъзможно, освен това обитателите на тези апарати би трябвало да изпитват огромни претоварвания.

От гледна точка на транссърфинга тук няма нищо свръхестествено. Чуждопланетяните изобщо не изпитват претоварвания, защото НЛО не летят като нашите самолети и ракети. Най-вероятно ние наблюдаваме не движението на самия обект, а неговите реализации в пространството на варианти.

По въпросите за душата и разума също има много неясни неща. Материалистическата наука представя света като механистична система. С други думи, материята е първична и определя съзнанието. В светлината на последните постижения на същата наука този модел все повече губи позициите си. Впрочем смяната на моделите ще се повтаря отново и отново, ако човек погрешно смята, че може да проникне в самата същина на фундаменталните природни закони. Със същия успех кокошката може да формулира своя концепция за зараждане, построяване и развитие на птицефермата. В интелектуалното си развитие човекът стои на едно стъпало по-горе, но от това безкрайната сложност на света не става по-близка.

На човек не му е дадено всичко да знае и да разбира.

Махалата на науката и на религията, претендиращи, че са крайната инстанция на истината, са извоювали господството си не толкова заради правилното тълкуване на истината, колкото за сметка на гоненията срещу всички инакомислещи. Съществува постоянна вражда не само между махалата на науката и религията като цяло, а и между отделните клонове вътре в тях. Битката не спира, но тя се води не за истината, а за привърженици.

Когато обосновах неспособността на мозъка да съхранява цялата информация, се основавах върху модела на представянето ѝ като компютърни битове. Но този модел може би изобщо не е приложим към мозъчните неврони.

Кой знае как всъщност се съхранява информацията? Представете ли си как някой учен от епохата без телевизия и радио би изследвал някой телевизор?

Той ще натиска копчетата, ще измъква различни детайли и ще наблюдава какви промени настъпват на екрана. Без да знае принципа на работа на телевизора и основавайки се върху резултатите от своите „научни“ наблюдения, ще стигне до различни изводи, в чиято основа ще лежи един, изглеждащ неподлежащ на съмнение факт - телевизорът сам генерира всички тези телевизионни предавания. Те се раждат там, в транзисторите и микросхемите.

Горе-долу по същия начин привържениците на механистичния модел изследват човешкия мозък. Наистина увреждането на отделни участъци от главния мозък се отразява върху възприятията и психиката по предсказуем начин. Принципът на работа на човешкия интелект си остава, както и преди, неразгадаем. Въпреки това привържениците правят извода, че именно материята определя съзнанието, не може да бъде другояче.

Консервативните последователи на механистичния модел, гордо наричайки се учени, надменно заявяват: те се занимават с истинска наука, която се основава върху фактически данни, а не с измислици на дилетанти. Всичко, което не се вмести в рамките на теориите им, се обявява за антинаучно и не само се отхвърля, а и се преследва. За щастие подобни учени стават все по-малко.

Можете да спорите или да се съгласявате, но не забравяйте, че това е само модел. Как в действителност става всичко - никой не знае. На разума е присъщо да отхвърля това, което не се вмести в рамките на разумните обяснения. Докато той не се убеди в рационалността на знанието, няма да го допусне в шаблона на своя светоглед. Безусловно трансърфингът работи, но за да го използваме, е необходимо да имаме някакво обяснение за разума.

Моделът на вариантите ни дава възможност да усещаме почва под краката си. Но нищо повече. Той си остава само схема и може да бъде трансформиран в друг, по-гъвкав модел. Например да се остави настрана допускането, че съществуват т.нар. жизнени линии - то беше представено в началото на книгата за по-лесно разбиране.

Тогаво пространството на варианти се превръща от дискретно в непрекъснато. В гората вече няма пътечки, има само гора. Но от това същността на трансърфинга не се променя. Какъвто и да е моделът, той само повече или по-малко адекватно ще отразява реалността. Пътят за опознаването ѝ е безкраен, както са безкрайни и формите на проявата ѝ.

Възможно е да си кажете, че принципите на трансърфинга са сходни с принципите на други подобни учения. Няма нищо чудно. Всяко учение е относително затворено в себе си и представлява достатъчен да задоволи себе си модел. Но тъй като всички ние сме хора с приблизително еднакъв по качество светоглед, и моделите могат да имат сходни области. Безполезно е да се задава въпросът кой от тях описва по-адекватно света. Значение имат само онези, чиито практически резултати могат да се извлекат от един или друг образец.

Да вземем например математиката. Различните ѝ клонове представляват отделни модели на описанието на материалната реализация. Една и съща физическа задача може да бъде решена по няколко начина, прилагайки различен математически апарат. Няма смисъл да спорим кое е по-добро - аналитичната геометрия или диференциалното смятане. Можем само да си изберем кое повече ни е по сърце. Така че избирайте и вие.

НАМЕРЕНИЕТО НА ДРЕВНИТЕ МАГОВЕ

В заключение ми се иска да се присъединя към намерението на древните магове. Имам предвид пазителите на Знанието, които са живели в нашата реалност преди разпадането на последната цивилизация. Фрагменти от него са стигнали до наши дни и това са откъслечните езотерични учения и практики.

Има сведения - наистина неподлежащи на проверка, -че някои от древните магове са отишли в друга реалност и сега се опитват да предадат на човечеството своето Знание по трансцендентен път.

До неотдавна и аз бих се отнесъл към подобно твърдение, меко казано, скептично. Но през последните десетилетия зачестиха случаите, когато в различни краища на планетата различни хора, независимо един от друг, поднасят сходни интерпретации на едно и също Знание. А сега и на мен ми се случи да се сблъскам с него - както вече казах, то по който начин не би могло да се роди в главата ми.

Не мога със сигурност да твърдя, че Надзирателят, за срещата си с когото разказах в първата глава на първата си книга, съществува, поне в нашата цивилизация. Но имам предостатъчно основания да предполагам, че все пак съществува.

В сънищата си съм се срещал с много и най-различни персонажи, но те не са оказвали абсолютно никакво влияние върху моя твърде консервативен светоглед. А срещата ми с Надзирателя преобърна не само представите ми за света, но и за целия ми живот.

Внезапно бившият физик, който не притежава кой знае какви таланти, започна да пише книга. Твърде невероятно и екстравагантно, ако приемем, че тласък за всичко това стана един обикновен сън.

От онази първа среща Надзирателят повече не се появи. Но понякога ми се струва, че чувствам невидимото му присъствие. Така или иначе, никога не съм смятал и не смятам трансърфинга за *свое* Знание. Аз съм само ретранслатор, настроен на съответната област в пространството на варианти. И не твърдя, че имам заслуга, макар че трябва да призная - много трудно успях да формулирам Знанието за трансърфинга и да го подреда в системата.

Едно нещо е да научиш и съвсем друго - да успееш да го разкажеш.

На свой ред и вие не просто ще научите, а и ще почувствате цялото Знание. Като погълнете книгата на един дъх, получавате не Знание, а *осведоменост*. Това са различни неща!

Трансърфингът предлага достатъчно конкретни методи за превръщане на мечтите в реалност. Но някому и това може да се стори малко. Ако ще търсите средства, подобни на процедурата по завързване на вратовръзка, безполезно ще загубите целия си живот, тъй като управлението на съдбата не се вмества в правила от вида „раз, два, три“.

Трансърфингът не бива да се ограничава до техника за изпълняване на някакви похвати. *Въпросът не е в техниката, а в осъзнаването на вътрешната свобода и чувството, че си господар на слоя на своя свят*. Когато това чувство се появи, всичко ще тръгне от само себе си, без никаква техника.

Но за да постигнете подобно осъзнаване, е необходимо да направите трансърфинга начин на живот. Друг път няма. Това не е никак тежко, по-скоро е забавно, като играта на огледало.

Светът е огледало на вашето отношение към него, само че със забавена реакция. Съпоставяйки своето отношение с реакцията на огледалото, учите разума си на една проста, но трудно осъзнавана истина - *с намерението си вие създавате слоя на своя свят*.

Освен това трябва да свикнете с една също толкова проста, но непривична истина - средствата и пътищата за постигане на целта не бива да ви вълнуват. В основата на това твърдение лежи един фундаментален принцип - *насоката на намерението определя вектора на течението на варианти*. Изисква се само да се поддържа тази насока и да не се пречи на течението на варианти. Средствата за постигане на целта сами ще дойдат, не можете и не бива да знаете как тя ще се реализира. *Каквото и да става, ако поддържате в главата си целевия слайд и спазвате принципа за координация, течението на варианти ви носи към целта*. Такъв е законът.

Осъзнаването на принципите на трансърфинга няма да дойде веднага, след като прочетете книгата. Осведомеността ще се превърне в осъзнаване само в резултат от практиката. Не чакайте мигновени резултати. Ако твърдо сте решили, всичко рано или късно ще стане.

Вероятно в тази книга не съм успял достатъчно да изпълня намерението на древните магове и да ви предам Знанието за Трансърфинга в цялата му пълнота. Но смятам да продължа делото си и скоро ще бъде готова поредната книга - „Ябълките падат в небето“.

ЕПИЛОГ

Ето че вълшебната ни екскурзия в света на трансърфинга стигна своя край. Ако само сте задоволили любопитството си, трансърфингът ще си остане за вас една екскурзия и няма повече да се върнете там. Но ако все пак нещо в тази книга е докоснало чувствителни струни на вашата душа, тогава вълшебното пътешествие едва започва.

Безразлично ми е дали сте повярвали във всичко това или не. Защото след срещата си с Надзирателя в пространството на сънищата и аз самият не повярвах. Нямам намерение като махалата да събирам около себе си легион от привърженици и да им доказвам нещо.

Прилагайки на практика принципите на трансърфинга, не само ще се убедите, че работят, но и ще откриете много нови удивителни неща, за които никой не е подозирал. Тогава може би ще ми пишете и заедно ще се радваме и учудваме.

Всички ние сме самотни странници в безграничното пространство на варианти. Трансърфингът запалва светлинка на надежда за изморения странник, бродещ в мрака на

фалшивите ограничения и стереотипи. Възползвайте се от правото си на избор и тогава ще чуете шепота на утринните звезди, а вашите ябълки ще паднат в небето.

Успех, самотен Страннико!

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Важност

Важността възниква, когато на нещо се придава излишно голямо значение. Това е излишен потенциал в чист вид и при премахването му равновесните сили създават проблеми на онзи, който го е предизвикал. Има два вида важност: *вътрешна* и *външна*.

Вътрешната, или собствената важност се проявява като надценяване на собствените достойнства или недостатъци. Формулата ѝ звучи така: „Аз съм важна персона" или „Аз изпълнявам важна работа". Когато стрелката на важността удря в края на скалата, се включват равновесните сили и „важната персона" получава първане по носа. Разочарование очаква и онзи, който „изпълнява важна работа" - или работата му не ще е нужна никому, или ще я изпълни много лошо. Обратната страна е подценяване на собствените качества и самоунижението. И в двата случая величината на излишния потенциал е еднаква, разликата е само в знаците.

Външната важност също се създава от самия човек, когато придава твърде голямо значение на обект или събитие от външния свят. Формулата ѝ е: „За мен голямо значение има еди-кой си" или „За мен е много важно да направя еди-какво си". Така се създава излишен потенциал. Представете си, че е необходимо да минете по греда върху земята -нищо по-просто от това. А сега трябва да минете по същата греда, прехвърлена от покрив до покрив високо над земята. Това е много важно за вас и не ще успеете да се убедите в обратното.

Вълна на успеха

Тя се образува като натрупване на благоприятни за вас жизнени линии. В пространството на варианти има всичко, включително и такива златни жили. Ако сте попаднали върху крайната линия на подобна нееднородност и сте уловили успеха, можете по инерция да се плъзгате върху други линии от натрупването, където ще последват нови щастливи обстоятелства. Но ако след първия успех отново ви споходи черен период, значи ви е уловило деструктивно махало и ви е отклонило от вълната на успеха.

Гатанката на Надзирателя

„Всеки може да притежава свободата да избира всичко, което си поиска. Как да се сдобием с такава свобода? " Човек не знае, че не е необходимо да се бори, а просто да получава желаното. Звучи абсолютно невероятно, но действително е така. Отговора на тази гатанка ще узнаете само ако прочетете цялата книга „Трансърфинг на реалността". Не се опитвайте да погледнете последната глава, защото отговорът ще ви бъде непонятен.

Единство на душата и разума

Разумът притежава воля, но не е способен да управлява външното намерение. Душата е способна да усети своята тъждественост с външното намерение, но няма воля. Тя лети в пространството на варианти като неуправляемо хвърчило. За да подчиним външното намерение на волята, е необходимо да постигнем *единство между душата и разума* - състоянието, при което чувствата на душата и мислите се сливат. Например когато човек е изпълнен с радостно вдъхновение, душата му „пее", а разумът доволно „потрива ръце". Тогава човек е способен да твори. Но когато душата и разумът се обединяват в чувствата на тревога, страх и неприемане, се сбъдват най-лошите ни очаквания. Най-сетне, когато разсъдъкът твърди едно, а сърцето се съпротивява, значи душата и разумът са в раздор.

Жизнена линия

Човешкият живот, както всяко друго движение на материята, представлява низ от причини и следствия. В пространството на варианти следствието винаги се намира близо до своята причина. Както едното произтича от другото, така и близко разположените сектори на пространството се подреждат в жизнената линия. Сценариите и декорите на секторите върху

една жизнена линия са горе-долу еднакви по своето качество. Човешкият живот си тече равномерно по собствената линия, докато не се случи събитие, съществено променящо сценария и декорите. Тогава съдбата прави завой и преминава върху друга жизнена линия. Винаги се намирате върху такива линии, чиито параметри отговарят на мисловното ви излъчване. Когато промените отношението си към света, т.е. начина си на мислене, преминавате върху друга жизнена линия, с други варианти за развитие на събитията.

Знаците

Пътеводни знаци са онези, които подсказват завой в течението на вариантите. Ако приближава нещо, способно да окаже съществено влияние върху хода на събитията, се появява знак, който сигнализира за него. Когато течението на вариантите прави завой, вие преминавате върху друга жизнена линия. Всяка е с приблизително еднакви качества. Потокът в течението на вариантите може да пресича различни по своите параметри линии. Промените могат да са незначителни, но разликата се усеща. Точно тази качествена разлика вие забелязвате съзнателно или несъзнателно -сякаш нещо не е както трябва. Пътеводните знаци се появяват само в случай че започва преход върху друга жизнена линия. Вероятно няма да забележите отделните явления. Например враната грачи, а вие не й обръщате внимание. Не сте почувствали качествена разлика, значи все още се намирате на предишната жизнена линия. Но ако нещо ви накара да застанете нащрек, това е знак. Отличителният му белег е, че винаги сигнализира за започващ преход върху съществено различна жизнена линия.

Индуциран преход

Катастрофите, стихийните бедствия, въоръжените конфликти и икономическите кризи се развиват по спирала. Зараждат се, развиват се, напрежението все повече се засилва, идва кулминацията, емоциите се разгарят с пълна сила и най-сетне се стига до развързката - цялата енергия се разпръсква в пространството и настъпва временно затишие. Подобен е принципът на водовъртежа. Вниманието на група хора попада в *примката на махалото*, то се раз-люлява все по-силно, увеличавайки жизнените линии с бедствия. Човек откликва на първия тласък на махалото - например реагира на негативното събитие, взема участие в завързката и попада в зоната на действие на спиралата, която все повече се навива и го всмуква като водовъртеж. Явлението всмукване се определя като индуциран преход върху такава жизнена линия, където човек се превръща в жертва. Откликът му на тласъка и последвалото взаимно подхранване с енергията на колебанията индуцира преход върху жизнена линия, близка по честота до колебанията на махалото. Вследствие на това негативното събитие се включва в слоя на света на дадения човек.

Координация на важността

Не придавайте излишно голямо значение *на нищо*. Важността не ви е нужна, тя е нужна на махалата, които управляват хората, сякаш са марионетки, с помощта на *конците на важността*. Човек се бои да се пусне от тях, защото е във властта на зависимостта, която му създава илюзията за опора и увереност. Увереността е същият излишен потенциал на неувереността, само че с обратен знак. Осъзнатостта и намерението позволяват да игнорирате играта на махалата и да постигнете своето без борба. А когато има свобода без борба, не ви е нужна увереност. Ако ми липсва важност, няма какво да защитавам и какво да завоювам - аз просто спокойно си вървя и избирам каквото ми е нужно.

За да се освободите от махалата, е необходимо да се откажете от вътрешната и външната важност. Проблемите и препятствията по пътя към целта също възникват като следствие от излишните потенциали на важността. Ако съзнателно я отхвърлите, препятствията ще изчезнат.

Координация на намерението

Реализирането на най-лошите очаквания на хората, склонни към негативизъм, потвърждава, че човек е способен да оказва влияние върху хода на събитията. Всяко събитие върху жизнената линия има две *разклонения* в пространството на варианти - в благоприятна и в неблагоприятна посока. Винаги, когато се сблъсквате с едно или друго събитие, вие

правите избор как да се отнасяте към него. Ако гледате на него като на позитивно, ще попаднете върху благоприятното разклонение на жизнената линия. Склонността към негативизъм обаче ви кара да изразявате недоволство и да изберете неблагоприятното разклонение.

Щом нещо ви ядоса, веднага следва нова неприятност. Такъв е принципът на „едно зло никога не идва само“. Но поредицата неприятности не идва след бедата, а след вашето отношение към нея. Анализирайки склонността си към негативизъм, можете да си представите къде ще ви отведе този низ от негативни разклонения.

Принципът на координация на намерението е следният: *ако решите да разглеждате привидно негативната промяна в сценария като позитивна, така и ще бъде*. Ръководейки се от този принцип, ще постигнете такъв успех в позитивното, какъвто постигат негативистите в най-лошите си очаквания.

Материална реализация

Информационната структура на пространството на варианти при известни условия може да се материализира. Всяка мисъл, както и сектор на пространството, има определени параметри. Като „осветява“ съответния сектор, мисловното излъчване реализира неговия вариант. Така мислите оказват непосредствено влияние върху хода на събитията.

Пространството на варианти служи за шаблон, то определя формата и траекторията на движение на материята. Материалната реализация се движи в пространството и времето, но вариантите остават на мястото си и съществуват вечно. Всяко живо същество формира със своето мисловно излъчване слоя на своя свят. Нашият свят е населен от множество живи организми и всеки има свой принос във формирането на реалността.

Махалото

Мисловната енергия е материална, тя не изчезва безследно. Когато група хора започват да мислят в една насока, „енергийните им вълни“ се наслаждат една върху друга и в океана от енергия се създават невидими, но реални енерго-информационни структури - махала. Те започват да се развиват самостоятелно и подчиняват хората на своите закони. Попаднал под влиянието на деструктивно махало, човек губи свободата си - става винтче в големия механизъм.

Колкото повече хора - *привърженици* - го подхранват с енергията си, толкова по-силно се „разлюлява“ махалото. Всяко си има собствена характерна честота на колебанията - резонансна честота. Ако броят на привържениците намалее, колебанията му затихват. Когато съвсем изчезнат, махалото спира и умира като същност. За да изсмучат енергия от човека, махалата използват чувствата и реакциите му: негодуване, недоволство, омраза, раздразнение, тревога, вълнение, потиснатост, смут, отчаяние, страх, съжаление, привързаност, преклонение, възторг, разочарование, гордост, презрение, отвращение, обида, чувство за дълг, чувство на вина и т.н.

Главната опасност за човека, поддал се на влиянието на деструктивното махало, е там, че то отклонява жертвата си от онези жизнени линии, където човек може да бъде щастлив. Необходимо е да се освободи от натрапените цели, защото, като се бори за тях, той се отклонява все повече от съдбата си.

Махалото представлява егрегор, но това не е всичко. Понятието „егрегор“ не отразява комплекса от нюанси на човешкото взаимодействие с енерго-информационните същности.

Намерение

Приблизително можем да определим намерението като *решимост да имаш и да действаш*. Реализира се намерението, а не желанието. Пожелайте да вдигнете ръката си - желанието е оформено в мислите ви, давате си сметка, че искате да си вдигнете ръката. Но дали то ще вдигне ръката ви? Не, само по себе си желанието не произвежда никакво действие. Ръката ви ще се вдигне едва когато сте отработили мислите за желанието и е останала само решимостта да действате. Може би решимостта ще вдигне ръката ви? Също не. Взели сте окончателно решение да я вдигнете, но тя още не се движи. Какво тогава ще я вдигне? Как да се определи какво идва след решимостта?

Точно тук се проявява безпомощността на разума да даде убедително обяснение какво представлява намерението. Определението, че намерението е решимост да имаме и да действаме, е само прелюдия към силата, която осъществява действието. Остава просто да констатираме факта, че ръката се вдига не от желанието и не от решимостта ни, а от намерението.

Намерението се дели на *външно* и на *вътрешно*. Вътрешното предполага активно въздействие върху околния свят - това е *решимостта да се действа*. Външното е *решимостта да имаш*, когато светът се подчинява на човешката воля. Вътрешното е концентриране на вниманието върху процеса на своето движение към целта, а външното - концентриране на вниманието върху това как целта се реализира сама. С вътрешното намерение целта *се достига*, а с външното *се избира*. Всичко свързано с магията и паранормалните явления се отнася към външното намерение. А онова, което може да бъде постигнато в рамките на обикновения светоглед, се постига със силата на вътрешното намерение.

Отношения на зависимост

Отношенията на зависимост се развиват по следния сценарий: „Ако ме обичаш, ще захвърлиш всичко и ще дойдеш с мен на края на света. Ако не се ожениш (омъжиш) за мен, значи не ме обичаш. Ако ме хвалиш, ще бъда приятел с теб. Ако не ми дадеш лопатката си, ще те изгоня от пясъка.“ Когато любовта преминава в отношения на зависимост, неизбежно се появява *поляризация* и равновесието се нарушава. Безусловната любов е любов без право на притежание, възхищение без преклонение. С други думи, такова отношение не създава отношения на зависимост между онзи, който обича, и предмета на неговата любов.

Равновесието се нарушава и когато нещо се сравнява с друго нещо или му се противопоставя: „Ние сме такива, а те са други!“. Например националната гордост - в сравнение с кои нации? Чувството за непълноценност - в сравнение с кого? Или гордост от себе си - в сравнение с кого? Където има противопоставяне, неизбежно се включват равновесните сили. Действието им е насочено или да „разделят“ субектите на противоречието, или да ги обединят. Ако поляризацията е създадена от вас, действието ще бъде насочено преди всичко срещу вас.

Поляризация

Излишни потенциали възникват, когато се придава излишно голямо значение на някакви качества. А отношения на зависимост се създават, когато хората започнат да се сравняват един с друг, да се противопоставят и да поставят условия: „ако ти така, аз пък едипак си“. Излишният потенциал не е страшен, докато изопачената оценка съществува сама за себе си. Но щом изкуствено завишената оценка на един обект се сравни с друг, възниква *поляризация*, а тя на свой ред поражда *вятъра на равновесните сили*. Те се стремят да премахнат възникналата поляризация и в повечето случаи действието им е насочено срещу онзи, който я е създал.

Пространство на варианти

То представлява *информационна структура* - безкрайно *информационно поле*, съдържащо всички *варианти* на всички събития, които биха могли да се случат. Може да се каже, че там има всичко, което е било, е и ще бъде. Пространството на варианти е шаблон, координатна мрежа на движението на материята в пространството и времето. Както миналото, така и бъдещето там се намира стационарно, сякаш на кинолента, а ефектът време се проявява само при преместване на отделния кадър, в който се намира настоящето.

Светът съществува едновременно в две форми - физическата реалност, която можем да докоснем с ръка, и метафизичното пространство на варианти, намиращо се извън пределите на възприятието, но не по-малко обективно, макар достъпът до него по принцип да е възможен. Тъкмо оттам черпим интуитивните знания. Разумът не е способен да създаде нищо принципно ново, може само да построи нова версия на къща от старите кубчета. Всички научни открития и шедьоврите на изкуството той получава от пространството на варианти с посредничеството на душата.

Сънищата не са илюзии в обикновения смисъл на думата. Разумът не ги съчинява - той действително ги изживява. Всичко, което наблюдаваме в реалността, са реализирани варианти. А на сън сме способни да видим онова, което не е било реализирано, т.е. пиеси с виртуален сценарий и декори. Сънищата ни показват какво би могло да се случи в миналото или в бъдещето. Сънуването е пътешествие на душата в пространството на варианти.

Равновесни сили

Навсякъде, където има излишен потенциал, възникват равновесни сили, насочени към отстраняването му. Той се създава от мисловната енергия, когато човек придава излишно голямо значение на някакъв обект. Например вие стоите на пода в стаята си, а сетне - на ръба на пропаст. В първия случай изобщо не се вълнувате, а във втория ситуацията има огромно значение за вас - само едно невнимателно движение и ще се случи непоправимото. В енергиен план фактът, че стоите, има еднакво значение и в първия, и във втория случай. Но когато сте над пропастта, със страха си вие нагнетявате напрежение, създавате нееднородност в енергийното поле, вследствие на което възникват равновесни сили, насочени да я отстранят. Дори можете реално да усетите действието им: от една страна, някаква необяснима сила ви тегли надолу, а от друга - ви дърпа да отстъпите от ръба на пропастта. За да премахнат излишния потенциал на вашия страх, равновесните сили трябва или да ви отдръпнат от края, или да ви хвърлят долу.

Действието на равновесните сили за отстраняване на излишните потенциали поражда множество проблеми. Коварството им се състои в това, че човек често получава резултат, точно обратен на намерението му, като изобщо не разбира какво става. Оттук и усещането, че действа някаква необяснима, зла сила, своеобразен „закон за всеобщото зло“.

Сектор в пространството на варианти

Във всяка точка на пространството съществува даден *вариант* на едно или друго събитие. За по-лесно ще смятаме, че вариантът се състои от *сценарий* и *декори*. Декорите са външният вид или формата на проява, а сценарият - пътят, по който се движи материята. За по-удобно можем да разделим пространството на варианти на сектори, като всеки си има сценарий и декори. Колкото са по-отдалечени секторите, толкова по-големи разлики има в сценария и декорите.

Човешката съдба също е представена от множество варианти. Теоретично няма никакви ограничения за възможните обрати на съдбата, тъй като пространството на варианти е безкрайно.

Слайд

Представата ни за себе си и за околния свят често е далеч от истината. Изкривяването е резултат от нашите *слайдове*. Например вие се тревожите от недостатъците си и заради това изпитвате чувство за непълноценност, защото ви се струва, че другите също не ги харесват и не ги одобряват. И тогава, общувайки с хората, поставяте в прожекционния си апарат слайда на комплекса за непълноценност и виждате всичко в изопачена светлина.

Слайдът е изопачена картина на действителността в главата ви. По правило негативният слайд поражда *единство между душата и разума* и затова се реализира - най-лошите ни очаквания се сбъдват. Можем да преобразим негативните слайдове в позитивни и да ги принудим да работят за нас. Ако целенасочено създадете позитивен слайд, той може да преобрази слоя на вашия свят. Целевият слайд е въображаема картина, според която целта вече е постигната. Системното визуализиране на слайда води до материализиране на съответния сектор от пространството на варианти.

Слой на света

Всяко живо същество материализира с мисловната си енергия определен сектор от пространството на варианти и създава слоя на своя свят. Всички слоеве се наслаждат един върху друг и така всяко същество внася своята лепта във формирането на реалността. Със своето светоусещане човек създава индивидуален слой на света - отделна реалност. В зависимост от неговото отношение тя има едни или други оттенъци. Метафорично казано, там се установяват определени климатични условия - свежо утро със сияещо слънце или

мрачен ден с проливен дъжд, понякога бушува ураган или друго природно бедствие.

Индивидуалната реалност се създава по два начина - физически и метафизичен. С други думи, с действията и мислите си човек изгражда своя свят. Мисловните образи играят главна роля, тъй като създават по-голямата част от материалните проблеми, с които човек се налага да се бори през повечето време. Трансърфингът се занимава изключително с метафизичния аспект.

Течение на вариантите

Информацията е разположена в пространството на варианти стационарно, като матрица. Информационната структура представлява вериги, свързани помежду си. Причинно-следствените връзки поражда *течението на вариантите*. Неспokoйният разум постоянно изпитва тласъците на махалата и се наема да решава всички проблеми, опитвайки се да държи ситуацията под своя контрол. Волевите му решения в повечето случаи представляват безсмислени плясъци с ръце по водата. По-голямата част от проблемите, особено дребните, се решават от само себе си, ако не пречим на течението на вариантите.

Главната причина, поради която не бива активно да се съпротивяваме на течението, е, защото по този начин изразходваме маса енергия безполезно или дори в своя вреда. Течението се движи по пътя на най-малкото съпротивление и затова съдържа най-ефикасните и рационални решения на проблемите. Напротив, съпротивата срещу течението поражда множество нови проблеми.

Няма полза от мощния интелект на разума, ако решението вече съществува в пространството на варианти. Когато не се пъхаме между шамарите и не пречим на течението на вариантите, решението ще дойде само, и то най-оптималното. Оптималността е заложена в структурата на информационното поле. В пространството на варианти има всичко, но с най-голяма степен на вероятност се реализират вариантите с най-малък разход на енергия. Природата не изразходва енергия напразно.

Трансърфинг

Аз не съм измислил думата *трансърфинг*. Тя дойде при мен оттам, откъдето дойдоха всички останали термини и изобщо цялото съдържание на книгата. И аз самият до известно време не разбирах значението ѝ, дори не знам как да се асоциира. Значението на тази дума може да се тълкува като „плъзгане през пространството на варианти“ или „трансформиране на потенциално възможния вариант в реалност“, или „преминаване през жизнените линии“. В крайна сметка - ако се занимавате с трансърфинг, значи балансирате върху вълната на успеха.

Фрейлинг

Това е ефикасна технология на човешките отношения, съставна част на трансърфинга. Главният принцип на фрейлинга може да се формулира така: *откажете се от намерението да получите, сменете го с намерението да дадете и ще получите онова, от което сте се отказали*. Действието на този принцип се основава върху това, че вашето външно намерение използва вътрешното намерение на партньора ви, без да накърнява интересите му. Като резултат получавате от него онова, до което не сте се добрали с обикновените методи на вътрешното намерение. Ръководейки се от този принцип, ще постигнете невероятни резултати в личното си и делово общуване.

Цели и врати

Всеки човек си има свой уникален *път*, по който получава истинското щастие в живота си. Махалата натрапват чужди на човека цели, които примамват с престижност и недостъпност. Преследвайки лъжливи цели, или нищо няма да постигнете, или ако постигнете нещо, ще разберете, че не ви е нужно. Собствената ви цел ще превърне живота ви в празник. Постигането на *вашата* цел ще повлече след себе си изпълнението на всичките ви останали желания, като резултатите ще надминат очакванията ви. *Вашата* врата е пътят, който ще ви отведе към *вашата* цел. Ако се движите към *вашата* цел през *вашата* врата, никой и нищо не ще може да ви попречи, защото ключът на душата ви идеално пасва към ключалката на *вашия* път. Следователно няма да имате проблеми с постигането на *вашата*

цел. Проблемът е само да намерите *вашата* цел и *вашата* врата. Трансърфингът ще ви научи как да направите това.